Licence No 530. Dated. 10-9-1947.

S.L.V. 3-1-

കലാനിധി

K. BHASKARAN NAIR
NEWS AGENT & BOOK SELLER
PULIMOODU,
TRIVANDRUM.

കലാനിധി കഥാമഞ്ജരി സാഹിത്യമാസിക

ദേശാഭിമാനി

വിഷയ വിവരം.

		പേജ്
1951 സെപ്റ്റംബർ പഞ്ചാംഗം		1098
ഗാന്ധിസൂക്തമാല		1099
രഹസ്യപേടിക	(നോവൽ തുടർച്ച)	1101
ശ്രീദേവി	(കവിത)	1113
കമ്യൂണിസവും ഭാരതീയസംസ്കാരവും	(ഉപന്യാസം)	1115
ഘോരപിരിയുമ്പോൾ	(കവിത)	1120
ജേതാക്കൾ	,,	
തോൽവി	(ചെറുകഥ)	1121
പ്രശാന്തശ്മി	(കവിത)	1125
മേഘത്തിന്റെ മരണം	(നാടകം)	1127
ഉൽക്കണ്ഠയും ആശയും	(കവിത)	1022
കടലിന്റെ മക്കൾ	,,	
വീരരസം	(ഉപന്യാസം)	1130
നെടുവീർപ്പ്	(കവിത)	1134
വിളി	,,	
കമ്യൂണിസ്റ്റ്	(ചെറുകഥ)	1135
കണ്ണീരിന്റെ ചിത്രങ്ങൾ	(കവിത)	1142
അച്ഛന്റെ താക്കോൽ	(ചെറുകഥ)	1145
രാഹുലന്റെ മോഹം	(കവിത)	1147
ത്യാഗവേദിയിൽ	,,	
അഴിമുഖത്തു്	(ഒരാസ്വാദനം)	1148
രാഗദീപ്തി	(കവിത)	1151
മോഷ്ടി ഉപഹാരം	(ചെറുകഥ)	1152
പണം	(കവിത)	1157
പ്രസ്സ് നോട്ട്	(ചെറുകഥ)	1158
* പ്രിയാനനയം	(കവിത)	1161
മനുഷ്യപരിണാമം	(ശാസ്ത്രം)	1162
ആർഷസന്ദേശം	(കവിത)	1169
കാഴ്ചക്കൊല	(ചെറുകഥ)	1170
ആശാ	(കവിത)	1179
കലയിലെ മാറ്റങ്ങൾ	(കലാപംക്തി)	1180
പൈതലോട്ടു്	(ബാലപംക്തി)	1183
ചക്രധാരി	(സിനിമാപംക്തി)	1184
വേറൊരുകത്തു്	(വനിതാപംക്തി)	1187
വിനോദപംക്തി		1189

* "പ്രിയാനനയം" എന്നതിനു പകരം "പ്രശാന്തശ്മി" എന്നു് അടിച്ചുപോയതിൽ ഖേദിക്കുന്നു. (1161 രംപേജു്)

വരിസംഖ്യ	ക.	ണ.	സ.
ഒരു വർഷത്തേയ്ക്കു്	6	0	0
ആറു മാസത്തേയ്ക്കു്	3	8	0
ഒറ്റ പ്രതിക്കു്	0	8	0
ഇൻഡ്യയ്ക്കു വെളിയിൽ	8	0	0

വരിസംഖ്യ എപ്പോഴും മുൻകൂർ.

മാനേജർ, കലാനിധി.

1951 സെപ്റ്റംബർ.

സെപ്റ്റംബർ 23 രാത്രി 51 നാഴികയ്ക്ക് ചിങ്ങത്തിൽ കുജൻ.
28 രാത്രി 43 നാഴികയ്ക്ക് കന്നിയിൽ ബുധൻ.
16 രാത്രി 50 നാഴിക 5 വിനാഴികയ്ക്ക് രേവതി മീനക്കൂറിൽ കന്നിരവി സംക്രമം.

മല മാസം	ഇം മാ	ആഴ്ച	നക്ഷത്രം	നാ.	വി.	തിഥി	നാ.	വി.	വിശേഷ ദിവസങ്ങൾ
1127 ചിങ്ങം.	16	1	ശനി	മ	21	26	ഉ	30	4	1-രാത്രി അമാവാസി ശ്രാദ്ധം.
	17	2	ഞായർ	പൂ	24	33	പ്ര	31	34	2-രാത്രി സ്ഥാലീപാകം, പ്രോഷ്ഠപദമാസാരംഭം.
	18	3	തിങ്കൾ	ഉ	26	2	ദ്വി	31	20	3-രാത്രി കല്ക്കിജയന്തി.
	19	4	ചൊവ്വാ	അ	27	5	തൃ	31	11	4 രാത്രി അത്തച്ചമയം. താപസ മനവാടി. 5-രാത്രി വിനായകചതുർത്ഥി. 6-രാത്രി ഋഷിപഞ്ചമി.
	20	5	ബുധൻ	ചി	26	41	ച	28	0	
	21	6	വ്യാഴം	ചോ	25	27	പ	24	35	
	22	7	വെള്ളി	യി	24	47	ഷ	20	56	
	23	8	ശനി	അ	20	30	സ	16	13	7-രാത്രി വൈധൃതിപുണ്യകാലം. 8-രാത്രി മുക്താഭരണസപ്തമി.
	24	9	ഞായർ	കേ	17	0	അ	10	52	
	25	10	തിങ്കൾ	മൂ	13	1	ന	5	1	12-രാത്രി പരിവത്തനൈകാദശീ വ്രതം, ഓണം, വാമനജയന്തി, ഇന്ദ്രോത്ഥാപനകാലം 5॥ നാ. വരെ ഹരിവാസരം. 13-രാത്രി പ്രദോഷ വ്രതം. 15-രാത്രി പൌർണ്ണമാസി ഒരിക്കൽ, സാമവേദോപാകർമ്മം.
	26	11	ചൊവ്വാ	പൂ	8	40	ഏ	52	25	
	27	12	ബുധൻ	ഉ	4	11	ദ്വാ	46	3	
	28	13	വ്യാഴം	അ	55	45	ത്രി	40	2	
	29	14	വെള്ളി	ച	52	19	ച	34	8	
	30	15	ശനി	പൂ	49	47	പ	29	44	
1127 കന്നി	31	16	ഞായർ	ഉ	48	28	പ്ര	26	5	16-രാത്രി മഹാളയപക്ഷാരംഭം, സ്ഥാലീപാകം 17-രാത്രി ഷഡശീതിപുണ്യകാലം 18-രാത്രി സുധാ യോഗം. 21-രാത്രി മൃത്യുയോഗം, ഷഷ്ടിവ്രതം, അഷ്ടകാകാലാരംഭം, ശ്രീനാരായണഗുരു സമാധിദിനം.
	1	17	തിങ്കൾ	രേ	48	44	ദ്വി	24	7	
	2	18	ചൊവ്വാ	അ	50	7	തൃ	23	3	
	3	19	ബുധൻ	ഭ	53	0	ച	23	46	
	4	20	വ്യാഴം	കാ	57	42	പ	25	57	
	5	21	വെള്ളി	രോ	60	0	ഷ	30	14	
	6	22	ശനി	രോ	4	18	സ	36	0	22-രാത്രി സുധായോഗം, വ്യതീപാതപുണ്യകാലം. 24-രാത്രി ഏകാദശിവ്രതം, 14॥ നാഴികയ്ക്ക് ഹരിവാസരാവസാനം.
	7	23	ഞായർ	മ	11	27	അ	41	57	
	8	24	തിങ്കൾ	തി	18	42	ന	47	53	
	9	25	ചൊവ്വാ	പു	25	47	ദ	53	33	
	10	26	ബുധൻ	പു	32	20	ഏ	58	21	28-രാത്രി പ്രദോഷവ്രതം, കലിയുഗാദി.
	11	27	വ്യാഴം	ആ	37	24	ദ്വാ	60	0	
	12	28	വെള്ളി	മ	41	46	ദ്വാ	1	16	29-രാത്രി കേദാരവ്രതം.
	13	29	ശനി	പൂ	44	17	ത്രി	3	56	30-രാത്രി അമാവാസി ശ്രാദ്ധം, അഷ്ടകാകാലം മഹാളയ പക്ഷാവസാനം.
	14	30	ഞായർ	ഉ	45	15	ച	4	7	

2,5,9,11,12,13,14,16,21,23,30 ഈ തീയതികളിൽ പബ്ലിക് ഒഴിവു ദിവസങ്ങളാകുന്നു.

യാവദ്ദോദിത്യസ്സപതി യാവദ് ഭ്രാജതി ചന്ദ്രമാഃ
യാവദ്വായുഃ പ്രവഹതി താവജ്ജീയാൽ കലാനിധിഃ

കലാനിധി
-കഥാമയ സാഹിത്യ മാസിക-

Chief Editor—R. NARAYANA PANIKKAR, B. A., L. T.

സമം ർ } ക്രമം ചിങ്ങം { ളം ക്രമ

ഗാന്ധിസൂക്തമാല

അന്നപ്രയത്നം.

ജീവിക്കുന്നതിനു മനുഷ്യൻ പ്രയത്നിക്കണം എന്നതു് നിയമരൂപമായി എന്നിൽ ആദ്യമായി ഉദിച്ചതു് "അന്നപ്രയത്നത്തെപ്പറ്റി ഗാന്ധിസ്സായി എഴുതീട്ടുള്ളതു വായിച്ചപ്പോഴാണു്. എന്നാൽ അതിനുമുമ്പു് റസ്കിന്റെ "അണ്ടു ദിലാസ്റ്റ്" എന്ന പുസ്തകം വായിച്ചതുമുതല്ക്കുതന്നെ. ഞാൻ അതിനെ ആദരിക്കാൻ തുടങ്ങിയതു്. മനുഷ്യൻ സ്വന്തം കൈകൊണ്ടു വേലചെയ്യുന്നതെ അന്നത്തിനുള്ളവക നേടണം എന്ന ദിവ്യശാസനത്തെ ഇദംപ്രഥമമായി ഉന്നിപ്പറഞ്ഞതു്. ടീ. എം. ബോണ്ടറേവു് എന്ന റഷ്യൻ ഗ്രന്ഥകാരനായിരുന്നു. ടോൾസ്റ്റോയി അതിനെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു് കൂടുതൽ പ്രചാരം അതിനുണ്ടാക്കി. എന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, ഇതേ തത്ത്വംതന്നെ ഗീതയുടെ മൂന്നാം അദ്ധ്യായത്തിൽതന്നെ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു യജ്ഞശേഷത്തെ ഭക്ഷിക്കുന്നവൻ മുക്തിതാനാണു് ഭക്ഷിക്കുന്നതെന്നു അതിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

യുക്തിയും അതേ നിഗമനത്തിൽ നമ്മെ എത്തിക്കുന്നു. കായികപ്രയത്നം ചെയ്യാതെ ഒരുവൻ ഭക്ഷിക്കാൻ എന്തവകാശം? "നെറ്റിയുടെയിയർപ്പിൽ നീ അന്നം ഭുജിക്കണം" എന്നു ബൈബിളും പറയുന്നു. തന്റെ മെത്തയിൽ തിരിഞ്ഞും മറിഞ്ഞും കിടക്കയും, ആഹാരംകഴിക്കാൻപോലും സ്വന്തകൈ ഉപയോഗിക്കാതിരിക്കയും ചെയ്യുന്നയൊരുകിൽ ഒരു കോടീശ്വരനുതന്നെ എത്രകാലം കഴിച്ചുകൂട്ടാൻ സാധിക്കും? അയാൾ അചിരേണ ജീവിതത്തെപ്പോലും വെറുത്തുതുടങ്ങും. അതിനാൽ അയാൾ വ്യായാമത്താൽ വിശപ്പിനെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുന്നു; ഭക്ഷിക്കാനുള്ള ആഹാരത്തെ സ്വയം എടുത്തു ഭക്ഷിക്കും. ദരിദ്രനോ

യാലും ധനികനായാലും ശരി, ഏതൊരുത്തനും ഏതെങ്കിലും രൂപത്തിൽ വ്യായാമം ചെയ്യേണ്ടതായിരിക്കുന്നെങ്കിൽ, ആ വ്യായാമം എന്തുകൊണ്ട് അന്നന്നിമ്മാണത്തിനായുള്ള പ്രയത്നത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ ആയിക്കൂടാ? കൃഷിവേലതോട്ടു പ്രാണായാമംചെയ്യാനോ ഉപരികിടക്കുവ്യായാമംനൽകാനോ ആരും ആവശ്യപ്പെടാറില്ല മനുഷ്യരാശിയിൽ പത്തിലൊൻപതിലധികംപേർ നിലംകൃഷിചെയ്തു ജീവിക്കുന്നു. ബാക്കിയുള്ള പത്തുശതമാനംകൂടി ബഹുഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശപ്രകാരം തങ്ങളുടെ ആഹാരലബ്ധിക്കുവേണ്ടിടത്തോളമെങ്കിലും പ്രയത്നം ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ ലോകം എത്ര കൂടുതൽ സന്തുഷ്ടരും സമാധാനമുള്ളവരും ആയിത്തീരുമായിരുന്നു! കൃഷിയിൽ അക്ഷീണം പങ്കുകൊണ്ടിരുന്നെങ്കിൽ ശരീരസംബന്ധമായ പല ക്ലേശങ്ങളും പരിഹരിക്കപ്പെടുമായിരുന്നു. അന്നാർത്ഥമുള്ളപ്രയത്നത്തിന്റെ ആവശ്യകതയെ എല്ലാവരും, അപവാദംവിനാ അംഗീകരിക്കുമ്പോൾ, ഈഷ്യാജനകമായ വർഗ്ഗവ്യത്യാസങ്ങളെല്ലാം താനേ നശിക്കും. അതു് എല്ലാവർഗ്ഗങ്ങളിലും സാധാരണമായിരിക്കുന്നു—മൂലധനവും തൊഴിലും തമ്മിൽ സർവ്വലോകവ്യാപിയായ മാത്സര്യം കാണുന്നു; ദരിദ്രന്മാർ ധനവാന്മാരോടു് സാഭ്യസൂയം വർത്തിക്കുന്നു എല്ലാവരും ആചാരാർത്ഥം പണിയെടുത്താൽ വർഗ്ഗവ്യത്യാസങ്ങൾ അസ്തമിച്ചുപോകും ധനികന്മാർ അവിടെത്തന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ അവർ തങ്ങളുടെ സ്വത്തിന്റെ ട്രസ്റ്റികൾ മാത്രമായി ഗണിക്കപ്പെടുകയും അതിനെ പ്രധാനമായി പൊതുതൽപ്പര്യാർത്ഥം വിനിയോഗിക്കയും ചെയ്യും.

അക്രമരാഹിത്യം അനുഷ്ഠിക്കയും, സത്യത്തെ ആരാധിക്കയും, ബ്രഹ്മചര്യം ഒരു പ്രാകൃതികകൃത്യമായി ആചരിക്കയും ചെയ്യുന്ന ഒരുവന് അന്നാർത്ഥമുള്ള പ്രയത്നം ഒരു അനുഗ്രഹംതന്നെയാണ്. ഈ പ്രയത്നം കൃഷിയോടുമാത്രമേ യഥാർത്ഥത്തിൽ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുവൂ. എന്നാൽ ഇക്കാലത്തു് എല്ലാവർക്കും അതിനുള്ള സൌകര്യമില്ല. അതിനാൽ, കൃഷിയെ ഒരു ആദർശമായി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു് ഒരുവന് തുലനയുല്പാദകയോ ആരാധിപ്പണിയോ, കൊല്ലവേലയോ ചെയ്യുകയോ ആവാം. എല്ലാവരും അവനവന്റെതോട്ടിയായിരിക്കണം. മലവിസർജ്ജനവും ആഹാരംപോലെ അത്യാവശ്യമാണു്. അവനവന്റെ മലത്തെ അവനവൻതന്നെ എടുത്തുമാറ്റുന്നതാണു് ഉത്തമം. ഇതു സാദ്ധ്യമല്ലെങ്കിൽ ഓരോ കുടുംബവും അതാതിന്റെ തോട്ടിപ്പണി നിർവ്വഹിക്കണം. തോട്ടിവേല ഒരു പ്രത്യേകജാതിയുടെ തൊഴിലാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിൽ മൌലികമായ ഒരു തെറ്റുണ്ടെന്നു്, ഞാൻ അനേകവർഷക്കാലമായി വിചാരിക്കുന്നു മനുഷ്യനു് അത്യന്താപേക്ഷിതമായ ഈ ശുചീകരണകർമ്മം നിർവ്വഹിക്കുന്നവർക്കു് സമുദായത്തിൽ ഏറ്റവും താണ ഒരു നില ആദ്യമായി കല്പിച്ച മനുഷ്യനേപ്പറ്റി നമുക്കു ചരിത്രരേഖകൾ ഒന്നുമില്ല. അയാൾ ആരായിരുന്നാലും, നമുക്കു് ഒരു വിധത്തിലും നന്മയല്ലചെയ്തതു്. നാം എല്ലാം തോട്ടികളാണെന്നുള്ള ബോധം ശൈശവംമുതല്ക്കേ നമ്മുടെ മനസ്സിൽ പതിക്കേണ്ടതാകുന്നു. അതിനുള്ള ഏറ്റവും സുകരമാർഗ്ഗം, ഈ സംഗതി ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്തവരെല്ലാം അന്നപ്രയത്നത്തെ തോട്ടിവേലയായി ആരംഭിക്കുകയാകുന്നു ഇപ്രകാരം ബോധപൂർവ്വം നവീകരിക്കപ്പെടുന്ന തോട്ടിവേല മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥബോധത്തിനു് ഒരുവനെ സഹായിക്കും.

യെർവാദാമന്ദിർ 50.

രഹസ്യപേടികാ

അധ്യായം 20.

സംശയപ്പുള്ളി.

നേരംവെളുത്തപ്പോൾ കപ്പൽ ഹോപ്പ് മുനമ്പു ചുറ്റി, കിഴക്കെത്തീരത്തുടെ കുറേദൂരം പോയിക്കഴിഞ്ഞു. കപ്പൽ ഇക്കണക്കിനു് അടുത്തപ്രഭാതത്തിൽ സിഡ്നിയിൽ എത്തുകതന്നെചെയ്യും.

കൊട്ടംകാരറിന്റെ ചിഹ്നംപോലും അയുണ്ടായിട്ടു് ഒരു മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ വിലുപ്പുമായി. സമുദ്രം, കപ്പൽ മെൽബോൺവിട്ടസമയത്തെപ്പോലെ, അതിപ്രശാന്തമായിരുന്നു.

താരാചന്ദിനോടു ദീർഘമായ കൂടിയാലോചനയ്ക്കുശേഷമേ, ഹാർഡനെ വിളിച്ചുചോദിക്കാമെന്നു ഹീരലാൽ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയുള്ളു. അക്കാര്യത്തിൽ താരാചന്ദ് തീരെ എതിരായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു—

"ആരെന്തൊക്കെപ്പറഞ്ഞാലും, അയാൾ ഒരു കള്ളനാണെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുകയില്ല. ശനിപ്പിഴകൊണ്ടു് അയാൾക്കീനില വന്നതാണു്. ഒരുഭാഗ്യം നേരിടുമ്പോൾ ഏവന്റെയും പ്രവൃത്തികളും സംശയജനകമായിരിക്കും. അയാൾ ഒരു ഈച്ചയെപ്പോലും വെടിവയ്ക്കില്ല; പിന്നെയല്ലേ രഘുവിനെ? നിങ്ങളുടെ യുക്തി അനുസരിച്ചാണെങ്കിൽ, അയാൾ രഘുവിനെ വെടിവച്ചിട്ടു പാറയിലല്ല; പെട്ടെന്നു് വീണ്ടും ഒരു തരം കിട്ടിയപ്പോൾ അയാൾ അണിയത്തുചെന്നു് രഘുവിനെ മറിച്ചിട്ടുവെന്നു വിചാരിക്കണം. എന്നാൽ അവനെ രക്ഷിക്കാനായി ആദ്യം കപ്പലിൽ ചാടാൻ ഒരുമ്പെട്ടതു് അയാളാണെന്നു് ഞാൻ ഇന്നലെ രാത്രി പറഞ്ഞില്ലേ? ഛേ ഛേ! നിങ്ങളും പറയുന്നതിൽ യുക്തിയേ ഇല്ല ഞാൻ ബുദ്ധിമാനല്ല, അതെനിക്കറികയും ചെയ്യാം. എന്നാൽ നിങ്ങൾ പറയുന്നതു യുക്തിയുടെ എല്ലാ അതിരുകൾക്കും അപ്പുറത്താണു്."

ഹീരലാൽ അദ്ദേഹത്തെ ക്ഷമാപൂർവം സൂക്ഷിച്ചുനോക്കീട്ടു പറഞ്ഞു—

"പറഞ്ഞുതീർന്നോ? എന്നാൽ എനിക്കു പറയാനുള്ളതുകൂടി കേൾക്കു. ഒന്നാമതായി, നിങ്ങൾ പറയുന്ന കുറങ്ങളൊന്നുംഅയാൾ ചെയ്തതായി ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടേയില്ല. ഈ കപ്പലിൽ പുതിയതായി വന്നവനെന്നനിലയിൽ, മറ്റുജോലിക്കാരേക്കാൾ സംശയത്തിനു കൂടുതൽ അയാൾ പാത്രമായിരിക്കുന്നു എന്നാണു് ഞാൻ പറഞ്ഞതു്. നെറുകാശയത്തിൽവച്ചു രഘുവിനെ വെടിവെച്ചതും, അയാളെ വെള്ളത്തിൽ തള്ളിയിട്ടതും ഒരാളാണെന്നും ഞാൻ പറയുന്നില്ല. രണ്ടുപേരായിട്ടുവരാം. എന്നാൽ രണ്ടും ഒരാളായിരിക്കാനാണു് കൂടുതൽ സാംഗത്യം വെടിവെച്ചശേഷം കപ്പലിൽകയറി ആരും കാണാതെ അഴികൾകടന്നു. രണ്ടാമത്തെ കൃത്യം ചെയ്യാനുള്ള സമയം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നേ ഞാൻ പറയുന്നുള്ളു."

താരാചന്ദ്—ഹാർഡൻ കപ്പൽവിട്ടു വെളിയിൽ പോയെങ്കിൽ ആരെങ്കിലും കാണുമായിരുന്നില്ലേ? അതിനാൽ അക്കാര്യം ആദ്യമായിത്തന്നെ വിചാരിച്ചുറപ്പുകയാണു് വേണ്ടതു്."

ഹീരലാൽ—ഞാനും സമ്മതിക്കുന്നു വേണ്ട അന്വേഷണം നടത്തിയിട്ടും പ്രയോജനമൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. കപ്പാട്ടർമാസ്റ്റർമാരെല്ലാം ഡെക്ക് ഫൊസ്സിൽ ചീട്ടുകളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അതിനാൽ അവർ കാണാതെ ആക്കം വെളിയിൽ പോയിട്ടു തിരിച്ചുവരാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല. അണിയത്തെ കഥയാണെങ്കിൽ, ഒന്നുരണ്ടുപേർ കളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു; ഹാർഡൻ ആ സമയമെല്ലാം പോയും വന്നും ഇരുന്നുവെന്നും, കരയ്ക്കു പോയതായി അവർക്കു അറിവില്ലെന്നും ആണ് അവരിൽനിന്നു സിദ്ധിച്ച അറിവ്.

താരാ—ഇതൊക്കെ എന്റെ അഭിപ്രായത്തെ ബലപ്പെടുത്തുന്നതേ ഉള്ളു. അതിനാൽ നിങ്ങൾ തെറ്റായമരത്തിന്റെ പട്ടയാണരിക്കുന്നു—ഹാർഡൻ നിരപരാധിയാണു്.

ഹീരലാൽ—ഹാർഡൻ ഒരു പുതിയ ആളാണെന്നും അന്നു രാത്രിയിൽ ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ചതാണെന്നും മറക്കരുതു്. അയാൾക്കു് ആരെയും പരിചയമുണ്ടായിരുന്നില്ല; പ്രകൃത്യാ അല്പഭാഷിയും ആണു്. അണിയത്തേക്കാർ എത്ര യാഥാസ്ഥിതികരാണെന്നു് പക്ഷേ നിങ്ങൾക്കു് അറിയാമോ എന്തോ? അതിനാൽ അവർ അയാളെ കളിക്കു ക്ഷണിച്ചില്ല. കളിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന അവർ പറയുന്നതു്, അയാൾ വന്നും പോയും ഇരുന്നു എന്നുമാത്രമാണു്. എന്നാൽ അയാൾ അവിടെനിന്നു വെളിയിൽ പോയോ ഇല്ലയോ എന്നു ഖണ്ഡിതമായി പറവാൻ അവർക്കു കഴിയുന്നില്ല. അതിനാൽ അയാൾ സംശയിതവ്യനായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു—മനസ്സിലായോ?

താരാ—ഓഹോ മനസ്സിലായി. എന്നാലും—

ഹീര—നിങ്ങൾ എന്തൊക്കെ പറഞ്ഞാലും, സംശയം നീങ്ങുന്നതിനു്, അയാളെ വിളിച്ചു ചോദിക്കുക എന്നൊരുമാർഗ്ഗമേയുള്ളു.

താരാ—അങ്ങനെ ആണെങ്കിൽ അയാളെ വിളിച്ചുവരുത്തുക—എന്നാൽ എല്ലാവരുടെയും മുമ്പിൽവച്ചു് അങ്ങനെ ചെയ്താൽ അയാളുടെ സ്ഥിതി വളരെ പരുങ്ങലിലാകും—പിന്നെ ആരും അയാളെ വിശ്വസിക്കയില്ല.

ഹീര—അതെനിക്കും അറിയാം. രണ്ടു കപ്പലിൽനിന്നു യാദൃച്ഛികമായി വീണതാണെന്നാണു് എല്ലാവരും വിശ്വസിക്കുന്നതു്. യാഥാർത്ഥ്യം നിങ്ങൾക്കും രണ്ടുപേർക്കും എനിക്കും മാത്രമേ അറിയാവൂ. അതിനാൽ അയാളെ വിളിച്ചു ചോദിക്കുന്നതു്, മറ്റുവല്ല കാര്യത്തെയും സംബന്ധിച്ചാണെന്നേ അവർ വിചാരിക്കൂ.

താരാ—അല്ല-അങ്ങനെയല്ല. എന്തോ തകരാറുണ്ടെന്നു് അവർ തീർച്ചയായും വിചാരിക്കും. അതിനാൽ അയാളെ ഇവിടെവരുത്തി രഹസ്യമായി ചോദിക്കുന്നതാണു് ഉത്തമം.

എന്നാൽ ഹാർഡനെ വിളിച്ചുവരുത്തേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടായില്ല. തന്നെപ്പറ്റി ചില അന്വേഷണങ്ങൾ രഹസ്യമായി ഹീരലാൽ നടത്തിയതായി അയാൾ എങ്ങനെയോ അറിഞ്ഞു. ഒരു സ്റ്റൂവേഡ് വാതുക്കൽ തട്ടിയിട്ടു് കപ്പലിന്റെ ഉടമസ്ഥനേയോ ഹീരലാലിനേയോ കാണ്മാൻ ഹാർഡൻ കാംക്ഷിക്കുന്നതായി അറിവിച്ചു. അയാൾ പോയശേഷം താരാചന്ദ് പറഞ്ഞു:—

"നിങ്ങൾ എന്നെപ്പറ്റി ചിലഅന്വേഷണം നടത്തിയതായി അയാളറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നാണു് തോന്നുന്നതു്. അതിനാൽ നിങ്ങളുടെ ചോദ്യത്തിനുത്തരംപറവാനായി അയാൾ സ്വയം വന്നിരിക്കയാണു്. എന്നിട്ടും അയാളൊരു കൊലപാതകിയാണെന്നാണോ നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നതു്?"

"അല്ല. ഏതായാലും അയാൾക്കു് എന്തുപറയാനുണ്ടെന്നു നമുക്കു നോക്കാം. ഒരു കാര്യം! ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കുന്നതു് ഞാനാണു്; നിങ്ങളല്ല—മനസ്സിലായോ?"

"എന്നാൽ ഏതെങ്കിലും വാദമുഖങ്ങൾ—"

"ഒന്നല്ല ലക്ഷം വാദമുഖങ്ങൾ നിങ്ങൾ കണ്ടേയ്ക്കും. എന്നാൽ പിന്നീടു് നമ്മൾക്കുതമ്മിൽ അതു സംസാരിച്ചുതീർത്തുകൊള്ളാം."

"ഇതു വലിയ അനീതിയായി എനിക്കു തോന്നുന്നു."

"ഞാൻ എപ്പോഴെങ്കിലും ഒരു നായികനോട്ട് അനീതിയായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതായി കണ്ടാൽ എന്നോട് പറഞ്ഞു കൊള്ളുക. നിങ്ങളായിരിക്കും അങ്ങനെ ഒന്ന് ആദ്യമായി കാണുക."

ഹാർഡൻ മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. ഹീരലാൽ തന്നെയാണ് പ്രശ്നം ആരംഭിച്ചതു്.

"ഹാർഡൻ, നിങ്ങൾ എന്നെ കാണ്മാൻ അശ്യപ്പെട്ടോ?"

"അതേ, താങ്കളെ അല്ലെങ്കിൽ കപ്പലിന്റെ ഉടമസ്ഥനെ."

"ഉടമസ്ഥനു് ഇന്നു സുഖമില്ല. അദ്ദേഹത്തിനു വേണ്ടി ഞാൻ സംസാരിക്കുന്നു എന്നു വച്ചുകൊള്ളുക.

"ശരി. താങ്കൾ എന്റെ പോക്കുവരവുകളെപ്പറ്റി ചിലതെല്ലാം ചോദിച്ചതായറിയുന്നു."

ഹീരലാൽ തലകുലുക്കി.

"അതാണോ സംഗതി? അതിനു ചില പ്രത്യേകകാരണം ഉണ്ടായിരുന്നോ?"

"പക്ഷേ എന്നോടു നേരിട്ടു ചോദിക്കാമായിരുന്നു എന്നുപറവാനാണു ഞാൻ വന്നതു്. ഞാൻ ഒരു കള്ളവും പറയുകയില്ല. താങ്കളാണു് എന്നെ ഒരു ദുഷ്ടത്തിൽ നിന്നു രക്ഷിച്ചതു്. അതു ഞാൻ മറന്നിട്ടില്ല—ഞാൻ കപ്പലിൽ പ്രവേശിച്ചശേഷം എന്റെ ചുമതല ശരിക്കു നിർവ്വഹിച്ചുപോരുന്നു എന്നാണു് എന്റെ വിശ്വാസം."

"അതേ!" നിങ്ങൾക്കു നിങ്ങളുടെ ജോലി നല്ലപോലറിയാം; അതു ശരിയായി ചെയ്യുന്നുമുണ്ടു്."

"നിങ്ങളും രഘുവും വെള്ളത്തിൽ ആയിരുന്നപ്പോൾ ആ കൊടുങ്കാറ്റത്തു് സമുദ്രത്തിലിറങ്ങാൻ തയ്യാറായ ആദ്യത്തെ മനുഷ്യൻ അയാളായിരുന്നു എന്നും മറക്കരുതു്." എന്നു താരാചന്ദ് ഇടയ്ക്കു കേറിപ്പറഞ്ഞു.

"ഞാൻ മറന്നിട്ടില്ല. അതിനു ഞാൻ കൃതജ്ഞനുമാണു്. അക്കാര്യത്തിൽ എന്റെ പ്രതീക്ഷ വേഗം തെറ്റിയിട്ടില്ല. ഇനി എനിക്കു ചോദിക്കാനുള്ളതു താൻ ചോദിക്കട്ടെ."

"ഇഷ്ടംപോലെ ചോദിക്കാം."

ഹീരലാൽ കുറേനേരം ചിന്താമഗ്നനായിരുന്നിട്ടു ചോദിച്ചു—

"അന്നു് ആ പാളയത്തിൽ നിന്നു നിങ്ങൾ ആരുമാരും അറിയാതെ കടന്നു കളഞ്ഞതെന്തു കൊണ്ടു്?"

ഒരു നിമിഷനേരത്തേക്കു് ഹാർഡന്റെ മുഖത്തു് അത്ഭുതരസം സ്ഫുരിച്ചു. കഷ്ടിച്ചു് ഒരു അരസെക്കൻഡു നേരത്തേക്കു മാത്രം. അനന്തരം മറുപടി പറഞ്ഞു.

"താങ്കളും വേറൊരുത്തനും കൂടി അതിൽപ്രവേശിച്ചതു ഞാൻ കണ്ടതുകൊണ്ടുതന്നെ. ഇദ്ദേഹത്തിനെ ഞാൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞില്ല. താങ്കളുടെ ആ ഉയരവും ആ ചെയ്തിയും കണ്ടപ്പോൾ തന്നെ ഞാൻആരാണു തിരിച്ചറിഞ്ഞു. നിങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശമെന്തെന്നു് എനിക്കറിയാമായിരുന്നില്ല. എന്തോ രഹസ്യമുണ്ടെന്നു മാത്രം ഊഹിച്ചു. ആ കള്ളിമാനോടുള്ള പെരുമാറ്റത്തിൽനിന്നു ആളു കുറെ വല്ലാത്തതാണെന്നും മനസ്സിലാക്കി."

"ഇതൊന്നും എന്റെ ചോദ്യത്തിനുത്തരമല്ലല്ലോ? അതു പറയൂ."

"രണ്ടു വാക്കിൽ പറയാനേ ഉള്ളൂ. എനിക്കു കപ്പൽ കയറണമെന്നായിരുന്നു ഉദ്ദേശം. ഞാൻ അക്കൂട്ടത്തിൽ ഒരാളെന്നു ധരിച്ചാൽ അവിടുന്നു് എനിക്കു കപ്പലിൽ പ്രവേശനമേ നല്കുകയില്ലെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചു. അതിനാൽ അവിടുന്നു തിരിച്ചറിയും മുമ്പു കടക്കണമെന്നു വച്ചാണു് ആ മുഷ്ടിയുദ്ധം നടക്കുന്നതിനിടയ്ക്കു് ഒഴിഞ്ഞു മാറി നിന്നതും, അതു കഴിഞ്ഞ ഉടനേ അവിടെ നിന്നു പോന്നതും. ആരോ എന്നെ പിന്തുടരുന്നതായി ഞാൻ അറിഞ്ഞു. അതു കൊണ്ടു ഞാൻ എന്റെ ഭാണ്ഡത്തെ നദിയിൽ എറിഞ്ഞിട്ടു്, നദീതീരത്തു നിന്നു റിച്ച്മണ്ടു് റോഡിൽ പ്രവേശിച്ചു."

"ശരി. അതിൽ സംഭാവ്യത ഉണ്ടു്."

"സംഭാവ്യതമാത്രമല്ല— അതു പച്ചപ്പരമാർത്ഥമാണു്."

"തലേ ദിവസം രാത്രി പാളയത്തിൽ പ്രവേശിച്ച സമയം ഏതു?"

"വളരെ താമസിച്ചാണു്. നേരം വെളുക്കാറായിരിക്കും. അതിന്റെ തലേന്നു രാത്രി എനിക്കു ഒന്നര രണ്ടു നാണയം ലഭിച്ച കച്ചവടക്കപ്പലുകളിൽ ഒന്നിൽ നിന്നു ചരക്കിറക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കവേ ഒരാൾക്കു വലുതായ കേടുപാടു കണ്ടു. അതു ജോലി എനിക്കു തന്നു. ഒന്നര രണ്ടാഴ്ചയ്ക്കുള്ളിൽ എനിക്കു കിട്ടിയ ആദ്യത്തെ ജോലി അതായിരുന്നു. മെൽബോണിൽനിന്നു പോവാനുള്ള കാശു കിട്ടിയേക്കും എന്ന വിചാരത്താലായിരിക്കാം—ഞാൻ ചെറുവിന്റെ ഭാഗ്യക്കുറിക്കുള്ള ഒരു ടിക്കറ്റു വാങ്ങി. ആ സ്ത്രീയധിക്കപ്പെട്ട സമയത്തു ഞാൻ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു."

ഹീരലാൽ അയാളെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. അനന്തരം പറഞ്ഞു:—

"ഹാർഡൻ, ഞാൻ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന എല്ലാവരുടെയും മുഖങ്ങൾ പരിശോധിച്ചല്ലോ. നിങ്ങളുടെ മുഖം കണ്ടതായി ഓർക്കുന്നില്ല."

"ഇല്ല. പോലീസു കടന്നവരും മുമ്പേ, ഞാൻ പിൻവാതലിലൂടെ ഒരു ഇടവഴിയിൽ ഇറങ്ങി. കടന്നു പോരവേ ഉരുളക്കിഴങ്ങുചാക്കെന്നു തോന്നിക്കുന്ന എന്തോ ഒന്നിന്റെ പുറത്തു കിടന്നിരുന്ന ഒരു പഴയ ഓവർകോട്ടും ഭിത്തിയിൽ തൂക്കിയിരുന്ന ഒരു തൊപ്പിയും എടുത്തു ധരിച്ചു. തെണ്ടിപ്പരിഷയെന്നുമറിച്ചു പോലീസു പിടികൂടുമെന്നു വച്ചാണു് ഞാൻ അപ്രകാരം ചെയ്തതു്. എന്നാൽ അധികം ദൂരം എത്തും മുമ്പു് ആരോ എന്നെ പിന്തുടരുന്നതായി തോന്നി. എതിരേയുള്ള തെരുവിൽ എത്തിയപ്പോഴേക്കും അക്കാര്യത്തിലുള്ള സംശയമേ നീങ്ങി. എന്നെ ഏതോ ഒരുവൻ മനഃപൂർവം പിന്തുടരുകയാണെന്നു തീർച്ചയായി. ഞാൻ ആരെന്നു മനസ്സിലാക്കാതിരിപ്പാനായി മുടന്തു നടിച്ചു. ഒരു കൊലപാതകം നടന്ന സ്ഥലത്തുനിന്നും ഈവിധം കടന്നുകളഞ്ഞതു തെറ്റായിപ്പോയെന്നു മനസ്സാക്ഷി എന്നെ വീർപ്പിച്ചു. പക്ഷേ ഇനി വിചാരിച്ചിട്ടെന്തു കാര്യം? അതിനാരു ആ മനുഷ്യനിൽനിന്നു ഒഴിഞ്ഞു മാറുന്നതിനുള്ള ഏകമാർഗ്ഗം റിച്മണ്ടു പാഡക്കിൽ കടക്കുകയായിരുന്നു—അതിനാൽ ഉടുപ്പും ഹാറും നദിയിൽ എറിഞ്ഞിട്ടു ഞാൻ പാഞ്ഞു."

"അപ്പോൾ വിശ്വാസ്യമെന്നോൻ പിന്തുടർന്ന മുന്തിയില്ലാത്ത മുടന്തൻ നിങ്ങളായിരുന്നു, അല്ലേ."

"ആരെന്നു എനിക്കു നിശ്ചയമില്ല. ഒരു കാര്യം മാത്രം അറിയാം. ആ ആളിൽ നിന്നു തെറ്റിപ്പിഴക്കുന്ന കാര്യം അതു എളുപ്പമല്ലെന്നു എനിക്കു മനസ്സിലായി. അടുത്ത ദിവസം മുഴുവനും എനിക്കു് അതിനെപ്പറ്റിയുള്ള വിചാരമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഗാംഗ്വേയ്ക്കു സമീപത്തുവച്ചു ഞാൻ താങ്കളോടു സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോഴും വല്ലവരും വരുന്നോ എന്നു ഞാൻ നാലുപാടും നോക്കിക്കൊണ്ടാണിരുന്നതു്."

ഹീരലാൽ തലകുലുക്കി. ഇപ്പോൾ ഹാർഡന്റെ രഹസ്യാത്മകതയുടേയും നോട്ടത്തിന്റെയും അർത്ഥം മനസ്സിലായി.

പിന്നെയും ഹീരലാൽ ചോദിച്ചു:—

"ഇത്രയും കാര്യം വിശദമായി. പിന്നെ അഹൊവിന്റെ അവിടെവച്ചു നടന്ന ദ്വന്ദ്വയുദ്ധസമയത്തു നിങ്ങൾ എന്നെ കണ്ട കാര്യമല്ലോ?"

"കണ്ടു. പിന്നെ താങ്കൾ ആ ഗാംഗ്വേകയറി വന്നതിന്റെ വാലും തലയും ഒന്നും എനിക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എനിക്കു തെറ്റിപ്പോയിരിക്കുമോ എന്നു പോലും ഞാൻ സംശയിച്ചു. എന്നാൽ മൂന്നാമതും ഞാൻ താങ്കളെ ആ പാളയത്തിൽ വച്ചു കണ്ടപ്പോൾ, എങ്ങനെയും അവിടത്തെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെടാതെ കടക്കണമെന്നു ഞാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി."

"ഇത്രയും വിവരങ്ങൾ വളരെ വിശദമായിരിക്കുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ സിറ്റി പോലീസ്സിനു് നിങ്ങളുടെ ഈ മൊഴി 'ചെക്കപ്പു' ചെയ്യേണ്ട

ആവശ്യമുണ്ടെന്നുള്ളതുഅറിയാമോ? ആ സ്ത്രീയെ കൊന്നതു് അയിടെ നിന്നു കടന്നു കളഞ്ഞ ആൾ—അതായതു് നിങ്ങൾ—തന്നെയാണെന്നു തീച്ചപ്പെടുത്തി വച്ചിരിക്കയാണു്. ഒരു പരീക്ഷ കൊലപാതകി ആ മുറിക്കകത്തു തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. രംഭയുടെ തിരിച്ചറിയാതിരിക്കാൻ കഴിയാത്ത വിധം അയാൾ മറഞ്ഞു നിന്നിരിക്കാം. ശരി ഹാർഡൻ, ഇനി ഒരു ചോദ്യം കൂടി. ഞങ്ങൾ മെൽബോൺ വിട്ടും മുമ്പുള്ള രാത്രി നിങ്ങൾ കുറ്റക്കാരനായിരുന്നോ?"

"ഊഹും—ഏതാനും നിമിഷത്തേക്കു മാത്രം."

"സമയം ഓർക്കുന്നുണ്ടോ?"

"ഏകദേശം പതിനൊന്നുമണി ആയിരിക്കണം. വൈകുന്നേരത്തു ഗാലിയിലെ വെളിച്ചത്തു ഒരു കത്തു കുത്തിക്കുറിച്ചു. ഫോക്സ്ലിലിലേ ആളുകൾ ചീട്ടുകളിക്ക ആയിരുന്നു. അവരെ ഉപദ്രവിക്കണമെന്നു യിചാരിച്ചില്ല. അതായതു്," അയാൾ തിരുത്തിപ്പറഞ്ഞു, "അവരിൽ ചിലർ ചീട്ടുകളിക്കയായിരുന്നു. മറ്റുള്ളവർ അകത്തേക്കുകേറി ഞാൻ പാചകന്റെ ബഞ്ചിലിരുന്ന രണ്ടു കത്തുകളെഴുതി. അവയിൽ ഒന്നു ബോഡ് ആഫ് ട്രേഡുകാക്കായിരുന്നു. ഏതെങ്കിലും കപ്പലിൽഇരുന്നുകൊണ്ടുഎന്റെ ഡിസ്ചാർജ്ജുപേപ്പറിന്റെ നഷ്ടത്തെപ്പറ്റി എഴുതുന്നതാണു് യുക്തം എന്നു ഞാൻ യിചാരിച്ചു എഴുതിത്തീർന്നപ്പോൾ മണി പതിനൊന്നാകാറായി. അഴികൾ ചാടി വെളിക്കു കടന്നു ഫ്ളിൻഡേർസ് തെരുവിലെ എഴുത്തുപെട്ടിയിൽ കൊണ്ടിട്ടാൽ, നേരത്തേ മെയിലിൽ കത്തു പോകുമല്ലോ എന്നായിരുന്നു എന്റെ യിചാരം. എന്റെ രണ്ടാമത്തെ കത്തു യീട്ടിലുള്ളയ്ക്കായിരുന്നു."

"പിൻവശത്തെ ഗാംഗ്വേയിൽക്കൂടെ കടന്നു വരാഞ്ഞതെന്തു്?"

"ആ യിചാരമേ ഉദിച്ചില്ല. അഴികൾ ഗാലീഡോറിനു് എതിരേയുള്ള നെടുകാശയത്തെ തൊട്ടുതൊട്ടാണിരുന്നതു്. അതിനാൽ ചാടിക്കടന്നു എന്നേ ഉള്ളു."

"പതിനൊന്നുമണിക്കു്—അല്ലേ? അതായതു് അതു സംഭവിക്കുന്നതിനു് അര മണിക്കൂറിനു മുമ്പു്."

"വല്ലതും സംഭവിച്ചോ സാർ?" എന്നു ഹാർഡൻ സവിസ്മയം ചോദിച്ചു.

"വളരെ ഗൗരവമേറിയ ഒരു സംഗതി സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. അതെന്തെന്നു തൽക്കാലം പുറത്തുപറയാൻ എനിക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമില്ല" പെട്ടെന്നു് ഹീരാലാലിന്റെ മനസ്സിൽ ഒരു ചിന്ത ഉദിച്ചു. ബെൽ അടിച്ചു; സ്റ്റുവേർഡ് ഹാജരായി. അയാളോടു ചോദിച്ചു:—

"രംഭ എണീറ്റോ?"

"എണീറ്റു സാർ."

"അയാളെ ഇങ്ങോട്ടയയ്ക്കാൻ പറയൂ"—അനന്തരം ഹാർഡന്റെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞിട്ടു് ചോദിച്ചു:—"ഇന്നലെ വെള്ളത്തിൽവീണ മനുഷ്യനെ നിങ്ങൾ ഇതിനുമുമ്പു വല്ലപ്പോഴും കണ്ടിട്ടുണ്ടോ?"

"ഇന്നലെ രാവിലെ പിൻഡെക്കിൽ ലാത്തുന്നതു് ഒരിക്കൽ കണ്ടു; അതുതന്നെ എനിക്കു നല്ല നിശ്ചയമില്ല."

യാതൊക്കൽ ഒരു മുട്ടു്; അതനുസരിച്ചു് അകത്തുവരാൻ ഒരു ക്ഷണം. അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ രംഭ പ്രവേശിച്ചു.

"എനിക്കു് അവിടുന്നു ആളയച്ചോ?" രംഭ ചോദിച്ചു. അനന്തരം അയാൾ അടുത്തു നില്ക്കുന്ന ഹാർഡനെ നോക്കി.

"ആളയച്ചു രംഭ—ഇതു നമ്മുടെ നാവിക സംഘത്തിൽപ്പെട്ട ഒരാളാണു്—മി. ഹാർഡൻ ഇന്നലെ നിന്റെ പിന്നാലെ ഇറക്കിയ ബോട്ടിൽ ഇദ്ദേഹവുമുണ്ടായിരുന്നു."

രംഭ തിരിഞ്ഞിട്ടു പറഞ്ഞു—

"വളരെ നന്ദിപറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. യാസ്തവത്തിൽ എന്റെ മനസ്സിലുള്ളതിന്റെ പത്തിലൊന്നുപോലും അറിയിക്കാൻ വാക്കുകൾക്കു കരുത്തില്ല."

"ഓ—അതൊന്നും സാരമില്ല" എന്നു ഹാർഡൻ പറഞ്ഞു.

"സ്വജീവനെപ്പോലും വകവയ്ക്കാതെയാണു് നിങ്ങൾ അതിനു തുനിഞ്ഞതു്."

"അതൊക്കെ ആരും ചിന്തിക്കാറില്ല. ഒരാൾ വെള്ളത്തിൽ എന്നു കേട്ടാൽ പിന്നെ ഞങ്ങൾ അതിനെപ്പറ്റി ആലോചിപ്പാൻ നില്ക്കാറില്ല."

ഹീരലാൽ എണീറ്റു.

"മി. ഹാർഡൻ, എനിക്കു് ഇത്രയുമേ ചോദിക്കാനുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. നിങ്ങൾ എന്റെ ചോദ്യങ്ങൾക്കെല്ലാം ഉത്തരം പറകയും ഞാൻ ആവശ്യപ്പെടാത്ത കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ നല്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നതിനാൽ, ഇനി അധികമൊന്നും പറയേണ്ടതായിട്ടില്ല എന്റെ ഒരു സ്നേഹിതൻ സിഡ്നിയിൽ ഉണ്ടു്. വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ ആഫ്രൊവിന്റെ അവിടെനിന്നു നിങ്ങളെ പിന്തുടർന്നതു് അദ്ദേഹമാണു്. നിങ്ങൾക്കു പറയാനുള്ളതു് എല്ലാം കേൾപ്പാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കൌതുകം കാണും. ചീഫ് ഇൻസ്പെക്ടർ സ്റ്റാൻഫോഡിനും അറിവാൻ ആഗ്രഹം ഉണ്ടായിരിക്കും. നിങ്ങൾ എന്നോടു പറഞ്ഞമാതിരി എല്ലാം പറഞ്ഞാൽ, ഭയപ്പെടാനൊന്നുമില്ല. ഇത്രയുള്ളു."

ഹാർഡൻ 'ഗുഡ്മാർണിങ്ങ്' പറഞ്ഞിട്ടു് അവിടെനിന്നു പോയി. എന്നാൽ അയാൾ യാത്രക്കൽ എത്തിയപ്പോഴേക്കും ഹീരലാൽ ചോദിച്ചു—"ആ സ്ത്രീയെ വെടിയെച്ച ആളിനെ നിങ്ങൾ കാണുകയുണ്ടായോ?

"ഇല്ല. എന്നാൽ ഒരു സംഗതി എനിക്കു വലിയ നേരമ്പോക്കായി തോന്നി. ഞാൻ വെറും ഒരു മാംക്കഴുത അല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ആ സംഗതി പോലീസിനെ അറിയിക്കുമായിരുന്നു. അവർക്കു് അതു വളരെ പ്രയോജനപ്പെടുമായിരുന്നതാണും."

"അതെന്തായിരുന്നു?" എന്നു ഹീരലാൽ ചോദിച്ചു.

വെടിതീർന്ന ഉടനെ, ഒരു മനുഷ്യൻ മിന്നൽ വേഗത്തിൽ കാഷിയരുടെ ഡസ്കിന്റെ മീതെ ഇരുന്ന നോട്ടുകൾക്കിടയിലൂടെ എന്തോ ഒന്നു തള്ളുന്നതായി കണ്ടു. അതെന്തായിരുന്നെന്നു ആലോചിപ്പാൻപോലും എനിക്കു് അപ്പോൾ സമയമില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ അതു കൈത്തോക്കായിരിക്കണമെന്നു പിന്നീടു് എനിക്കു തോന്നി."

"നിങ്ങൾ ആ മനുഷ്യനെ കണ്ടോ?"

"അവിടുത്തെക്കാണുമ്പോലെ വ്യക്തമായി കണ്ടു."

"എന്റെ സ്നേഹിതന്മാർ വരുമ്പോൾ അയാളുടെ ശരീരലക്ഷണങ്ങൾ വിവരിച്ചുകൊടുക്കാൻ നിങ്ങൾക്കു സാധിക്കുമോ?"

"തീച്ചയായും.—അയാളെ എവിടെയച്ച കണ്ടാലും എനിക്കു തിരിച്ചറിയാൻസാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു."

"വന്ദനം. ഇനി നിങ്ങൾക്കുപോകാം, ഹാർഡൻ." അയാൾ പോയശേഷം അദ്ദേഹം രഘുവിനോടു ചോദിച്ചു—

"നീ ആ മനുഷ്യനെ മുമ്പു കണ്ടിട്ടുണ്ടോ?"

"ഇല്ലെന്നു സത്യംചെയ്യാം. അതു തീച്ചയാണു്."

"അന്തർലോകത്തുവച്ചു് ഇതുപോലൊരുത്തനെ ഒരിക്കലും കണ്ടുമുട്ടീട്ടില്ലേ? ഓർത്തുനോക്കു."

"ഇല്ല. ഒരിക്കലും ഇല്ല. ഒരിക്കൽ കണ്ട മുഖം മറക്കുന്ന കാര്യം പ്രയാസമാണു്. ജാനറിനെ കൊന്നതു് ഇദ്ദേഹമാണെന്നു സംശയിക്കുന്നെങ്കിൽ, ആ സംശയം വെറുതെയാണു്."

"ശരി.—അങ്ങനെ ഒരഭിപ്രായം കേൾക്കാൻ എനിക്കു സന്തോഷമുണ്ടു്. അകട്ടെ, ഇന്നു രാവിലെ കാര്യത്തരേ കണ്ടോ?"

"ഇവ്വ. ഞാൻ അകത്തേക്കു കടക്കാൻഭാവിച്ചപ്പോൾ സ്റ്റുവേഡ് പറഞ്ഞു അയാൾക്കു ജലദോഷമാണെന്നും അതിനാൽ ആരെയുംകാണാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്നും..."

"എന്തൊരു മായനാണയാൾ! ആ വലിയ കാറ്റത്തും പെരുമഴയിലും അയാൾ വെളിയിൽ ഇറങ്ങിവന്നു. പൈജാമയ്ക്കു മുകളിൽ വല്ലതും ധരിച്ചിരുന്നോ എന്തോ? ദൈവത്തിനറിയാം. മരിച്ചുപോകാതിരുന്നാൽ ഭാഗ്യം." "പിന്നീട് ഞാൻ പോയി നോക്കാം." രഘു പോകാൻ ഭാവിക്കവേ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:—

"പിന്നെ ഒരു സംഗതിയുണ്ട്—മേനോനും ഇൻസ്പെക്ടരും സിഡ്നിക്കു കടന്നുകളഞ്ഞെങ്കിലും, നമ്മൾക്കു ചിലതൊക്കെ കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു എന്നൊരു കൃതാർത്ഥതയ്ക്കു വഴിയില്ലാതില്ല. ജാനറിനോടുകൂടി സിഡ്നിയിൽ താമസിച്ചിരുന്ന യസ്സാർട്ടിനെ തിരിച്ചറിയാവുന്ന കാര്യത്തർ നമുടെകൂടെ ഉണ്ട്. ജാനറിനെ കൊല്ലാനുപയോഗിച്ച തോക്ക് ഡെസ്കിൽ നോട്ടകൾക്കുള്ളിലായി തിരികിവച്ച ആളിനെ

ഒന്നാന്തരം പേപ്പറുകളിൽ മനോഹരമായും ബലമായും ബയൻഡുചെയ്ത

അക്കൌണ്ടുബുക്കുകളും

സ്റ്റേഷനറി സാമാനങ്ങളും

മിതമായ വിലയ്ക്ക് ഇവിടെ കിട്ടുന്നതാണ്.

THE REDDIAR PRESS & BOOK-DEPOT,
P. B. No. 4. TRIVANDRUM.

തിരിച്ചറിയാവുന്ന ഒരാളും ഭാഗ്യവശാൽ നമുക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു."

"ഞതേ—ഇനി ഈ വസ്സാർട്ടിനെ, കൈത്തോക്കു തിരുകിയ ആളുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുകയെന്നതാണ് അടുത്ത കൃത്യം. — അതിൽപിന്നീട്....."

"അതിൽപിന്നീടെന്തു രഘു?"

"അതിൽപിന്നീട് അയാളെ ബന്ധിക്കുക എന്ന ജോലി. പക്ഷേ, അതിനെപ്പറ്റി പറയാൻ പ്രയാസമില്ല. സാധിക്കാനാണു വിഷമം."

അദ്ധ്യായം 21

കെട്ടുകഥ എല്ലാം അഴിഞ്ഞു.

അടുത്ത ദിവസം രാവിലെ ലഞ്ചിനു ഷൊ ആണ് ജലഹംസി സിഡ്നിത്തുറമുഖത്തെത്തിയതു്.

"സ്നേഹിത," ഹീരലാൽ പറഞ്ഞു; "കഴിഞ്ഞ കുറി ഞാൻ ഇവിടെ വന്നപ്പോൾ എന്റെ സ്ഥിതി ഹാർഡ്നേറുതിനേക്കാൾ കഷ്ടമായിരുന്നു. എന്റെ കീശയിൽ ഒരു പൈ പോലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. നാവികവൃത്തിയുടെ ഒരു അവസ്ഥാവിശേഷമാണിതു്."

താരാചന്ദ് പറഞ്ഞു:—"ഈ ലോകത്തു് എന്തൊക്കെയാണ് നടക്കുന്നതു്! പോലീസു് പരിശോധനയ്ക്കായി സംഗതി ചെയ്യുന്നതു കണ്ടില്ലേ? എന്താണു വിശേഷം."

"ഇതിന്റെപിന്നിൽ വിശ്വനാഥമേനോനും സ്റ്റാൻഫോഡും ഉണ്ട്. അല്ലെങ്കിൽ നോക്കിക്കോ. നാം വല്ലതും കണ്ടുപിടിച്ചുകഴിഞ്ഞോ എന്നറിയാനാണ് അവർക്കുൽക്കണ്ഠ. എല്ലാം അറിയുമ്പോൾ അവർക്കുണ്ടാകുന്ന അത്ഭുതമൊന്നു കാണാനുള്ളതുതന്നെ."

താരാചന്ദ് ചോദിച്ചു:—"ഇന്നു രാവിലെ കാര്യത്തരുടെ സ്ഥിതി എങ്ങനെ ഇരുന്നു? ഒന്നു പോയി നോക്കണമെന്നുദ്ദേശിച്ചിരുന്നതാണ്. എന്നാൽ അയാൾക്കു തീരെ സുഖമില്ലെന്നറിഞ്ഞതിനാൽ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കേണ്ടെന്നു വിചാരിച്ചു ഞാൻ തിരിച്ചുപോന്നു."

ഹീരലാലിന്റെ ഭ്രൂമേഘാച്ഛന്നമായി.

"അയാളുടെ ശരീരസ്ഥിതി തീരെ മോശമാണ്. ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചതുപോലല്ല. ആ കാറ്റത്തു് കുപ്പൽത്തട്ടിൽ ഇറങ്ങിയതു നന്നായില്ല. നല്ല വസ്ത്രവും ധരിപ്പിച്ചു് വെളിയിൽ ഇറക്കണമെന്നായിരുന്നു എന്റെ വിചാരം.

ഇനി അതു സാധാരണമാകുമോ എന്തോ? അയാൾക്കു കരയുന്നിറങ്ങാൻ ധൃതിയായി. കപ്പൽസഞ്ചാരം തനിക്കു തീരെ സുഖകരമല്ലെന്നു് അയാൾ എന്നോടു സമ്മതിച്ചുപറഞ്ഞു. അമായൻ മെൽബോണിൽവച്ചു് എന്നോടു പറഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു. ഇന്നു് അയാൾ കപ്പലിൽത്തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടട്ടെ. പിന്നീടു് വല്ല ഹോട്ടലിലും കൊണ്ടുചെന്നാക്കാം. ഈ നിലയിൽ ആരെയും കാണാൻ അയാൾക്കിഷ്ടമില്ല. ശരീരത്തിനു നല്ല സുഖം ഉണ്ടാവുകയും ഉചിതമായ വസ്ത്രങ്ങൾ ലഭിക്കയും ചെയ്യുംവരെ ഹോട്ടേൽ ആസ്ത്രേലിയായിൽ പോകാൻ അയാൾക്കു മടിയാണു്."

"അതു സ്വാഭാവികമാണല്ലോ. ഈ നാട്ടിൽ സുപരിചിതനായ ഒരാൾ—ധാരാളം പണം ചെലവാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നവൻ—ഇന്നു് ഇങ്ങനെ ഒരവസ്ഥയിൽ കരയുന്നിറങ്ങുന്നതെങ്ങനെ? അകട്ടെ ഇനി എന്താണു് നമ്മുടെ പ്രോഗ്രാം?"

"നമുക്കു കരയുന്നിറങ്ങാം. ഹോട്ടേൽ ആസ്ത്രേലിയായുള്ളതന്നെ. ആദ്യമായി വിശ്രമാർത്ഥമേതോ നെ കാണണം. പിന്നീടു് അനന്തരകർത്തവ്യങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചാൽ മതി.

കപ്പൽ തുറമുഖത്തു് അടുത്തു. ഹോട്ടൽ ഏജന്റിൽനിന്നു സ്വല്പം ദൂരത്തു പൈലട്ടിന്റെ അജ്ഞാനുചരനും നങ്കൂരം അടിച്ചു. സക്കുലർ കീയിൽനിന്നു് ഒരു പോലീസുകാരൻ പരിശോധകസംഘം പുറപ്പെട്ടു. കഴലിൽക്കൂടെ നോക്കിയപ്പോൾ വിശ്രമാർത്ഥമേതോ നും ഇൻസ്പെക്ടറുടെ അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉള്ളതായി ഹീരലാൽ കണ്ടു. അവരുടെകൂടെ മൂന്നാലു ബലിഷ്ഠകായന്മാരുമുണ്ടായിരുന്നു. അവരാരോ എന്തോ? എന്നാൽ പൊക്കംകുറഞ്ഞ വേറൊരാൾകൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു. വേഷവും രൂപവും കണ്ടിട്ടു് അയാൾ ഏതോ ഒരു പ്രമാണിയായിരിക്കണമെന്നു് അദ്ദേഹം ഊഹിച്ചു.

ഹീരലാലും താരാചന്ദും സ്നേഹിതന്മാരെന്നു് ചീകരിപ്പാനായി പാലത്തിൽനിന്നിറങ്ങി.

"ഹല്ലോ, മേനോൻ. എങ്ങനെ ഇരിക്കുന്നു അനേഷണമൊക്കെ? എല്ലാം തെളിഞ്ഞുകാണുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു."

"ഇല്ല തെളിഞ്ഞുവരുന്നു എന്നു പറയാം. കൊലപാതകിയേയും രത്നങ്ങളേയും ഇനിയും പിടികിട്ടീട്ടില്ല. ഞങ്ങൾ ശരിയായ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെയാണു് ചരിക്കുന്നതെന്നു നിശ്ചയം."

"എന്നാൽ നിങ്ങളെ സഹായിപ്പാൻ കഴിയുന്ന ഒന്നുരണ്ടുപേർ കപ്പലിലുണ്ടു്."

"ഭേഷു്! ഈമാതിരി ഒരു കേസ്സിൽ ഏതു സഹായവും സ്വീകാര്യമാണു്. ആരാണു് ആ മനുഷ്യർ?"

"കൊല നടന്ന സമയത്തു് ആ ഹൌസിന്റെ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നതാണു് ഒരാൾ." തെല്ലു് അഭിമാനപൂർവ്വം പറഞ്ഞു:—"കൊലയ്ക്കുപയോഗിച്ച തോക്കു് നോട്ടുകളുടെ ഇടയ്ക്കു കൊലപാതകി തിരുകുന്നതു് അയാൾ കണ്ടു."

"നന്നു്! അയാൾക്കു് ആളിനെക്കണ്ടാൽ മനസ്സിലാവുമോ?"

"തീച്ചയായും. വേറൊരു കാര്യംകൂടി ഉണ്ടു്. അയാളാണു് അന്നു് പിൻവാതിലിലൂടെ കടന്നു കളഞ്ഞതു്. നിങ്ങൾ പിന്തുടർന്ന ആ മനുഷ്യൻ തന്നെ."

"ആഹാ—മുടന്തനല്ലാത്ത മുടവൻ!"

"അതു! രണ്ടു പറഞ്ഞതു ശരിയാണു്. അയാൾ യാത്രാതീരത്തെ തെണ്ടിപ്പാളത്തിലേക്കാണു് പോയതു്."

"അത്ഭുതങ്ങൾ! അവസാനിക്കാത്ത അത്ഭുതങ്ങൾ! കപ്പലിൽ അയാൾ എന്തു ചെയ്യുന്നു?"

"അയാൾ സ്റ്റോക്കുഹോളിൽ ഉണ്ടു്. കപ്പലിലെ രണ്ടു പേർക്കു അപകടം പറ്റി. ഈ ആൾ അതറിഞ്ഞു് ജോലിക്കപേക്ഷിച്ചു. ഡിസ്ചാർജ്ജുപത്രം കളഞ്ഞുപോവുകയാൽ കപ്പൽ കിട്ടാതെ വിഷമിക്കയായിരുന്ന അയാൾ. ഞങ്ങൾ ജോലികൊടുത്തു. ഹാർഡൻ എന്നാണു് പേരു്. പ്ലിമത്തുകാരനാണു്. നിങ്ങൾ പോയ

ശേഷം പല വിശേഷ സംഭവങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്."

"അതിൽ എനിക്കത്ഭുതമില്ല. ഹീരയുള്ളടത്തു അവ സാധാരണമാണ്. അതിരിക്കട്ടെ രണ്ടാമത്തെ ആൾ ആരാണ്?"

"കാശ്രത്തരെന്ന പേരായ ഒരാൾ. സ്റ്റാൻഫോർഡിനു അയാളെ ഒരാശ്രയമുണ്ടായിരിക്കും. വിശ്വസിപ്പുകൊണ്ടു മോഹാലസ്യം പിടിപെട്ട ആൾ —ഓറിലായുടെ അവിടെ താമസിപ്പിച്ചിരുന്നു." ഇൻസ്പക്ടർ തലകുലുക്കി.

"ഞാൻ നല്ലപോലെ ഓർക്കുന്നു. അയാൾ ഇപ്പോൾ എങ്ങനെ ഇരിക്കുന്നു?"

"തീരെ സുഖമില്ല. നൈൻറിമൈൽറീച്ചു് എന്ന സ്ഥലത്തു വച്ചു് ഒരു കൊടുങ്കാറ്റുണ്ടായി. അയാൾ കാറ്റിലും വിശറിലും വെളിയിൽ ഇറങ്ങിവന്നു. ശീതജ്വരം പിടിപ്പെട്ടു. അതിൽ പിന്നീടു മുറിയിൽ നിന്നു വെളിയിൽ വന്നിട്ടില്ല."

ഇൻസ്പക്ടർ സാത്മകമായി ക്ലോക്കിലുണ്ടായിരുന്ന മുണ്ടനേ നോക്കി. അതു കണ്ടു ഹീരലാൽ മേനോനോടു ചോദിച്ചു:—

"നിങ്ങളുടെ സ്നേഹിതനാണോ അദ്ദേഹം?"

"മി. ലവന്റെ സഹായം വളരെ ഉപകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. വസ്സാർട്ട് എന്നൊരാളെ തിരിച്ചറിയും—അതു കൊണ്ടു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വന്നതാണു്."

"അതത്ഭുതം തന്നെ! കാശ്രത്തക്കും അയാളെ അറിയാം. അയാൾ വസ്സാർട്ടിന്റെ ഒരു പ്രത്യേക മിത്രമായിരുന്നത്രേ. രത്നങ്ങളിൽ ഒന്നു വിറ്റഴിക്കാൻ ശ്രമിച്ച ആളായിരുന്നു."

"നാം രണ്ടു പേരും ഒരേ ചരടു പിടിച്ചു അന്വേഷണം തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്നതു വിസ്മയജനകമായിരിക്കുന്നു." മി. മേനോൻ പറഞ്ഞു "ഈ വസ്സാർട്ട് വലിയ സൂത്രശാലിയാണു്. ഇംഗ്ലണ്ടിലേ അധികാരികൾക്കു കമ്പിയടിച്ചു ഞാൻ പലേ വിവരങ്ങളും അറിഞ്ഞു. വളരെ രസകരമായ കഥയാണു്. ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസമുള്ള ഒരു മനുഷ്യൻ ക്രിമിനൽ ജീവിതം തൊഴിലാക്കിയാൽ, ആ വിഷയത്തിലുള്ള അയാളുടെ സിദ്ധികൾ ചില്ലറയായിരിക്കയില്ല ഇതു മനസ്സിൽ വച്ചുകൊണ്ടാണോ നിങ്ങൾ കാശ്രത്തെ സിഡ്നിയിലേക്കു കൊണ്ടു വന്നതു്?"

"ഒരു വിധത്തിൽ നോക്കിയാൽ അതേ. ഞങ്ങളുടെ പ്രധാന ഉദ്ദേശം അയാളെ സഹായിപ്പാനായിരുന്നു. ധൃതിയിൽ ഞങ്ങൾ മെൽബോൺ വിട്ടതുകൊണ്ടു മറ്റൊന്നും ചെയ്യാൻ സാധിച്ചില്ല."

"നിങ്ങൾ ഇരുപത്തിനാലുമണിക്കൂർ കൂടി കാത്തിരുന്നെങ്കിൽ ഞങ്ങൾ തിരിച്ചു വരുമായിരുന്നു. എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ ഓരോ പ്രവൃത്തിയേപ്പറ്റിയും ഞങ്ങൾ അപ്പോഴപ്പോൾ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടാണിരുന്നതു്. സ്റ്റാൻഫോഡ് അതിനുള്ള വ്യവസ്ഥകളൊക്കെ ചെയ്തിരുന്നു."

"ഹീരലാൽ അത്ഭുതപൂർവ്വം നോക്കി. അനന്തരം പറഞ്ഞു:—

"ഒരു കാരിനേറപ്രയോജനമില്ലാതെ നിങ്ങൾ ഇത്ര വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടിയല്ലോ?"

"പ്രയോജനമില്ലാതെയോ? നേരേ മറിച്ചാണു" ഹീരലാൽ പറഞ്ഞു:—

"നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ഒരു സംഗതി പറയാം. ഞങ്ങൾ മെൽബോൺ വിട്ട അന്നു രാത്രി വീണ്ടും രംഭയെ കൊല്ലാൻ ഒരു ശ്രമം നടന്നു. തലയ്ക്കു് എന്തുകൊണ്ടോ തല്ലി ബോധം കെടുത്തിയശേഷം, വെള്ളത്തിൽ തള്ളി. തണുത്തജലമാണു്, അയാളുടെ ജീവനൊക്ഷിച്ചതു്."

"ആ യത്നത്തിൽ നിന്നു നിങ്ങൾക്കൊന്നും മനസ്സിലായില്ലേ, ഹീര?" എന്നു മേനോൻ ചോദിച്ചു "ഒരു കൊലപാതകി കപ്പലിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു നിങ്ങൾ തീച്ചയായും ധരിച്ചുകാണണം."

"പിന്നെ ധരിക്കാതെ? കുറ്റം ചെയ്യാൻ സാധ്യത പുതിയതായി വന്ന ഫെർഡിനു മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. പക്ഷേ അയാളോടു ഒന്നു രണ്ടു ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ചതിനോടുകൂടി, അയാളെ

പ്പറ്റിയുള്ള സംശയമേനീങ്ങി. എനിക്കുതെറ്റി പോയിരിക്കാം പക്ഷേ. എന്നാൽ താരാചന്ദും എന്റെ അഭിപ്രായക്കാരനാണ്.”

“നിങ്ങൾക്ക് അക്കാര്യത്തിൽ തെറ്റു പറ്റീട്ടില്ല ഹീര. അയാളെ സംബന്ധിച്ച് എനിക്കു സംശയമേ ഇല്ല. എങ്കിലും ഇൻസ്പക്ടർക്ക് അയാളോടു ഒന്നു രണ്ടു ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കാനുണ്ടാവും.”

“അതിനു തയ്യാറായിരുന്നു കൊള്ളണമെന്നു ഞാൻ അയാളോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.”

“കാര്യത്തക്കു കപ്പലിൽ കയറിയശേഷം നിറം മാറിയിരിക്കുന്നു അല്ലേ?”

“അയാൾക്കു തീരെ സുഖമില്ല.”

“എവിടെ ആണയാൾ? ഡാക്ക് ഹൌസ്സിലാണോ?”

“അല്ല—അയാൾ വലിയ മുറികളിലൊന്നിലാണ്.”

“കപ്പലിന്റെ കൌണ്ടറിനു കീഴിൽ നാലു വലിയ പോർട്ടുകൾ ഉണ്ടല്ലോ. അതിലൊന്നിലാണോ?”

“അതേ!”

വിശ്വവിഖ്യാതനായ മി. മേനോൻ സംഭ്രമമായി ഇൻസ്പക്ടറെനോക്കി. ഇൻസ്പക്ടർ അടുത്തു നിന്നൊരാളോടു ഒരു ആംഗ്യം കാണിച്ചു. അയാൾ ഉടൻ അവിടെ നിന്നു പോയി. ഇതു കണ്ടു ഹീരലാൽ ചോദിച്ചു.

“എന്തൊക്കെയാണിതു മേനോൻ? കാര്യത്തക്കു കൊലക്കേസ്സുമായി എന്തു ബന്ധം? നിങ്ങളുടെ ചോദ്യങ്ങളുടെ അർത്ഥമൊന്നും എനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല.”

അതിനുത്തരമായി മേനോൻ സസ്മിതം പറഞ്ഞു:—

നമുക്കു സലൂണിലേക്കു പോകാം. എനിക്കു വല്ലാത്ത ദാഹം. ഐസിട്ട വല്ല പാനീയവും ഉണ്ടോ എന്നു നോക്കാം.”

“യു! ഓ. ആ തിഥ്യമയ്യാട ഞാൻ തീരെ മറന്നു പോയതിൽ വ്യസനിക്കുന്നു.” എന്നു താരാചന്ദ് പറഞ്ഞു.

കപ്പലിലെ സലൂണിൽ ചെന്നു, മേനോൻ ഐസ് ഇട്ട ലാഗരും മറ്റു പാനീയങ്ങളും കൊണ്ടു വരാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു എങ്കിലും അവ വന്നു ചേർന്നപ്പോഴേക്കും അതിലുള്ള താൽപര്യം അദ്ദേഹത്തിനു ശമിച്ചു.

“കാര്യത്തരുടെ കാബിൽ ഇതല്ലേ?” എന്നു അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു.

“ഓ എനിക്കു മറവി പറ്റി. അതേ! ഇതു തന്നെ.”

“അങ്ങനെ ആണെങ്കിൽ ഒരു അസുഖകരമായ —അല്ല ആപൽക്കരമെന്നു പറയാവുന്ന ഒരു ജോലി തീർന്നു.”

ഇൻസ്പെക്ടർ തല കുലുക്കി. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

“അതേ—അയാളെ എത്ര വേഗത്തിൽ നിരുപദ്രവമായ ഒരു സ്ഥലത്തു കൊണ്ടാക്കുന്നോ, അത്രയ്ക്കു നന്നു.”

ഹീരലാൽ അത്ഭുതാധീനം അദ്ദേഹത്തിനെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി.

“എന്തൊരസംബന്ധമാണു നിങ്ങൾ പറഞ്ഞു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു.” എന്നു അദ്ദേഹം തട്ടിയിട്ടു. പക്ഷേ വാക്യം പൂർത്തിയാകുംമുമ്പു മേനോൻ പറഞ്ഞു:—

“അയാളുടെ ആപൽക്കരമായ വശം മറന്നു കളയരുതേ”

പെട്ടെന്നു ഇൻസ്പക്ടർ കീശയിൽ നിന്നു ഒരു ഷാർട്ട് സർവീസ് റിവാൾവർ എടുത്തു; കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്ന മറ്റു രണ്ടു പേരും അദ്ദേഹത്തിനെ അനുകരിച്ചു.

“തീച്ചയായും ഇക്കാര്യത്തിൽ നിങ്ങൾക്കു എന്തോ അബദ്ധം പറ്റിയതായിരിക്കണം.” എന്നു താരാചന്ദ് സസംഭ്രമം പറഞ്ഞു.

“ഞങ്ങൾക്ക് ഒരു അബദ്ധവും പറ്റിയിട്ടില്ല. ഞങ്ങൾ ആദ്യം മുതല്ലേ അന്വേഷിച്ചു

കൊണ്ടിരുന്ന ആളും അയാളും തന്നെ'' എന്നു മേനോൻ പറഞ്ഞു.

ഇൻസ്പെക്ടരുടെ ശബ്ദം അകത്തു് ഉയർന്നു കേൾക്കുന്നതായി അവർ കേട്ടു. അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു പിടിയും വലിയും ഉണ്ടായാലത്തെ ശബ്ദവും, പെട്ടെന്നു എല്ലാം നിശ്ശബ്ദം.

മേനോൻ ചോദിച്ചു—''ഹീരു, രംഭ കാശുത്തരെ കാണുക ഉണ്ടായോ?''

''ഇല്ല. ഇതുവരെ കണ്ടിട്ടില്ല. അയാൾ സുഖക്കേടു നിമിത്തം മുറിക്കകത്തു അടച്ചു മൂടിക്കിടക്കയായിരുന്നു. ഒന്നു രണ്ടു പ്രാവശ്യം രംഭ വാതുക്കൽവരെ പോയിട്ടു കാണാതെ തിരിച്ചു പോന്നു.''

മേനോൻ ചിരിച്ചു:—

''യാത്ര ഒരു മാസം വരെ നിന്നിരുന്നുവെങ്കിലും അയാളുടെ സുഖക്കേടു മാറുമായിരുന്നില്ല. രംഭയിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ആ മനുഷ്യൻ ഉറക്കം ഭാവിക്കുമായിരുന്നു. രംഭയിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ അയാൾ പെട്ടിരുന്നെങ്കിൽ, അപ്പോഴെല്ലാം വെളിക്കുകമായിരുന്നു. അങ്ങനെ രംഭയിനേയും ഹോട്ടൽ ആസ്ട്രേലിയായിലേ മി. ലയനേയും വിളിക്കൂ:—''

അപ്പോഴേക്കു് ക്യാബിന്റെ വാതൽ തുറന്നു. കയ്യാമം വച്ച കാശുത്തരേയും നടത്തിക്കൊണ്ടു് ഇൻസ്പെക്ടരും കൂട്ടരും വെളിയിൽ വന്നപ്പോഴായിരുന്ന രംഭയിന്റേയും ലയന്റേയും വരവു്. മേനോൻ ചോദിച്ചു:—

''രംഭ, ഈ മനുഷ്യനെ അറിയുമോ?'' ഒരു നിമിഷനേരം രംഭ അയാളെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയശേഷം പറഞ്ഞു:—

''അറിയുമെന്നോ? ഇതു ഡയമണ്ടു് ജയ്മ്സ് കാരോൾ അല്ലേ?''

''അതേ അയാൾതന്നെ— നിങ്ങളുടെ ഓമ്മശക്തി ഞങ്ങൾക്കു സാഹായ്യകമാകുമെന്നു ഞങ്ങൾ വിചാരിച്ചു. മി. ലയൻ, ഈ മനുഷ്യൻ ആരാണു്?'' എന്നു മേനോൻ ചോദിച്ചു.

''ഇയാൾ തന്റെ ഭാര്യയോടുകൂടി ഹോട്ടൽ ആസ്ട്രേലിയായിൽ താമസിച്ചിരുന്നു. വസ്സുട്ടെന്ന പേരാണു് ഹോട്ടലിൽ കൊടുത്തിരുന്നതു്.''

''ഞാൻ കണിച്ച ഫോട്ടോവിൽ ഉള്ള സ്ത്രീ തന്നെയോ അതു്?''

''അതേ.''

''ശരി—ഇനി ഹാർഡനെവരുത്തുക. അയാൾക്കു് എന്തു പറയാനുണ്ടെന്നറിയാമല്ലോ. ഹോലിങ്ങിന്റെ നോട്ടുകൾക്കിടയിൽ കൈത്തോക്കു തിരികിയ ആൾ ഇതുതന്നെയോ എന്നുകൂടി അറിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.''

ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഹാർഡൻകൂടി ഹാജരായപ്പോൾ തെളിവുകൾ പൂർത്തിയായി. അയാൾ പറഞ്ഞു:—

''അയാൾതന്നെ ആ മനുഷ്യൻ—ഏതുകോടതിയിൽ വേണമെങ്കിലും സത്യംചെയ്തു മൊഴി കൊടുക്കാം''

''ശരി—എന്റെ അന്വേഷണം പൂർത്തിയായി. ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു് ഒട്ടുവളരെ കമ്പികളും എഴുത്തുകളും അയച്ചശേഷം കിട്ടിയ വിവരങ്ങളെയുംകൊണ്ടു് ഞാൻ ചിലതൊക്കെ ഊഹിച്ചെടുത്തു.''

''എന്നാൽ രത്നമാല മോഷ്ടിച്ചതുതീച്ചയായും കാരോൾ അല്ല'' എന്നു രംഭ പറഞ്ഞു.

''രംഭ പറഞ്ഞതു ശരിയാണു്. ആ പാതകം ചെയ്തതു് ലിയോമാൽ എന്ന അമേരിക്കാകാരനായിരുന്നു. അന്നു ജാനറും് അയാളുടെ വയ്പ്പാട്ടിയായിരുന്നു. അയാൾ രത്നമാല്യവുംകൊണ്ടു് അമേരിക്കായ്ക്കു കടന്നുകളഞ്ഞു. അല്പകാലം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും സ്ത്രീ ചാപല്യത്താലോ എന്തോ ജാനറിനു മനം മാറ്റമുണ്ടായി—താൻ സ്നേഹിച്ച മനുഷ്യൻ കൊലപാതകികൂടി ആണെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ അവളുടെ സ്നേഹം വിദ്വേഷമായി മാറി എന്നു വിചാരിക്കുന്നതാണു് കുറേക്കൂടി ശരി. അങ്ങനെ അയാളെ വിട്ടുപിരിയാൻ അവൾ തീച്ചപ്പെടുത്തി. സാൻഫ്രാൻസിസ്കോവിൽവച്ചു് അവൾ രത്നങ്ങളോടുകൂടി

തിരോധാനംചെയ്ത— മാവ്ൽ അവളെ പിന്തുടരുമായിരുന്നു; എന്നാൽ മൂന്നുദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ അയാൾ കൊല്ലപ്പെട്ടു. ജാനറും അനന്തരം സിഡ്നിയിൽ എത്തി. അപ്പോഴാണ് തനിച്ചു രത്നങ്ങൾ വിറ്റഴിക്കാൻസാധ്യമല്ലെന്ന് അവർക്കുബോധ്യപ്പെട്ടത്. അങ്ങനെ വിഷമിക്കവേ അവർകാത്തിരുന്നൊരുമുട്ടി. വിദ്യാസമ്പന്നനായ ഒരു യുവാവ്—വിപുലമായ സ്വത്തുമുഴുവനും ദീപാളികളിച്ചുശേഷം കുറെ വിഷമിച്ചിരുന്ന കാലംഘട്ടവും."

"അയാൾക്കു വീട്ടിൽനിന്നു മുറയ്ക്കു പണം അയച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നല്ലോ?" എന്നു ഹീരലാൽ ചോദിച്ചു.

'അങ്ങനെ ഒന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അയാൾ പറഞ്ഞതു നിങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചുപോയി—അത്രേയുള്ളു. വാസ്തവത്തിൽ കാര്യത്തിന് ഇതൊരു വലിയ കയ്യുമായി. പക്ഷേ ജാനറും മാവ്ലിനെ ചതിച്ചതുപോലെ കാര്യത്തർ അവളെയും ചതിച്ചു. അയാൾ പണംമുഴുവൻ അപഹരിച്ചും കൊണ്ടു കടന്നു. എന്നാൽ കുറേക്കാലംവരെ അയാൾ അവർക്കു പണംഅയച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. പിന്നീടു് അതും നിന്നു. അപ്പോൾ ജാനറും വിവരം പോലീസ്സിനെ അറിയിക്കുമെന്നു ഭയപ്പെടുത്തി. അവളുടെ കഥ തീർക്കാതെ തനിക്കു രക്ഷയില്ലെന്നു അയാളും വിചാരിച്ചു.'

"അതിനാണോ അവളെക്കൊന്നതു?" ഹീരലാൽ ചോദിച്ചു.

"അക്കാര്യത്തിൽ സംശയത്തിനേ വഴിയില്ല. അവർ മാഗ്യപരീക്ഷയ്ക്കായി ആ ചൈനീസിന്റെ അടുത്തു ചെല്ലുന്നുണ്ടെന്നറിഞ്ഞു് അയാൾ അങ്ങോട്ടു പുറപ്പെട്ടു. അവിടെവച്ചു രണ്ടുപേരെയും കൂട്ടിച്ചേർത്തു കണ്ടു. ജാനറും അയാളോടു കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞതുമെന്നു അയാൾ ശങ്കിച്ചു."

"എന്നാൽ അന്നു് ഞാൻ അയാളെ തിരിച്ചറിഞ്ഞതാണു് അത്ഭുതം" എന്നു രണ്ടു പറഞ്ഞു

'അതിൽ അത്ഭുതത്തിനു കാര്യമില്ല—ഒന്നാമതായി അയാളെപ്പറ്റി നിങ്ങൾക്കു ഓർമ്മയേ ഇല്ലായിരുന്നു. രണ്ടാമതായി അയാൾ മനഃപൂർവം ഒരു പ്രച്ഛന്നവേഷമാണു് ധരിച്ചിരുന്നതും എന്നാൽ തന്നിവേഷത്തിൽ അയാളെ നിങ്ങൾ കണ്ടാൽ തിരിച്ചറിയുമെന്നു അയാൾക്കു നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നതിനാലാണു് നിങ്ങളെയും കൊല്ലണമെന്നു് തീർച്ചപ്പെടുത്തിയതു്. പക്ഷേ ആ ദൃത്തശ്രമം ഫലിക്കാതെവന്നപ്പോൾ, ആ കൊടുങ്കാറ്റു് അയാൾക്കു് ഒരവസരം നൽകി. അങ്ങനെ അയാൾ തലയ്ക്കടിച്ചു് നിങ്ങളെ വെള്ളത്തിൽതള്ളി. ആ ശ്രമവും ഫലിച്ചില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ എങ്ങനെയുംരക്ഷപ്പെടാനുള്ളമാർഗ്ഗം ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കവേ, ആണ് ഇങ്ങനെഒക്കെ സംഭവിച്ചതു്. മുറിയ്ക്കകത്തുനിന്നു യല്ലതും നിങ്ങൾ കണ്ടുകിട്ടിയോ?"

"ഇതേവരെ കിട്ടിയില്ല" എന്നു് ഇൻസ്പെക്ടർ പറഞ്ഞു.

മേനോൻ പെട്ടെന്നു് ചാടിയെണീറ്റു് കാര്യത്തരുടെ അരക്കെട്ടിൽ തപ്പിനോക്കി. അയാൾ അരയിൽ ഒരുവിസ്താരമേറിയ കാൻവസ്ബൽട്ടു ധരിച്ചിരുന്നു അരനിമിഷത്തിനുള്ളിൽ പോലീസുകാർ അതു അഴിച്ചെടുത്തു. എന്തൊരു വിസ്മയം! പണ്ടു അപഹരിക്കപ്പെട്ട രത്നങ്ങളെല്ലാം അതിലുണ്ടായിരുന്നു.

ശരി—ഇനി ഒന്നും പറയേണ്ടതായിട്ടില്ല മി. സ്റ്റാൻഫോഡ്, ജാനറിന്റെമരണത്തിനു ഹാർഡന്റെ തെളിവു നിങ്ങൾക്കു ധാരാളം മതിയാവും. ഞാൻ ഈ കല്ലുകളേ അവയുടെ ഉടമസ്ഥർക്കും കൊടുക്കാം. എന്റെ യാത്രയുടെ ഉദ്ദേശവും അങ്ങനെ സാധിച്ചു.

"എന്തൊരു കഥ! ഒരു കൊലപാതകിയേയും കയററിക്കൊണ്ടായിരുന്നല്ലോ നമ്മുടെ കൂട്ടുൽ യാത്ര' എന്നു ഹീരു പറഞ്ഞു.

"ഹീരു, നിങ്ങൾക്കിതൊരു പാഠമായിരിക്കട്ടെ. നിങ്ങളുടെ സർവ്വമാനുഷഗതമായ അനുകമ്പ ഇനിയെങ്കിലും നിങ്ങളെ യഥാതെറ്റിക്കാതെനോക്കണം.

ശുഭം

ശ്രീദേവി

പ്രേയാർ.

കമലിനിയെ വെടിഞ്ഞു പശ്ചിമാശാ-
രമണിയിലേറിയ രാഗവായ്പിനാലേ
ശ്രമരഹിതമണഞ്ഞിതാഴിയാകെ—
സ്സമണിയറയ്ക്കുക മന്മനാളിനേശൻ. 1

ദയനടെ കനിന പ്രവൃത്തിയേറ്റം
വിശദത പത്മിനിയാർക്കു ചേർക്കുമേലം
അവളുടെ മുഖവിവർണ്ണയായി മങ്ങി-
ജ്ജ്വലമഥ പൂമുഖമാകെ മൂടിനിന്നാർദ്രം. 2

അയുക്തിയമൊരു തനുവി കണ്ണുനീരും
പുതുമഴപോലെ പൊഴിച്ചുകൊണ്ടു രാവിൽ
മുതുകുരിതവശാൽ നിരാശയോടാ-
പ്പൊയ്കയിലഴിയിൽബ്ജത! മന്ദമായ്ഗമിപ്പൂ! 3

പുതുതര ഭയമാക്കുമേകമാകു-
മെല്ലാരു ബഹ്വാരവമഥാരഭസ്സിലേവം
ഒരുതുണയുമെഴാതെ പോകയോരീ-
ത്തരുണിയിതാ;രെയിടേക്കു കായ്വമെന്തോ! 4

ഇരവു കരിമുഖം പകർത്തിയിട്ടും,
പരമിഹ മിന്നൽ ഭയപ്പെടുത്തിയിട്ടും,
തരളത ലവമേശിടാതെ പോമീ
വരതനു ജീവിത യാത്രയിട്ടിരിക്കാം. 5

മതിമുഖമതിലാന്നിരുന്ന മഞ്ജു-
ദ്യുതിരുജയാം ഘനമേറിമങ്ങിയിട്ടും
മതിഹൃദവുമടക്കവും പെടുന്നാ-
സതിയൊരു നല്ല കുലീനയെന്നു തോന്നി. 6

കനക രചിതമായ "ചിറ്റു"കാതിൽ
ഘനമൊട്ടു തൂങ്ങിടുമായവസ്ഥതന്നേ
ജനതയൊടരുളുന്ന പാവമന്ത-
ർജ്ജനമിവളെന്ന സമഷ്ടിയായി മായും! 7

ഭയയൊട്ടു ലവലേശമുള്ളിലല്പം
മയമുടമസ്ഥരിലേശിടായ്കമൂലം
കയൽമിഴിയുടെ വാർമുടിക്കുമേലും
മയമിയലാതെ പറന്നിടുന്നു പുറവും. 8

ഗ്രഹണമെഴുമൊരർഥംക്കെഴുന്നതാം കൺ-
ണ്ണിണകരിമീനുകൾ കണ്ടിലാണ്ടതോർത്താൽ
കണവനുടെ കടാക്ഷമാം ജലത്തിൻ
തുണ ലഭിയാത്തതു മൂലമായിരിക്കാം. 9

അണിമുലകുകൾ മറച്ചിടാഞ്ഞു നാണം
കണികയെഴാത്തതിനുള്ള ഹേതുവെന്തോ
തുണിയുടെ കുറവോ കഠോരമാമ-
ലണിയുടെയൊരാബുദ്ധ നീചമാം പകിട്ടോ! 10

മഷിയിലുമഥ കണ്ടുകൂടയെന്നായ്-
മുഷിവുടമപ്പെടുമോർക്കു ചേർന്നുകൊണ്ടോ
മഷിയെതിർമിഴിയാർക്കെഴുന്നവസ്ത്രം
മുഷിയുവതിന്നിടയായതിത്തരത്തിൽ. 11

പരമയർ ഹൃദയം തപിച്ചുതേങ്ങി-
ക്കരയുമിടയ്ക്കിടെയസ്സഹടാക്ഷരത്തിൽ
കരളലിവെഴുന്നതും വരുന്ന മട്ടിൽ
സ്ഥിരതയെടിഞ്ഞു പുലമ്പിടുന്നതെന്തോ! 12

ചിലതഥമീ പറയുന്നു, 'തച്ചു'നന്നാ-
നിലയിൽ നടത്തിയമൂലമിത്തരത്തിൽ
വലയണമിവളെന്ന വന്നകഷ്ടം!
തലയിലെഴുത്തു തുടച്ചിടായതാണോ! 13

"ശ്രീദേവി" എന്ന പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താത്ത കൃതിയിലെ ആദ്യ ഖണ്ഡമാണിതു്. (ലേഖകൻ)

"പ്രിയസഹജരുമെൻ ജനിത്രിയും ഹാ!
സ്വയമിതിലന്ന യിരോധമോതിയിട്ടും
നയനിധി ജനകൻ ഗണിച്ചിടാതീ-
ഭയകരഭാവിയെനിക്ക ചേർത്തുവല്ലോ." 14

ശിവ! ശിവ! മുതുതേവിടിശ്ശിയാമീ-
യിവളിവിടെവ്വിത! കാലു കുത്തിയപ്പോൾ
നവവിഭവവിലാസലക്ഷ്മിപോയീ
ബ്ഭവനമിതിൽ കട്ട ജ്യേഷ്ഠയായിവാസം." 15

"ഇതിപരുഷമൊടോതിയാസ്സപത്നീ-
തതിതരുവാരി, മുള്ളുവാക്കിതെല്ലാം
പതിയുടെ പദനാം സഹിച്ചുപാർത്തേ,-
നതിനിനി ഞാനൊരു പാത്രമാകയില്ല." 16

മനയുടെ നിഴനില്പിനല്ല,യെൻ കൺ-
മുനയുടെ ക്ഷ്ണിലകം തെളിഞ്ഞുമല്ല,
കനമുടയപണത്തെ മാത്രമോർത്താ-
ജ്ജനമിവളെക്കരപീഡനം കഴിച്ചു." 17

"അവനിയിലൊരു നോക്കു ലക്ഷ്യമാകാ-
നവസരവും ലഭിയാത്ത മട്ടതന്നേ
നവമിഹവരണം കഴിഞ്ഞുമൂന്നാം-
ദിവസമണഞ്ഞിതു നാകലോകമായ്ക്കൻ!" 18

"വിധവ, വിധവ,യെന്ന ലോകരോരോ-
വിധമഥ പേരുവിളിച്ചുകൊണ്ടുനിത്യം
വ്യഥയുടെ നടത്തിടാതെ തേജോ-
വധവിയളെക്കനിവെന്നിയേ കഴിച്ചു." 19

"മതിപതറിടുമെന്ന ലോകരിന്നീ-
സ്ഥിതിയിൽ വിളിക്കിലുമീശ്വരന്റെ മുമ്പിൽ
സതിനിഴ വെടിയാത്ത ഞാൻ ദ്വയം മുൻ-
പതിവിലെഴുന്നൊരു ജന്മ കന്യയത്രേ." 20

"ശരിയെ മമ മനോവരന്നടക്കൽ-
തിരികെയണഞ്ഞൊരപേക്ഷ ചെയ്യുവെന്നാൽ
അരിയൊരു കടനാബ്ധി കേറുവാൻ, കൈ-
ത്തരി സുകുമാരനെനിക്ക നൽകിയേക്കാം!" 21

"ധരണിസുരരിലഗ്രഗണ്യനായീ-
ശ്വരണിയിൽ മാന്യത ചേരുമാസ്സശീലൻ
നരരിഹവിധവാപദത്തിൽ വയ്യം
തരമിതിലെങ്ങനെയെന്നെ നോക്കുമാവോ?" 22

"ഇനി, ബഹു ദുരിതാബ്ധി നീന്തുമെന്നിൽ
കനിവു കലർന്നൊരു വേള കൈവരിച്ചാൽ
അനിശവുമപവാദമോടുവാനായ്
തുനിയുമഹോ! ജനമാഗ്രണാഢ്യനേയും" 23

"വിലയധികമെഴുന്ന മാന്യമാകും
പല ബിരുദങ്ങളുമൻകൊണ്ടുനന്ദ്യാ
നിലയിലമരുമാ മഹാനെ ഞാനീ-
നിലയിലലട്ടുക യുക്തമല്ലതന്നെ" 24

"ആയുസ്സുമറ്റധികമിഷ്ടമൊടാത്തൊരുപ്പ-
കാലത്തിലെ നിലകളും പലതും നിനച്ചാൽ
മാലത്യഗാധമുളവായി വരുന്നു, ജീവ-
കാലത്തെനിക്കിനിയുമായതു ചിന്ത്യമാണോ?"

നല്ലാരിൽമൌലി ചിലതിങ്ങനനന്തമായ
വല്ലായ്മയാൽ പിറുപിറുത്തു കരച്ചിലോടും
നില്ലാതെഴന്ത! നെടുവീർപ്പുകളോടുമെങ്ങേ-
ന്നില്ലാതെതന്നെ നടകൊണ്ടിരുളിൽ മറഞ്ഞു. 26

കമ്മ്യൂണിസവും ഭാരതീയ സംസ്കാരവും

കെ. ശിവരാമകൃഷ്ണശാസ്ത്രി. കരമന.

ഇന്നു 'ഗാന്ധിസം' അവശ്യജനങ്ങൾക്കും അസമത്വം അനുഭവിക്കുന്നവർക്കും ആശ്വാസപ്രദമാണെങ്കിൽ ക്രിസ്തുവർഷം 1847-നിടയ്ക്കു കാറൽ മാർക്സും, ഫ്രെഡറിക്കു് ഏൻജൽസും കൂടി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതും 'മാർക്സിസം' എന്ന പേരു കൊണ്ടറിയപ്പെടുന്നതുമായ 'കമ്യൂണിസ്റ്റു മാനിഫെസ്റ്റോ' അന്നു തീരാദുഃഖം അനുഭവിച്ചുവന്ന പാവപ്പെട്ട ജനങ്ങൾക്കു നവജീവനം പ്രദാനം ചെയ്ത ഒരു സഞ്ജീവനിതന്നെയായിരുന്നു. 'കമ്യൂണിസ്റ്റു മാനിഫെസ്റ്റോ'യിന്റെ ചില പ്രധാനഭാഗങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിന്റെ സാഹചര്യകികതയിലും സർവ്വജനക്ഷേമസംപാദകതയിലും ദൃഢമായ വിശ്വാസമുള്ള ഒരു ഭാരതീയനു് എന്തു പറയുവാനുണ്ടെന്നാണു് ഈ ലേഖനത്തിൽ ചിന്തിക്കുന്നതു്.

കാറൽ മാർക്സിന്റെ കമ്യൂണിസമോ മാർക്സിസമോ പാശ്ചാത്യലോകത്തു പ്രചരിക്കുന്നതിനു മുമ്പുള്ള പശ്ചാത്തലത്തെ നാം വിസ്മരിക്കാവുന്നതല്ല. റഷ്യയിൽ 'സാർ' ചക്രവർത്തിമാരുടെ കൊടിയ ഭരണം കൊണ്ടും ഫ്രാൻസു മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ പൊതുജനങ്ങളുടെ മർദ്ദനം കൊണ്ടും യൂറോപ്പിൽ പൊതുവേ അസ്വാസ്ഥ്യവും ജനസാമാന്യത്തിന്റെ ഇടയിൽ ക്ലേശഭൂയിഷ്ഠമായ ജീവിതവും വർദ്ധിച്ചുവന്നിരുന്നു. അവിടെ ഒരു വിപ്ലവത്തിനുള്ള വിത്തുകൾ തന്നെ വിതയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

ക്രിസ്തുവർഷം 1845-നിടയ്ക്കു ഫ്രാൻസിൽനിന്നും(?)കാറൽമാർക്സ് ബഹിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടതോടുകൂടി അദ്ദേഹം ഇംഗ്ലാണ്ടിൽ താമസിച്ചു തൊഴിലാളികളുടെ പുരോഗതിക്കു വേണ്ടി പ്രയത്നിച്ചിരുന്നു. ഫ്രെഡറിക്കു് ഏൻജൽസു് എന്നയാളും കാറൽമാർക്സിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ സഹായിച്ചുവന്നു. ഇവർ രണ്ടു പേരും കൂടിയാണു സുപ്രസിദ്ധമായ "കമ്യൂണിസ്റ്റു മാനിഫെസ്റ്റോ" പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. മാർക്സിസത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ അദ്ധ്യായമായ "കമ്യൂണിസ്റ്റു മാനിഫെസ്റ്റോ"വിൽ സമുദായങ്ങളും തമ്മിലുള്ള പോരാട്ടങ്ങളുടെ ഒരു ചരിത്രമാകുന്നു എല്ലാ സമുദായങ്ങളുടേയും ഭൂതകാലചരിത്രമെന്നുപ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ടു്. യുക്തിവാദത്തിനു സത്യതാനിർണ്ണയിക്കുന്ന "ഹിഗേൽ" എന്ന ജർമ്മൻ രത്നശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ സിദ്ധാന്തമാകുന്നുകാറൽ മാർക്സിന്റെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു പ്രചോദനം നല്കിയിരുന്നതു്. ഉൽപ്പാദനോദികാരണങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിട്ടുള്ള സാമ്പത്തികാദിബന്ധം മൂലം ഉണ്ടാകുന്ന സമുദായ വർഗ്ഗാദിവിഭാഗങ്ങളിൽ തൊഴിൽ വിലകൊള്ളുന്ന മുതലാളികളെന്നും തൊഴിൽ വില്ക്കുന്ന തൊഴിലാളികളെന്നും ഇരുവർഗ്ഗക്കാർ കാണുമാറുണ്ടു്. സാമ്പത്തികാഭിവൃദ്ധിയിൽ മുതലാളികൾ പുരോഗമിക്കുന്നതോടുകൂടി എണ്ണത്തിൽ കുറവാണെങ്കിലും അവർ തൊഴിലാളികളെ അടക്കിഭരിക്കുവാൻ ഒരുമ്പെടുന്നു. തന്നിമിത്തം അസംഖ്യമാനരായ തൊഴിലാളികൾക്രമേണസംഘടിക്കുന്നു. അവർ പൊതുവായ ലക്ഷ്യവും സമാനമായ ജീവിതബോധവും സുശിക്ഷിതമായ സംഘടനാശക്തിയും കൈക്കൊണ്ടു മുതലാളികളോടു് എതിർത്തു പൊരുതു തുടങ്ങുന്നു. മുതലാളിഭരണത്തിന്റെ അവസാനമാകുന്നു പിന്നീടുണ്ടാവുക. ഉൽപ്പാദകോദി ജനതയ്ക്കനുകൂലമായ ഒരു ഭരണസൌധം ക്രമേണ കെട്ടിയുയർത്തപ്പെടുന്നു. ഇതു് എവിടെയും കാണാവുന്ന നൈസർഗ്ഗികമായ സംഭവം മാത്രമാണു്.

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ തൊഴിലാളികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ യാതൊരു ബോധത്തോടുകൂടി പ്രയത്നിക്കുന്നുണ്ടു്. അവരുടെ പ്രയത്നം സർവരാഷ്ട്രങ്ങളിലും പൊതുവെ പടർന്നു പരന്നിരിക്കുന്നു.

ഈ പ്രാരംഭം കഴിഞ്ഞു "ബ്രഭുസ്വത്തിനെ സ്വാധീനമാക്കുക; ഭരണവ്യയത്തിനുവേണ്ടി ഭൂമിക്കും വസ്തുക്കൾക്കും നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടുന്ന യാടകയീടാക്കുക; അമിതമായ അനന്തരാവകാശം ഏർപ്പെടുത്തുക; ജന്മംകൊണ്ടും കുടുംബം കൊണ്ടും സിദ്ധിക്കുന്ന അവകാശങ്ങൾ ഇല്ലാതാക്കുക; അന്യസ്ഥലങ്ങളിൽ കൂടി പാർക്കുന്നവരുടേയും വിപ്ലവകാരികളുടേയും * സ്വത്തുക്കൾ സ്വാധീനമാക്കുക; വ്യവസായശാലകൾ, കൃഷിഭൂമികൾ മുതലായവ ഭരണകൂടത്തിന്റെ അധീനതയിൽ കൊണ്ടുവരിക; ഗതാഗതത്തിന്റെ നിയന്ത്രണവും ആദായവും ഏറ്റെടുക്കുക; കുട്ടികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസം പൊതു ഭരണത്തിനു വിധേയമാക്കുക; കാർഷികവും വ്യാവസായികവുമായ പ്രയത്നങ്ങളെ സംയോജിപ്പിക്കുക മുതലായ പല സംഗതികളും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു ഭരണകൂടത്തിന്റെ അധികാരപരിധിയിൽപ്പെടുന്നവയാണെന്നു പറഞ്ഞു് ഈ പരിഷ്കാരങ്ങളെല്ലാം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു മാനിഫെസ്റ്റോ ആവശ്യപ്പെടുന്നു. മാനിഫെസ്റ്റോ ഈ വിധം അവസാനിക്കുന്നു:—

"തങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളും ഉദ്ദേശങ്ങളും മറച്ചു വെയ്ക്കുന്നതു നിരർത്ഥകമാണെന്നു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ വിചാരിക്കുന്നു. നിലവിലുള്ള സാമുദായികവ്യവസ്ഥയെ ബലാൽ ബഹിഷ്കരിക്കുകകൊണ്ടു തങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യത്തിൽ ചെന്നെത്താമെന്നു് അവർ തുറന്നു പറയുന്നു.

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു വിപ്ലവത്തിന്റെ മുമ്പിൽ യാതൊരു ഭരണകൂടം നിറകൊള്ളട്ടെ. തുടർച്ചങ്ങലയല്ലാതെ തൊഴിലാളികൾക്കു് ഒന്നും നഷ്ടപ്പെടുവാനില്ല; എന്നാൽനേട്ടമോ സമ്പൂർണ്ണമായ ലോകം തന്നെ. സർവദേശതൊഴിലാളികളെ, സംഘടിക്കുവിൻ!"

റഷ്യയിലെ ബോൾഷിവിസം 'ലെനിൻ, ട്രാട്സ്കി' മുതലായവരാൽ പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെട്ട പുരോഗമനപരമായ ജനാധിപത്യമെന്നു പറയപ്പെടുന്നുവെങ്കിലും കമ്മ്യൂണിസത്തോടു കൂടുതൽ ചേർച്ചയും ചേർച്ചയും അവകാശപ്പെടുന്നതുനിമിത്തം റഷ്യയിലെ ഇന്നത്തെ U. S. S. R. — യൂണൈറ്റഡ് സോവിയറ്റു സോഷ്യൽ റിപ്പബ്ലിക്കു്—സംയുക്തസോവിയറ്റു് സമുദായ ജനാധിപത്യം പലരും ഇഷ്ടപ്പെടാറില്ലതന്നെ. ശാസ്ത്രീയമായ യുക്തിയാദങ്ങൾക്കെതിരെ കാൾമാർക്സിന്റെ സിദ്ധാന്തം നിലനില്ക്കുമോ? കമ്മ്യൂണിസം സർജനക്ഷേമത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ളതാണോ? അഹിംസാവ്രതക്കാർ 'കമ്മ്യൂണിസ'ത്തിന്റെ വ്യാപ്തിയെ ഇഷ്ടപ്പെടുമോ മുതലായ പല വിഷയങ്ങളും നമ്മുടെ ഗാഢമായ ചിന്തയെ ആകർഷിക്കുന്നു.

സമുദായങ്ങളുടെ പോരാട്ടങ്ങളുടെ ചരിത്രമാകുന്നു ഭൂതകാലചരിത്രമെന്നും ഉൽപ്പാദനാടിസ്ഥാനങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിട്ടുള്ള സാമ്പത്തികാടിസ്ഥാനം നിമിത്തം സമുദായ യജമാനിയോഗങ്ങൾ ക്രമേണയുണ്ടാകുന്നുവെന്നും, തൊഴിലാളികൾ സംഘടിച്ചു മുതലാളികളോടെതിർത്തു പൊരുതുമെന്നും, നിലവിലുള്ള ഭരണകൂടം മാറി തൊഴിലാളികൾക്കനുകൂലമായ ഭരണസൌധം കെട്ടിയുയർത്തപ്പെടുമെന്നും പറയുന്നതു് റഷ്യ മുതലായ ഇന്നത്തെ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പരമാർത്ഥമായിരിക്കാം. ലോകം അപരിഷ്കൃതദശയിൽ നിന്നും ക്രമേണ പരിഷ്കൃതദശയിലേക്കു കടക്കുന്നുവെന്നുള്ള മതം അംഗീകരിക്കുകയാണെങ്കിൽ മാത്രമേ ഈ വാദം നിലനില്ക്കയുള്ളൂ.

പ്രപഞ്ചം പരിഷ്കാരത്തിന്റെ പാരമ്യത്തെ പ്രാപിക്കുമ്പോൾ അവിടെ മത്സരമോ പോരാട്ടമോ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. മുതലാളിതൊഴിലാളി യുദ്ധം കാണുകയില്ല. സമത്വസുന്ദരമായ ഒരു

* വിപ്ലവകാരികൾ കമ്മ്യൂണിസത്തെ എതിർക്കുന്നവരായിരിക്കാം.

സമുദായസംഘടനയെ ഉണ്ടാകുവാൻ മാർഗ്ഗമുള്ളൂ. അതില്ലെങ്കിലോ കലഹവും കലാപവുമാകുന്നു ഫലം. എല്ലാം ജ്ഞാനമയം. ആനന്ദപരിപൂർണ്ണം. ചരിത്രവും ഭൂമിശാസ്ത്രവും മനുഷ്യർ പഠിക്കേണ്ടതാം. ധർമ്മോദ്ദേശവും നിയമസംഹിതയും മാനുഷപ്രപഞ്ചം ധർമ്മപഥത്തിൽ നിന്നും ഭ്രംശിക്കുമ്പോൾ അവശ്യമുള്ളവയാണു്. അന്നു വ്യക്തികളും സമുദായങ്ങളും ഏകലക്ഷ്യത്തിൽ അംഗാംഗിഭാവത്തിൽ സംഘടിച്ചുവർത്തിച്ചു വർത്തിച്ചു് ഒരൊറ്റ ലോകമായിട്ടു് ഒന്നായിട്ടു സ്ഥിതി ചെയ്യും. എല്ലാം താനായിട്ടു സർവ്വത്ര ആത്മാവിനെ ദർശിച്ചു കഴിയും. ധർമ്മത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ആ ആദർശജീവിതത്തിന്റെ കാലത്തിൽ മത്സരത്തിനും പോരാട്ടത്തിനുംസ്ഥാനമെവിടെ? അവിണ്ണുമുള്ള ഒരു സമുദായസംഘടന—ഒരു പരിഷ്കൃതസമുദായം ലോകം മുഴുവനും ഒന്നുപോലെ നിലവിലുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു് ഊഹിക്കുവാൻ തെളിവുകൾ കാണ്മാനുണ്ടു്. ആ സമുദായസംവിധാനം സനാതനവും വ്യവസ്ഥിതവുമായിരുന്നുവെന്നു് അൻമിക്കുവാനും മാർഗ്ഗങ്ങളില്ലാതില്ല ഭാരതഖണ്ഡത്തിലായിരുന്ന ആ സമുദായസംവിധാനം ഒടുവിലായിട്ടു് അവശേഷിച്ചിരുന്നതു്—അങ്ങനെയുള്ള ആദർശജീവിതത്തിന്റെ പ്രവർത്തനകാലത്തിൽ—പോരാട്ടത്തിനു സ്ഥാനമില്ലാത്ത സമയത്തിൽ—പോരാട്ടങ്ങളുടെ ചരിത്രം ഭ്രാന്തകാലചരിത്രമെന്നു പറയുന്നതു സാധുവാണെന്നു പറയുവാൻ കഴിയുമോ?

"ജന്മാധികാരവും കുടുംബാധികാരവും ഒഴിയുക, ഭൂമിയുടേയും കാർഷികാദിവ്യവസായങ്ങളുടേയും ഉടമപൊതുവിലാക്കുക, ദേശസാൽക്കരിക്കുക" എന്നീ പ്രകാരമെല്ലാം പറയുക പുറം പൂച്ചിനുമാത്രം. എന്താണീ ജന്മാധികാരം? ജനനാൽ മനുഷ്യൻ മനുഷ്യൻ തന്നെ. മനുഷ്യനു് അവശ്യാനുഷ്ഠേയമായ ധർമ്മം ഒന്നുണ്ടു്. നിർവ്വഹിക്കുവാനുള്ള കർത്തവ്യം ഒന്നുണ്ടു്. ജനനാൽ കൃഷ്ണൻ നായർ രാമൻനായരുടെ മകനും മാധവൻനായരുടെ സഹോദരനും തിരുവിതാംകൂർ—കൊച്ചിയിലെ പൌരനുമായിരിക്കാം. കൃഷ്ണൻ നായർ പുരുഷനായിട്ടാണു ജനിച്ചതു്. രുഗ്മിണിയമ്മയോ സ്ത്രീ യായിട്ടും. പുത്രധർമ്മം, സോദരധർമ്മം, പൌരധർമ്മം, സ്ത്രീപുരുഷാദിവ്യക്തിധർമ്മം, മുതലായവ ജന്മത്തെ അസ്പഷ്ടമാക്കിയുള്ളവയാണു്. പിതൃധർമ്മം മുതലായവയും അത്തരത്തിലുള്ളവയാണു്. ജന്മസിദ്ധമായ ധർമ്മം ഈ വിഷയങ്ങളിൽ ഉപേക്ഷിക്കുകയാണെങ്കിൽ വിശേഷബുദ്ധിയുണ്ടെന്നു് അഭിമാനിക്കുന്നമനുഷ്യർ ഏറിയകാലമായിട്ടു സമ്പാദിച്ച നേട്ടങ്ങളും സംഘടിതമായ സാമുദായിക ജീവിതത്തിന്റെ സൽഫലങ്ങളും ദൂരെ വലിച്ചെറിയുകയായിരിക്കുംചെയ്യുക.

എന്താണീ കുടുംബം? പുരുഷൻതന്റെ സുഖജീവിതത്തിനുവേണ്ടി സ്ത്രീയേയും സ്ത്രീ പുരുഷനേയും ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ടു്. ആവശ്യം പ്രമാണിച്ചു പരസ്പരസമ്മതത്തോടുകൂടി സംഘടിച്ചു സ്ത്രീ പുരുഷന്മാർ വ്യവസ്ഥിതമായ ഒരു ജീവിതമാർഗ്ഗം അംഗീകരിക്കുന്നു. പരസ്പരസമ്മതത്തിൽ സ്ത്രീ പുരുഷന്മാർ സ്വയം ഏറ്റെടുത്തതാകുന്നു കുടുംബജീവിതം. മനുഷ്യർ കാട്ടുമൃഗങ്ങളല്ല. തോന്നിയ സ്ഥലത്തു മലമൂത്രവിസർജ്ജനം ചെയ്യുകയും കാമഭ്രാന്തുപിടിച്ചു കാണുന്ന സ്ഥലത്തെല്ലാം ശർദ്ധാനം ചെയ്യുകയും കണ്ടവരിൽ നിന്നെല്ലാം ഗർഭം ധരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന 'കാട്ടുമറുതി'കളല്ല.

"സുഖവും ക്ഷേമവും കൂടിയേകഴിയൂ" എന്നുണ്ടെങ്കിൽ വ്യവസ്ഥിതമായ കുടുംബജീവിതം—സംഘടിതമായ സമുദായ ജീവിതം—മനുഷ്യർക്കു് ഒഴിച്ചുവെയ്ക്കുവാൻ വഹിയാത്തതാണു്. സംഘടിതമായസാമുദായികജീവിതമാണു കുടുംബാധികാരത്തിന്റെ അധിഷ്ഠാനതത്ത്വം. അഥവാ കുടുംബാധികാരം—കുടുംബധർമ്മാനുഷ്ഠാനം സാമുദായിക ജീവിതത്തിന്റെ സൽഫലമാണു്.

ഉദാഹരണംകൊണ്ടു് ഇതു വ്യക്തമാക്കാം. മാധവൻ പുരുഷനും മാലതി സ്ത്രീയുമാണു്. ആവശ്യം പുരസ്കരിച്ചു് അവർ സംഘടിച്ചു കുടുംബജീവിതം നയിക്കുന്നു. അവർക്കു സമുദായ

ത്തിൽ—പല കുടുംബങ്ങളും ചേർന്ന സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ട സമുദായത്തിൽ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ട്. അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട ധർമ്മമൊന്നുണ്ട്. സേവനം ഒന്നുണ്ട്. ആ സേവനമത്രെ അവർ അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള തൊഴിൽ. ആ തൊഴിൽ ആ കുടുംബത്തിന്റെയും കുടുംബാംഗങ്ങളുടേയും അവകാശമാകുന്നു. മാധവനും മാലതിക്കും ജനിക്കുന്ന സന്താനങ്ങൾക്കും ജനിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ സമുദായസേവനമാകുന്ന തൊഴിലൊന്നുണ്ട്. ആ തൊഴിൽ അനുഷ്ഠിച്ചു പരിക അവരുടെ ധർമ്മമാണ്. അതാണ് അവർക്കു ജീവിക്കുവാൻ വഴി നല്കുന്നതു്. ആ തൊഴിൽ മറ്റുള്ളവർ വിലയ്ക്കുകൊള്ളുന്നു. വിലയ്ക്കു വാങ്ങുവാനുള്ള ഉപകരണം മറ്റുള്ളവരുടെ തൊഴിലിന്റെ ഫലങ്ങളോ അഥവാ അവയിൽ നിന്നും ലഭിക്കുന്ന ആദായമോ ആണ് അന്യോന്യസേവനമെന്നു വിവക്ഷിക്കുന്നതു് ഈ തൊഴിലിൻവിനിമയത്തെ ആണ്.

മുൻചൊന്ന സാമുദായിക ജീവിതത്തിൽ അഥവാ സംഘടിതജീവിതത്തിൽ അദ്ധ്വാനിക്കുന്ന വർഗ്ഗങ്ങളെന്നോ മുതലാളികളെന്നോ തൊഴിലാളികളെന്നോ ഉള്ള ഭേദബുദ്ധിതന്നെ ഇല്ല.

"വ്യക്തികൾ ജന്മസിദ്ധമായ തൊഴിലിനെ തെരഞ്ഞെടുത്തു; വ്യവസ്ഥിതമായ സ്വധർമ്മത്തെയുപേക്ഷിച്ചു്, അന്യവ്യക്തികളുമായിട്ടു മത്സരിക്കണം. കുടുംബങ്ങൾ കുടുംബങ്ങളുമായിട്ടു മത്സരിക്കണം. പല കുടുംബങ്ങൾ ചേർന്ന സമുദായങ്ങളും ജന്മസിദ്ധമായ ധർമ്മം വെടിഞ്ഞു തമ്മിൽ മത്സരിക്കുകയും കലഹിക്കുകയും വേണം. ഗ്രാമങ്ങളും ദേശങ്ങളും രാഷ്ട്രങ്ങളും ഇവ്വണ്ണം മത്സരിക്കണം. കലഹിക്കണം, യുദ്ധം ചെയ്യണം." ഇതാണോ എന്റെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുസഖാക്കളെ, നിങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നതു്? ഐക്യം വേണമെന്നു് ഉച്ചൈസ്തരം ഘോഷിക്കുകയും പ്രതിക്രിയലമായ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്തുകൊണ്ടു വിപ്ലവത്തിനു വേണ്ടി രംഗവിധാനംചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്ന നിങ്ങൾ ഐക്യം സമ്പാദിക്കുന്നതെങ്ങനെ?

സർവ്വലോകക്ഷേമത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ള വ്യവസ്ഥിതമായ സമുദായസംവിധാനത്തിൽ, തൊഴിലാളികൾ, മുതലാളികൾ, അദ്ധ്വാനിക്കുന്ന വർഗ്ഗങ്ങൾ, ഭ്രഷ്ടത്തുടമസ്ഥന്മാർ മുതലായ വിഭാഗങ്ങൾ തന്നെയുണ്ടാകുന്നതല്ല. ഭരണീയരും ഭരണകർത്താക്കളും ദുർബലരും മഹാബലരും അജ്ഞരും വിജ്ഞരും ബഹുമതിസമത്വവും സുഖസമത്വവും അനുഭവിക്കുന്നു. ഉച്ചനീചത്വങ്ങൾ അവിടെ കണികാണാനുംപ്രയാസമാണ്.

ശിശുഗണിതം

ഓമനക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ ഏറ്റവും ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ഈ കമനീയമായ പുസ്തകം ഒന്നര അണയ്ക്കു്

എല്ലാ പുസ്തകവ്യാപാരികളുടെ പക്കലും കിട്ടുന്നതാണ്.

റെഡ്യാർ പ്രസ്സ് & ബുക്ക്ഡിപ്പോ, തിരുവനന്തപുരം.

നിലയിലുള്ള സാമുദായിക വ്യവസ്ഥയെ ബലാൽബഹിഷ്കരിക്കുക കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകളുടെ ലക്ഷ്യമാണെങ്കിലും അയ്യോ എങ്ങും എന്നും വിലപ്പോകുമോ? ബലം കൂടുതലുള്ളവരോടു യുദ്ധം ചെയ്യുന്ന ദുർബലന്മാരുടെ അവസ്ഥയെന്തെന്നു വിശേഷിച്ചു പറയുവാനുണ്ടോ? റഷ്യയുടേയും അമേരിക്കയുടേയും വടം വലി നാം കണ്ടറിയുന്നതാണു്. ലോകത്തിലെ തൊഴിലാളി സമരങ്ങളും ഐക്യമുന്നണിക്കുള്ള വാദപ്രതിവാദങ്ങളും നിരന്തരമുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതൊഴിലാളി 'സ്ട്രൈക്കു'കളും മാനുഷിക ജീവിതം ദുഃഖഭൂയിഷ്ഠമായ ഒരു മഹാഗർത്തത്തിൽ പതിക്കുവാൻ ത്വരയോടെ നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും നിഗമനം ചെയ്യുവാൻ പ്രയാസമുണ്ടോ?

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു സഖ്യക്കളും മുതലാളി രാജ്യങ്ങളും തമ്മിൽ ബലം പരീക്ഷിച്ചു "തന്നേറ പാടേ എന്നു കഴിയുന്നു" ചെറുരാജ്യങ്ങളെ പലവിധം വിഷമിപ്പിച്ചു ലോകസമാധാനത്തെ ഊഞ്ഞാലിൽക്കളിപ്പിക്കുകയാണു്. ദുർബലരേയും അജ്ഞന്മാരേയും ബലവാന്മാരും ധിജ്ഞന്മാരും മർദ്ദിക്കുന്ന കൊടിയകാഴ്ച, പട്ടിണിയും പഞ്ചവും താണ്ഡവമാടുന്ന പോക്കോലം, ഹരി! ഹരി! കണ്ടു കണ്ടു കരളു കരണ്ടു പോവുന്നു.

സർവ്വജനക്ഷേമം ലക്ഷ്യമാക്കി അംഗാംഗീബന്ധത്തിൽ കൂട്ടിയിണക്കി ഉച്ചനീചത്വങ്ങളില്ലാതെ സമത്വസുന്ദരവും ധർമ്മാധിഷ്ഠിതവുമായ ഒരു സമുദായസംവിധാനം ഉണ്ടായാൽ മാത്രമേ നമ്മുടെ മാതൃഭൂമി ഇന്നത്തെ കഴഞ്ഞ പ്രശ്നങ്ങൾക്കു പരിഹൃതി സിദ്ധിക്കുകയുള്ളു. കത്തിഴിഞ്ഞു ശിഥിലമായിട്ടു കിടക്കുകയാകുന്ന മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിലെന്നപോലെ ഭാരതത്തിലേയും വിവിധസമുദായങ്ങളും യത്നങ്ങളും. ഭാരതീയർ സ്വമഹിമയെ വേണ്ടപോലെ ധരിച്ചു് ഉണർന്നു പ്രവർത്തിച്ചു ലോകത്തെ നേർവഴിക്കു നയിക്കേണ്ടതായ സന്ദർഭം സമാഗതമായിരിക്കുന്നു.

"ഭൂസ്വത്തിനെ സ്വാധീനമാക്കുക, ദേശസാൽക്കരിക്കുക, ഭരണവ്യയത്തിനു വേണ്ടി ഭൂമിക്കും വസ്തുക്കൾക്കും നിശ്ചയിക്കപ്പെടുന്ന വാടകയിടുക്കുക" മുതലായി കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു മാനിഫെസ്റ്റോ ആവശ്യപ്പെടുന്നതെല്ലാം ഇന്നത്തെ ഭരണകൂടങ്ങൾ ക്രമേണ അംഗീകരിക്കുന്ന പരിപാടികളാകുന്നു. ഇവയുടെ ഫലം പൊതുജനക്ഷേമമാകുന്നുവെന്നു പറയുവാൻ വയ്യിയാ. ഭാരതത്തിൽ കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറും പ്രാദേശികഗവണ്മെൻറുകളും ഈ പരിപാടികൾ ഒന്നൊന്നായിട്ടു് അംഗീകരിക്കുവാൻ ത്വരിക്കുന്നു. തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചി ഗവണ്മെൻറു് ഈ പരിപാടികൾ കൈക്കൊള്ളുവാൻ പ്രയത്നിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇങ്ങനെയെല്ലാമായിട്ടും സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ ജീവിതച്ചെലവു് ദുർവ്വഹമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. ഭക്ഷണസാധനങ്ങളുടേയും നിത്യോപയുക്തങ്ങളായ യന്ത്രാദികളുടേയും വില ഭയങ്കരമായിട്ടു വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. തൊഴിലാളിസ്ട്രൈക്കുകൾ ദിനംപ്രതി വളർന്നുവരുന്നു. 'എല്ലാക്കും ഏതിനും മത്സരിക്കും' എന്ന തത്ത്വം അംഗീകരിച്ചുതോടുകൂടി ബലം, ബുദ്ധി, ധനം എന്ന മൂന്നും വിജയിക്കുന്നു. ദുർബലരും അജ്ഞരും നിർധനരും അധോഗതിയിലേക്കു പ്രയാണം ചെയ്യുന്നു. നാം ഇന്നു് എങ്ങും കണ്ടുവരുന്ന കാഴ്ച ഇതാണു്.

"എല്ലാരും സന്തുഷ്ടന്മാ-
രെല്ലാരും ധർമ്മവ്യഗ്ര-
രില്ലാഹിംസയും തമ്മിൽ
നല്ല രാമനെപ്പോലാർ."

എന്നു ശ്രീ വാല്മീകി മഹർഷി ചിത്രണം ചെയ്യുന്നതും മഹാത്മാഗാന്ധിദേവൻ വിഭാവനം ചെയ്തതും സർവ്വജനക്ഷേമത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായതുമായ ശ്രീ രാമരാജ്യം—അതൊന്നാണു് ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിന്റെ സൽഫലം—ഭാരതീയരുടെ പ്രയത്നം അതിനായിരിക്കട്ടെ.

വേർ പിരിയുമ്പോൾ

സി. ജി. എൻ. ചേമഞ്ചേരി.

കരകയിയും കടനത്താൽകരം കീറിക്കരയുന്ന
കഴിവില്ലിന്നിതിൽനിന്നും രക്ഷനേടാൻ.
ഇനിനിമിഷംവരെയുമിങ്ങൊന്നായ് കഴിഞ്ഞനാം
വേർപിരിയും വല്ലാത്തൊരീമുഹൂർത്തേ,
പറയട്ടെ, ഞാൻ സഖിയിവനുള്ള സ്വവും
കറയറു ഭേതിക്കായപ്പിച്ചിട്ടും,
കഠിനതയിൽ കൺവെയ്ക്കും ലോകത്തിന്നായു കാ
കഴിവില്ലാതായതിലത്ഭുതമോ? [ണാൻ
കഥയേവം കഴിയേണമെന്നുള്ളതായിടാം
വിധിവിഹിതമെന്നേ ധരിച്ചീടേണ്ടു.
കഴിവില്ല നമ്മളംക്കിന്നതിൽനിന്നും കതറീടാൻ
കനിവറ ലോകത്തിലൊന്നുകൊണ്ടും.

പലതും കഴിഞ്ഞു, കഴിഞ്ഞതുപോകട്ടെ
പരിതപിക്കേണ്ടതിന്നോർത്തിട്ടൊട്ടും.
നിൻമിഴിയിൽ കണ്ടീടും കടനത്തിൻ കണികക-
ളെൻ കരളെക്കരളുന്നുണ്ടെത്രചെയ്യാം.
വിലയേറുമിക്കണ്ണീർകണികകളം വീഴ്ത്തല്ലേ,
വികസിക്കും കണ്ണുകളം വേദനിക്കും?
അടിപതറീടാതെയവശത കാട്ടാതെ-
യിടനെഞ്ചു പിടയാതെ തന്നെപോകൂ.
ഭോവുകം നൽകുവാനല്ലാതെയിന്നെൻറ
ഭാഗ്യത്തിൻശക്തിക്കു സാദ്ധ്യമല്ല.
ഒരുനവലോകത്തിലൊരുകാലം നാം തമ്മി-
ലൊരുമിച്ചു വന്നെങ്കിൽ കണ്ടുമുട്ടാം.

ജേതാക്കൾ

പി. അച്യുതമേനോൻ.

പാടത്തു വേലചെയ്തീടുന്ന രണ്ടുപേർ
പാടിരസിച്ചുകൊണ്ടുത്സാഹശാലികൾ.
തീമഴ കോരിച്ചൊരിയുന്ന വേനലിൽ
ഭ്രമണ്ഡലം കനൽക്കട്ടയായ് മാറവേ,
താപംപൊറുക്കാഞ്ഞു ജീവികൾ മാമര-
ച്ഛായകൾതോറും മയങ്ങിക്കിടക്കവേ,
സഹ്യമല്ലായുള്ളൊരാതപജ്വാലയിൽ
സർവ്വസ്വക്കളും വെന്തെരിഞ്ഞീടവേ,
തേവി നനയ്ക്കുകയാണിവർ പുഞ്ചയ്ക്കു
താവും കുതൂഹല ചിത്തരായ് സതതം.
ഒട്ടുമേ താപം ഗണിക്കാതെ, കർത്തവ്യ-
നിഷ്ഠരായ് നിന്നു നനയ്ക്കുകയാണിവർ.
'തേവ'നും തേവനേറ കെട്ടിയ പെണ്ണുമാ-
ണീ വിശ്വജേതാക്കളീ വിശിഷ്ടാശയർ.
കാലത്തു പെയ്യേണ്ട വർഷമില്ലായ്കയാൽ
കേവലം വാറി വരണ്ടു കൃഷിസ്ഥലം.
വാടുകയായി കതിരുകൾ വെച്ചുള്ള
വാരിളം നെല്ലുകൾ വെള്ളമില്ലായ്കയാൽ.
തേവി നനയ്ക്കുമീ വേളയിൽത്തീമഴ
കോരിയൊഴിക്കുന്ന നിർദ്ദയം ഭാസ്കരൻ.
എന്നാലുമൊട്ടും നിരാശരായീടാതെ
നിന്നു പൊരുതുകയാണിവർ നിർഭയം.
അത്ഭുതരക്തം നിയതിയെക്കെട്ടിയും
നിർഭയം വെല്ലുവിളിക്കുകയാണിവർ.
ആരെയും ക്ലേശാതെ മുന്നോട്ടു പോകുമീ-
പ്പോരാളിവീരർ വിജയികൾ നിശ്ചയം.

(പകർപ്പവകാശം)

തോൽവി

എൻ. കെ ശ്രീധരൻ

ബി. എ. പരീക്ഷ കഴിഞ്ഞു. അതിനു കൊണ്ടുപിടിച്ചു വായിച്ചവരാണു് രവിയും ചന്ദ്രനും. ഊണു കഴിഞ്ഞു ഓരോ സിഗററുംകത്തിച്ചു് അവർ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണു്.

രവി—അകപ്പാടെ നന്നായിട്ടുണ്ടു്. പാസ്സാകാതിരിക്കയില്ല.

ചന്ദ്രൻ—ജയിക്കും. അതിനു സംശയമില്ല. III പാട്ടിൽ ഒരു ക്ലാസ്സു കിട്ടണം. അല്ലെങ്കിൽ ഇത്രയായിച്ചതു വെറുതെയായില്ലെ?

രവി—തനിക്കു ക്ലാസ്സുകിട്ടും. ഷുവറാണു്. എനിക്കു പാസ്സായാൽ മതിയായിരുന്നു.

ചന്ദ്രൻ—കഴിഞ്ഞതെല്ലാം പോകട്ടെ സ്നേഹിത. നാം നാലുകൊല്ലം ഒന്നിച്ചു ജീവിച്ചവരല്ലെ? ഇനി എന്നാണു തമ്മിൽ കാണുക? വെക്കേഷനു ഞാൻ എന്റെ അമ്മാവന്റെ വീട്ടിലായിരിക്കും.

രവി—വല്ലപ്പോഴും കാണും പക്ഷെ. രവി മുഴുമനാക്കില്ല.

ചന്ദ്രൻ—എന്താണു പക്ഷെ?

രവി—ഇല്ല, ഒന്നുമില്ല.

"എന്നാലും?" ചന്ദ്രൻ വിട്ടില്ല.

രവി പറഞ്ഞു:—"നാലുകൊല്ലമായി ഞാൻ ചന്ദ്രനൊന്നിച്ചു ജീവിക്കുന്നു. ഈ നാലു കൊല്ലവും നാം സമന്മരെപ്പോലെയാണവർത്തിച്ചതു്. ഇനി കാണുമ്പോഴും ഈ സമത്വം നിലനിൽക്കുമോ എന്നാലോചിക്കയായിരുന്നു."

ഇത്തരം ആലോചനകളും വിഡ്ഢിത്തമാണെന്നു ചന്ദ്രൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

രവി—അതിരിക്കട്ടെ. താൻ ഹയർ സ്റ്റഡിക്കു പോകുന്നതു് എവിടേക്കാണു്? തീച്ചയാക്കിയെ?

ചന്ദ്രൻ—ബോമ്പേക്കു്. വലിയ സിറ്റികളിൽ പോയി പഠിച്ചാൽ അതിനു പ്രത്യേകമെച്ചമുണ്ടു്.

രവി ചന്ദ്രന്റെ ഭാഗ്യം. എനിക്കസൂയതോന്നിപ്പോകുന്നു. എന്നെ വളരെ ക്ലേശിച്ചാണു് അച്ഛൻ ഇത്രയും തന്നെ പഠിപ്പിച്ചതു്. സ്കൂൾഫൈനൽ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മതിയെന്നുപറഞ്ഞതാണു്. പിന്നെ എന്റെ നിർബ്ബന്ധംകൊണ്ടു കോളേജിലേക്കയച്ചെന്നേ ഉള്ളു.

അല്പനേരം രണ്ടുപേരും ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. രവി തുടർന്നു. "ചന്ദ്രൻ എൽ. എൽ. ബിയും കഴിഞ്ഞു മടങ്ങി വരുമ്പോൾ ഞാൻ പഞ്ചായത്തിലോ, താലൂക്കിലോ, സ്കൂളിലോ എവിടേയെങ്കിലും ഒരു ക്ലാർക്കായിരിക്കും. പിന്നെ അണഞ്ഞുജിയിതത്തിലെ 'അംബീഷൻ' മുഴുവൻ, മരിക്കുന്നതുവരെ ക്ലാർക്കു തന്നെ ക്ലാർക്കു്."

ചന്ദ്രൻ—എന്തായാലും ഇക്കാലത്തു് ആഫീസുകളിൽ ജോലി ചെയ്യുവാൻ ബഹു രസമാണു്. ഏതാഫീസ്സിൽ നോക്കിയാലും കാണും ഒരരഡസൻ തരുണികളെ ഉടഞ്ഞൊരുങ്ങി. അവരോടൊക്കെ സൊള്ളി രസിച്ചു കൂടാം.

രവി അല്പം പുച്ഛസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു:—"അതെ, അതെ, തമാശയായിരിക്കും. എനിക്കാത്തമാശ വേണ്ട ഒന്നോർക്കുമ്പോൾ പോലും തോന്നും."

ചന്ദ്രൻ—എന്തോർക്കുമ്പോൾ?

രവി—അതോ, മട്ടിക്കുലേഷനും ബി. എ. യും പാസ്സായി ആരുടെയെല്ലാം പടിക്കൽ കാവലുകിടന്നിട്ടാണു് ഒരു ഉദ്യോഗം നേടുന്നതു്. അതിനുള്ള ശമ്പളമോ, 25-30, 30-45. ഇത്രയും കൊണ്ടു് ആക്കെങ്കിലും മാനമായിക്കഴിഞ്ഞുകൂടുവാൻ സാധിക്കുമോ? നമുക്കു തന്നെ വലിയ മോടിയെന്നും കൂടാതെ ജീവിച്ചിട്ടു് എന്തു ചിലവു വന്നു! സാരീം, ചോളിം, സഞ്ചീം മറ്റുമായി നടക്കാൻ ഈ തുച്ഛ ശമ്പളം മതിയാകുമോ? കുറ്റം പറയാനൊന്നുമില്ല, അവർ കുറേശ്ശെ 'ഫോർവേഡ്' ആയാൽ.

"സ്ത്രീകൾ തീവ്രയായും ഫോർവേഡാകണം. ആകരുതെന്ന പക്ഷമുണ്ടോ?" ചന്ദ്രൻ വാദിച്ചു.

രവി—എനിക്കതത്ര ഇഷ്ടമല്ല.

ചന്ദ്രൻ—നിങ്ങളുടെ 'യൂസ്' വിക്ടോറിയൻ മട്ടിലേതാണു്, സാർ.

രവി അതു കേട്ടില്ലെന്ന ഭാവത്തിൽ തുടർന്നു. "പഠിപ്പിച്ചു. ആരു, കെട്ടികൊണ്ടു പോകുന്നില്ല. എന്നാൽ വീട്ടിലിരുന്നു ചീത്തപ്പേരൊന്നും സമ്പാദിക്കേണ്ട എന്നു വെച്ചാണു കണ്ടവനെയെല്ലാം സേവിച്ചു് ഉദ്യോഗത്തിന്നയക്കുന്നതു്. പക്ഷേ ആഫീസ്സുകാരം അതിലേറെ ദുഷിക്കാൻ സൌകര്യമുള്ള സ്ഥലം.

ചന്ദ്രൻ—എന്തു തന്നെയായാലും 'ലൈഫ്' വളരെ 'എക്സൈറ്റിങ്ങും' 'റൊമാൻറിക്കും' ആയിരിക്കും. സംശയമില്ല.

രവി—അങ്ങനെയുള്ള തമാശവേണ്ടേ, വേണ്ട. ഉദ്യോഗത്തിലുള്ള മിക്കസ്ത്രീകളും അവിവാഹിതരാണു്. നേഴ്സുമാരെപ്പോലെത്തന്നെ ഇവർക്കും വിവാഹം നിരോധിക്കേണ്ടതാണു്.

ചന്ദ്ര—നമ്മുടെ കൃഷ്ണപിള്ളയക്കീലാഫീസിൽ വേട്ടിരിക്കുന്നതു് റവന്യൂബോർഡിലെ ഒരു ലേഡിക്ലാർക്കിനെയല്ലെ?

രവി—അതു് ഉദ്യോഗസ്ഥകളോടുള്ള ഭ്രമം കൊണ്ടൊന്നുമല്ല. കാണം കണ്ണിച്ചു ബി. എൽ. ബിരുദെടുത്തു പുരുഷോത്തമം, കേസ്സുണ്ടാകുന്നതുവരെ അന്യാശ്രയം കൂടാതെ പ്രാക്ടീസ്സു ചെയ്യുവാൻ സാമ്പത്തികസ്ഥിതി അനുവദിക്കാത്തവക്കീലന്മാർ 'ചൊ' പാസ്സാകുമ്പോഴേക്കും വയസ്സുമുപ്പതിനപ്പുറം. വിവാഹത്തിനു വൈകുന്നതു വയ്യ. അവക്കു പറ്റും ലേഡിക്ലാർക്ക്സ്.

ചന്ദ്ര—രവിയോടു യുക്തിക്കാൻ ഞാനില്ല. വളരെ ശക്തിയോടെ വാദിക്കുന്നല്ലൊ. മണി പതിനൊന്നായി. സമയം പോയതറിഞ്ഞതില്ല.

രവി—5. മണിക്കു വെച്ചേക്കു അലാറം. കാലത്തേ വണ്ടിക്കു പോകേണ്ടതല്ലെ.

* * * *

രവി I പാട്ടിൽ തോറ്റു. സെപ്തമ്പർ കൂടി ശ്രമിച്ചു. ജയിച്ചില്ല. പിന്നെ ശ്രമം ഉദ്യോഗത്തിനായി. ഒടുക്കം വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പിൽ ഒരു ഗ്രമസ്ഥന്റെ ജോലികിട്ടി രണ്ടു മാസത്തേക്കു്. അതു കഴിഞ്ഞു വെച്ചതു ടീച്ചറായിട്ടാണു്. അങ്ങനെ ഉദ്യോഗം കാത്തും നോക്കിയും കൊല്ലം നാലുകഴിഞ്ഞു. ഇപ്പോൾ ഒരു ദീപ്പഒഴിവിൽ താലൂക്കാപ്പീസ്സിലാണു്. ഇതിനിടക്കു ബി. എ. 'കംപ്ലീറ്റു' ചെയ്തു. ഒരു ശനിയാഴ്ച ഉച്ചതിരിഞ്ഞു് അടുത്തിരിക്കുന്ന യുവതിയുമായി രവി അന്നു സംസാരിക്കയാണു്. പൂൺ, ശിപായിഎന്ന വിളി മാറി മാറി എവിടെ നിന്നെന്നില്ലാത്ത വിധം കേൾക്കുന്നുണ്ടു്. ഇത്രയും യാശിയോടും 'റിഗ്രം' ഒപ്പിച്ചും സാക്ഷാൽ ഭഗവാനെ വിളിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ അല്പോഹം തന്നെ പ്രസാദിക്കുമായിരുന്നില്ലെന്നെന്നു തോന്നും.

"അല്ലെങ്കിലും സ്ത്രീകളെല്ലാം ഇങ്ങനെ തന്നെ. Ambu is no exception (അംബു ഒരപവാദമല്ല) Very slow (വളരെ സാവധാനം) ആപേപ്പർ എന്നു വന്നതാ? ഇതുവരെ 'സബ്മിറ്റു' ചെയ്തില്ലല്ലൊ?" രവീന്ദ്രൻ തട്ടിക്കേറുന്ന ഭാവം കാണിച്ചു.

അംബു—അതു സബ്മിറ്റു ചെയ്യാൻ, അയ്യോ, ഞാൻ മറന്നുപോയി.

രവി—സാരമില്ല. അതിന്റെ മെയിൻഥയൽ ഇന്നല്ലെവന്നുള്ളൂ? പക്ഷെ മനസ്സിരുത്തണം.

എന്റെ അസിസ്റ്റാണ്ടായിരിക്കുന്ന കാലത്തോളം യിഷ്ടമമില്ല.

"അപ്പോൾ ഈ സംഗതിക്കെത്ര വിലയായി? പെടിപ്പൻ ഡിസയിൻ." അംബു ഒരു ശൃംഗാരഭാവത്തിൽ തുടർന്നു.

അംബു—തീ പിടിക്കുന്ന വിലയാ. 30 ക.

രവി അല്പം പൊടിയെടുത്തു വലിച്ചതിനു ശേഷം തനിക്കൊരു കാര്യം പറയാനുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു് വെളിപ്പെടുത്തി.

അംബു—എന്നാൽ പറയണം.

രവി—രഹസ്യമാണു്.

അംബു—രഹസ്യം പറയാനുള്ള സ്ഥലമല്ല ഇതു്.

രവി—എന്നാൽ പറയുന്നില്ല

അംബു—ഞാൻ കളി പറഞ്ഞതാണു്, കേൾക്കട്ടെ.

രവി—ഇല്ല, ഇപ്പോൾ പറയുന്നില്ല.

അംബു—പിന്നെ എപ്പോൾ പറയും?

രവി—നാളെ ആഫീസ്സിൽ വരുമെങ്കിൽ പറയാം.

അംബു കൂടയുമെടുത്തു മറ്റു സ്ത്രീകളോടു കൂടുവാൻ ഇറങ്ങി. രവി അവൾ കണ്ണുകിക്കഴഞ്ഞു പോകുന്നതു തന്നെ മിഴിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോൾ ഒരു ശിപായി അദ്ദേഹത്തെ ഉണർത്തി "സാറിനെ ഏമാൻ വിളിക്കുന്നു."

* * * *

ചന്ദ്രൻ നാലുകൊല്ലമെടുത്തു എൽ. എൽ. ബി. പാസ്സാൻ. വീട്ടിലെ ധനസ്ഥിതി ക്ഷയിച്ചു. പ്രാക്ടീസ്സുകൊണ്ടൊന്നും കിട്ടിത്തുടങ്ങിയില്ല. ഒരു വിവാഹം ചെയ്താൽ, കുറച്ചു സ്ത്രീധനത്തോടുകൂടി, എന്നുണ്ടു്. ചന്ദ്രൻ സായാഹ്നസവാരിക്കിറങ്ങിയപ്പോഴാണു രവി ഒരു കെട്ടു ഫയലുമായി ആഫീസ്സിൽ നിന്നും മടങ്ങി വരുന്നതു്.

രവി—നമസ്കാരമുണ്ടു്, വക്കീൽ സാറെ.

"Good evening! how do you do?" ചന്ദ്രൻ പ്രതിവചിച്ചു.

രവി—കഷ്ടിച്ചുങ്ങനെ കഴിയുന്നു. ഞാൻ വക്കീൽ സാറെ കാണാറുണ്ടു്. പക്ഷെ ഇമസ്സന്മാർ പരസ്പര പരിചയവും പറഞ്ഞു കയറി സംസാരിച്ചാൽ നിങ്ങൾക്കു രസിച്ചില്ലെങ്കിലോ എന്നു വിചാരിച്ചു ഒഴിയുകയായിരുന്നു.

ചന്ദ്രൻ—Nothing like that. എനിക്കങ്ങനെയൊന്നുമില്ല.

"Ravi married?" അദ്ദേഹം അന്വേഷിച്ചു.

രവി—30—45 കാക്കുള്ളതോ വിവാഹം?

ചന്ദ്രൻ—Mere 45? അതായില്ല. പിന്നേയും വല്ലതും കാണും.

രണ്ടു പേരും ചിരിച്ചു.

"പ്രാക്ടീസു് എങ്ങനെ? ഒരു 200 ക ഒക്കില്ലെ, സാർ?" രവി അങ്ങോട്ടു ചോദിച്ചു

ചന്ദ്രൻ—Not bad. I have made a promising start. 200-നു വിഷമമില്ല.

രവി—ഉദ്യോഗത്തിനു ശ്രമിക്കുന്നില്ലെ?

ചന്ദ്രൻ—ഉദ്യോഗമോ? I hate it. I won't sell my freedom for a paltry remuneration.

(ഉദ്യോഗം ഞാൻ വെറുക്കുന്നു. എന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം നിസ്സാരപ്രതിഫലത്തിനു വില്പനച്ചരക്കയില്ല.)

രവി—അങ്ങനെയോ?

ചന്ദ്രൻ—പിന്നെ കാണുക.

* * * *

പിറേന്നു 10 മണിക്കേ അംബു ആഫീസ്സിൽ ഹാജരായി. രവി വന്ന ഉടനെ അവൾ ഉത്കണ്ഠയോടെ ചോദ്യമായി.

"എന്താണു രഹസ്യം?"

രവി—തിടുക്കമായൊ കേൾക്കാൻ?

അംബു—ഉവ്വു്.

രവി—രഹസ്യം പറഞ്ഞിട്ടു വഴക്കിടുമോ?

അംബു—കേൾക്കട്ടെ. അപ്പോഴറിയാം.

രവി—വഴക്കിടില്ലെന്നു സത്യം പറഞ്ഞാലേ പറയാനൊക്കത്തുള്ളു.

അംബു—വഴക്കിടില്ല. തീർച്ച.

രവി—അംബുവിന്റെ വിവാഹം ഉറപ്പിച്ചൊ?

അംബു—ഇതാണൊ രഹസ്യം?

രവി—ഇതിനു സമാധാനം പറയു.

അംബു—ഉവ്വ്.

രവി—എന്നാലിനി ഒന്നും പറയാനില്ല

അംബു—ഇല്ല, ഞാൻ കളിപ്പിച്ചതാണു്. അവളും ശൃംഗാരം കുറച്ചില്ല

രവി—അംബുവിനു പിടിച്ചജോലിഅറിയുമൊ?

അംബു—അതൊക്കെ അറിഞ്ഞിട്ടെ ഇവിടെ വേണം?

രവി—പറയാം. ഒരു യുവാവിനു സുന്ദരിയും ഉദ്യോഗസ്ഥയും എന്നാൽ കുടുംബഭരണത്തിനു സമർത്ഥയുമായ ഒരു ഭാര്യയെ വേണം. ഈ യോഗ്യതകൾ തികഞ്ഞിട്ടു അംബുവിനെ ഒരാളെ മാത്രമെ ഞാൻ അറിയുള്ളു.

അംബു—എന്തിനാണു് എന്നെ 'ഫ്ളാറ്റർ' ചെയ്യുന്നതു്? ആക്കാണു്, കേൾക്കട്ടെ.

രവി—ആക്കുമല്ല, ഞാൻ വെറുതെ പറഞ്ഞതാണു്.

അംബു—പറയുന്നെ, ആരാണു് ആൾ?

രവി—ഇങ്ങനെ സങ്കല്പിച്ചോളു. ബി. എ. പാസ്സായ ഒരു യുവാവു്. ഗവർമ്മെണ്ടു് ഉദ്യോഗമുണ്ടു്. അംഗഭംഗമില്ല. ഉൽകൃഷ്ടകുലജാതൻ; സ്നേഹസമ്പന്നൻ; സത്സ്വഭാവി; സ്ഥിരോത്സാഹി; ക്ഷമയുടെ അവതാരം.

അദ്ദേഹം തന്റെ വരയൻ മീശ തടവി എന്തോ പിടിച്ചപോയതുപോലെ "ഒന്നു കൂടി മീശയുണ്ടു്" എന്നു പറഞ്ഞു.

അംബു—ഒരു മഹാകാവ്യത്തിലെ നായകന്റെ ലക്ഷണമെല്ലാം ഒത്തിട്ടുണ്ടു്. ഞാനും ഒന്നു ചോദിക്കട്ടെ. പുകവലിക്കില്ലെ അദ്ദേഹം? മദ്യമൊ? എന്തായാലും പേരു കേൾക്കട്ടെ.

'ഞാൻ തന്നെ" രവി ഒന്നു മൂരി നിവർന്നിരുന്നു. അംബു മേശമേൽ തലയെടുത്തുകൊണ്ടു അവളുടെ മുഖത്തെ ഭാവഭേദങ്ങളൊന്നും രവിക്കുകാണുവാൻ സാധിച്ചില്ല.

'അംബുവിനെ കണ്ടന്നു മുതൽ..." രവി എന്തോ പറയുവാൻ ആരംഭിക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോഴേക്കും താൻ വിവാഹമെ കഴിക്കുന്നില്ലെന്നു മുഖത്തടിച്ചപോലെ അംബു പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. രവിയുടെ മങ്ങിക്കിടന്ന ആത്മാഭിമാനം ആഞ്ഞി. ഷെൽഫ് അടച്ചു കാപ്പികുടിക്കാനെന്ന മട്ടിൽ അയാൾ പുറത്തേക്കിറങ്ങി.

* * * *

രവി കളക്ടരാപ്പീസ്സിലേക്കു മാറ്റം അപേക്ഷിച്ചുവാങ്ങി. പതിവില്ലാതെ രവി ഒരു ദിവസം പത്രമെടുത്തു നോക്കിയപ്പോൾ അതിലുണ്ടു് സ. ലേ. യുടെ ഒരു റിപ്പോർട്ടു്. "കോവിലകത്തും പറമ്പിൽ ശങ്കുണ്ണിയുടെ കനിഷ്ഠപുത്രൻ ശ്രീമാൻ കെ. എസ്. ചന്ദ്രൻ ബി. എ., എൽ. എൽ. ബി. അവർകളും വാഴത്തോട്ടത്തിൽ ഗോവിന്ദൻ മകൾ ശ്രീമതി വി ജി. അംബുജാക്ഷിഅമ്മയും തമ്മിലുള്ള വിവാഹം വധൂഗൃഹത്തിൽ വെച്ചു മേടം 20-ാംനു കാലത്തു 8 മണിക്കുള്ള മുഹൂർത്തത്തിൽ സാഘോഷം കൊണ്ടാടിയിരിക്കുന്നു."

കുറച്ചുനാൾ കഴിഞ്ഞു ഉള്ളു. കാലത്തെത്തന്നെ ആഫീസിൽ അല്പം ജോലി തീർത്തു് 4--30 ആയപ്പോൾ രവി റോട്ടിലിറങ്ങി. ആ സമയമുണ്ടു വരുന്ന നേരെ മുമ്പിൽ ചന്ദ്രൻ വക്കീലും അംബുവും കണ്ടു. രവി ഒഴിയാൻ ശ്രമിച്ചു. സാധിച്ചില്ല. ഒടുവിൽ ധൈര്യമവലംബിച്ചു് നേരിട്ടുനിന്നു. 'Congratulation' എന്നു പുറപ്പെടുവിച്ചു. ചന്ദ്രൻ 'Thanks' എന്നുപറഞ്ഞുകടന്നുപോയി അംബു അകലെ നിന്നും ആ വഴിവരുന്ന ഒരു ട്രക്കിന്റെ പൊടിയിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പെടുവാനെന്നോണം ഉടുമാലെടുത്തു മൂക്കുപൊത്തി ഒരു ഭാഗത്തേക്കു മാറി നിന്നു.

രവിയുടെ മുമ്പിൽ ഇല വെച്ചപ്പോഴാണു് അയാൾ പറഞ്ഞതു് 'എനിക്കൊരു പാത്രം ചായ മാത്രം മതി" യെന്നു്.

പ്രശാന്തരശ്മി

ശ്രീധരാഗം ഈ. വി പിള്ള.

രണ്ടു്.

ദിവസമൊട്ടേറെപ്പോയി ദിനകരനൊരുഷസ്സി-
ലവികല ശോഭാരസമയത്തിട്ടുമ്പോഠം

കുസുമാസ്ത്രകിളർന്നോരുകായത്താൽ, കനകകാ
ഭാസമാന്ഗന്ധങ്ങളാൽ, ദീപ്തനാസ്യയാൽ [ന്തി
വിടുന്നേറെ വിസ്മൃരിക്കും വിശാലവിലോചന
ലിടത്തുന്ന നരചേതം പൂരികങ്ങളാൽ, [ത്താ
വിരിമാറാലിരുവശം നീണ്ടരുണ്ടബാഹുക്കളാ-
ലൊരുമഹദ്യതാരശോഭചിന്തവേ

ജടകൊണ്ടു പിരിച്ചോരു മകുടവുമുത്തമാംഗേ,
സ്ഫുടിതമാം ഫാലദേശേയുദ്ധനാമവും;
കണ്ഠംവരെ കായിയങ്കി, കരമൊന്നിൽ കമണ്ഡ
രണ്ടാമതായി-ത്തേതിലക്ഷമാലയും, [ലു,
ഒന്നരച്ചാൺനീളമാന്ന വെൺചാമരയുല്യം
മാറിൽ

ചിന്നിക്കാറ്റിൽ പറന്നീടും താടിമീശയും,
കൈയിടുക്കിലമന്നോരു വ്യാഘ്രചർമ്മച്ചുരുളൊത്തു
മെയ്യിനൊരു താങ്ങാക്കീടും യോഗദണ്ഡുമായ്
ഒരുയതിവരനതാ കടക്കുന്നു മതങ്ഗിയാ-
മിരുംവാർകുഴലിതന്റെ കുടിലിൻമുന്നിൽ;
യിഷ്ണുവല്ല, മാറിടത്തിൽ കണ്ടിടാം ശ്രീവത്സമെ
ജിഷ്ണുവല്ല, പാഞ്ചജന്യം കരത്തിലില്ല. [ന്നാൽ;
രുക്മനല്ല, ശരീരത്തിൽ നയനം സഹസ്രമില്ല.
ഉക്രനല്ല സുരവൈരമശേഷമില്ല.

ചിത്രകൂട വാസിയാകുമത്രിമഹാമുനിയല്ല;
നേത്രമൊന്നിൽ കലേശനെ കാണ്മാനുമില്ല.
മഹതി, കരത്തിലില്ല, പിഞ്ജനമഹാമുനിക്കീ
മഹനീയ മനഃശുദ്ധി തികഞ്ഞിട്ടില്ല.

സത്യം മാത്രം മൂർത്തിമത്തായെയ്യ ദേവൻ—
വൈഷ്ണവത്തിൻ
നിത്യദിവ്യതേജസ്സാം—ശ്രീരാമാനുജൻ, താൻ.

പിറകിലുണ്ടേഴെട്ടുപേർ ഗീതാലാപയിശാരദർ
തുറവിക്ക ശിഷ്യരായ പാശ്ചാത്തികം
ഹരിനാമകീർത്തനങ്ങൾ മുറയ്ക്കുതാമുഴക്കുന്ന
ഹരികാമോദരിരാഗം തെളിഞ്ഞിടുന്നു.
വിളംബവ്യവഹാരങ്ങളും, കമ്പനഭ്രമണങ്ങളു-
മിളം 'റവ' ചാർത്തണിഞ്ഞങ്ങാരോഹണത്തിൽ
ഷഡ്ജംമുതൽ നിഷാദാന്ത്യം സഞ്ചരിച്ചുയർന്നു
ഷഡ്ജത്തിൽസ്തുതിഗീതാവലീചൊരിഞ്ഞുനിൽപ്പൂ.

മുൻപുകണ്ട കുടിലിലെ മുൻകതകുയുറന്നല്പം
പിൻപിലാകെ മറഞ്ഞൊരു തനുലതയിൽ
നിന്നുമൊരു നന്മുഖമാംപങ്കജം വികസിക്കുന്നു.
പൊന്നൊളിപ്പൂശീടും ദിവ്യസൂര്യാഗമംപോൽ
തൂമധുചൊരിഞ്ഞീടുന്ന നേത്രങ്ങളാമുൽപ്പലങ്ങൾ
കോമളമയിർ പൊടിഞ്ഞിടുന്നഹർഷവർഷത്താൽ
നീന്തിടുന്നങ്ങാനന്ദമാംപാരിധിയിൽതാണമുങ്ങി
പൊന്തിയുലഞ്ഞീടുന്നൊരു ബന്ധുരാംഗിയാമ്മ.

സ്നാനം കഴിച്ചുതേയുള്ളു കീറയേധരിപ്പാനുള്ളു
മാനംമറയ്ക്കാനേ ചേല മതങ്ഗിക്കുള്ളു.
ഞെട്ടിയമ്മ തൻനിലയാൽ; യിട്ടിടുമോമാനി
രൊട്ടുമഭിമാനം ഭർതൃസന്നിധംപോലും [നിമാ-
ധർമ്മസങ്കടത്തിൽപ്പെട്ടു പിടച്ചീടും ശിഷ്യയുടെ
കർമ്മജ്ഞയൊരു നോക്കാൽ ധരിച്ചുദിവ്യൻ
ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ തന്റെ യുത്തരീയം വാതിൽ
പുത്തമദേശികനതായെറിഞ്ഞു നിൽപ്പൂ. [ക്കള്ളി
ഗുരുശിഷ്യബന്ധത്തിന്റെ പരിജ്ഞയിയറിവോ
ധരയിതിൽ കുറവല്ലേ, നിലയറിയോർ? [രായ്
ഭേദമുണ്ടോഗുണത്തിലും, മതത്തിലുമയർത്തമ്മിൽ
ഭേദമേയുള്ളൂഷയിലും വ്യത്യയമായോ?

സതിയമ്മ യതിയുടെതിരുമുൻപിലതിമോദാൽ
നതിചൂഴ്മിരുകരപ്പൂമൊട്ടുമിട്ടുനിൽപ്പൂ.

തെരുതെരെച്ചൊരിയുന്നതാതെതിർതന്നേറമെയ്യി
രിരുവടിക്കച്ചിനകളിരുൾ കഴലാം. [നാലെ

മതിമുഖിയലംബയ്പു നിജഗുരുപരിസര-
മതിപുണ്യപദം പണിഞ്ഞുണർന്നിടുന്നു.

"ജഗദ്ഗുരോ! ജഗത്പ്രഭോ നിഗമാത്മസാരസ
ജഗദാന്ധ്യമകറ്റീടും കെടാവിളക്കേ! [ത്തേ

അഗതിഞാൻ, ഭഗവാനെയതിഥിയായുണകയാൽ
വിഗതമിന്നഘം മമ കൃപാജലധേ!
തൽപദമാം പങ്കജത്തിൻ ചഞ്ചരീകംഗമിച്ചി
പ്പോൾ
മൽക്കണവൻ ഭിക്ഷതെണ്ടിതെരുവുകളിൽ"

ഏവമതിവിനീതയായുരച്ചോരു മതംഗി, തൻ-
ഭവനത്തിനകംപുക്കാൾ പരവശയായ്.

അന്തർഗൃഹത്തിങ്കൽഗുരുമണ്ണുഴുവർചാരി,വലം
ചെന്തളിരടിയുമൂന്നിപ്പാവപോലവേ
ചെന്താമരമുഖമതായേന്തിനില്പുവലംകൈയിൽ
ചിന്തയെന്തോകലന്നോരീബ്ധുരാംഗിയാൾ
കുടുകുടെച്ചൊരിയുന്ന കളിർകൊങ്കയ്ക്കഭിഷേകം
ചുടുനീരുമിഴിയിണയരുവിപോലെ
വിധുരതകലരുന്നൊട്ടധരവുംപവനനിൽ
മുട്ടുപത്മദളസമം വിധുമുഖിതൻ
ഇടനെഞ്ഞു പൊടിഞ്ഞീടുംപടിയിടയ്ക്കിടുന്നു
നെടുവീർപ്പുലുടലൊളിപൊലിഞ്ഞിടുന്നു.

പരിണമിച്ചിതോയെന്റെ പരിപൂർണ്ണസുകൃതമി-
ക്കരുണക്കാതലിതൊട്ടു മറിയാത്തതോ?
പരമഗുരുതൻ പദപൂജചെയ്യാതേയു ധർമ്മം
പുരുപുണ്യം ഭുജിച്ചിടാൻ മനുജക്കുള്ളൂ?
ഒരുനേരമശനത്തിനൊരുപിടിയരിപോലും
കരുതുവാൻ കരുതാറ ഭാഗ്യഹീന ഞാൻ!
ഒരു ചില്ലിക്കാശുപോലും—ഒരുമണിയരിപോലും
ദരിദ്രക്കു വാഴ്വനൽകാൻ മർത്ത്യർമടിക്കും.
ഇവളാണോ ഗുരുഭക്ത! ഇവളാണോ പതിഭക്ത!
ഇവർക്കെന്തു കൃതാർത്ഥത! ജഡം വഹിച്ചാൽ.

ക്ഷണമേവമോർത്തുനിന്നു, വണിഗീശവചന
ത്തണയ്ക്കാരുവഴികണ്ടു നിശ്വസിച്ചുവഹം [ങ്ങിഹം

പിണമല്ല യുവനിന്നുകൊതിച്ചിരിപ്പതുമറു-
ത്തുണമെന്നിലെന്തുകണ്ടു പാവമക്കാമീ.
പുഴുവിന്റെ യശനത്തെ,ചിതലിന്റെമുതലിനെ
അഴലിന്റെ പോകത്തെ,യിവർപുലർത്തി
സതിധർമ്മംവളർത്തട്ടോ? ഗുരുധർമ്മം വെടിയട്ടോ
ഗതിയെന്തു ജഗദീശാ! ഫലമെന്തിതിൽ?

മനസ്സിലോ ജഡത്തിലോ ചാരിത്ര്യത്തിന്നുപയ
മനമല്ലേമനുഷ്യർക്കു മഹാപ്രമാണം? [നം

നിർമ്മലമാമുള്ളൊരുങ്ങിൽ, കർമ്മമേതാകിലുംലോകേ
ശർമ്മമായി ഭവിച്ചീടും ധർമ്മസക്തരിൽ
ഇഷ്ടദേവപൂജചെയ്താൻ ശിഷ്ടനാക്കലില്ലെന്നു
മുഷ്ടിപൂവ് ചോരവൃത്തിയാചരിച്ചില്ലേ!
പ്രീതനായഭവാനും, പ്രിയഭക്തനൊടുരച്ചാൻ
കാതരതകളഞ്ഞിടാൻ കരുണാപൂവ്
മന്നിമിത്തം :കൃതംപാപംപുണ്യമായിഭവി-
ക്കെന്നിലനാദരകൃതം പുണ്യവും പാപം. [മ്പീടു

പരനിയുപൊരുക്കാതെവരികില്ലസ്സതചിത്തൻ
ഗുരുവരചരണത്തിൻ സ്മരണാരതൻ
ക്ഷുബ്ധനിലവെടിഞ്ഞല്പം, ദശാഹത്തിൽ
ചിന്തയീണ്ടും
ലബ്ധഭാവം പൂണ്ടമുഖം മുദ്രാമാകുന്നു
ഇറങ്ങുന്നു ഭവനത്തിൻ പിറകിലെവാതിൽവഴി
മറിമാൻമിഴിമണിയാം മതങ്ഗിയതാ

നിയതിതൻ നിയമത്തെ നിവൃത്താമോ നിയമി
നയമെന്തു നരനതിൻ നിരങ്കുശത്തിൽ? [ക്കും

(തുടരും)

മേഘത്തിന്റെ മരണം.

പ്രൊ. രാമകുമാർയമ്മ എം. എ.

(ഹിന്ദിയിൽ നിന്നു്. വിദ്വത്കവി എസ്സു്. അനന്തരാമൻ.)

പാത്രപരിചയം:—

1. സന്ധ്യ.
2. മേഘം.
3. വായു.

സ്ഥലം—പശ്ചിമാകാശം.

സമയം—(രാത്രി ആകുവാൻ കുറച്ചുകൂടി സമയമുണ്ടു്. ചക്രവാളം അരുണനിറമായിരിക്കുന്നു. അസ്തമനസൂര്യന്റെ കിരണങ്ങളും പർവതശൃംഗങ്ങളെ ചുംബിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു, മരണശയ്യയിൽ കിടക്കുന്ന മകനെ വൃദ്ധമാതാവു് ചുംബിക്കും പോലെ.)

സന്ധ്യയോടുകൂടി ഒരു വലിയ മേഘം പ്രവേശിക്കുന്നു.

മേഘം—(മുന്നോട്ടു വന്നു്) എന്താ സന്ധ്യേ, പോകയാണോ? നോക്കൂ എന്റെ സഹയോഗം കൊണ്ടു നിന്റെ ശരീരം എത്രമോഹനമായിരിക്കുന്നു! ഒരു മഹാറാണിയുടെ വിചിത്ര വസ്ത്രാംകിതമായ ശരീരംപോലെ നീ അങ്ങിനെ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നല്ലൊ. പുഷ്പങ്ങളുടെ നിറവും സൌന്ദര്യവും കൊണ്ടലങ്കരിച്ച നിന്റെമാറിടത്തിലെ സൌന്ദര്യം!!!! സന്ധ്യേ, നീ പോകരുതു്.

സന്ധ്യ—(ഉദാസീനയായിട്ടു്) മേഘമെ, ഈ പ്രശംസനിയ്ക്കു. ഞാൻഇവിടെ താമസിച്ചതു കൊണ്ടെന്താ? ജീവസൌന്ദര്യതത്വം അസ്ഥിരതയിലല്ലെ കിടക്കുന്നതു്? ഒരു ക്ഷണനേരത്തേക്കു് എന്റെ സൌന്ദര്യവിചികഥം വിളങ്ങുന്നു; എന്നാൽ അടുത്ത ക്ഷണത്തിൽ അതും നശിച്ചുപോകുന്നു. ഇതു തന്നെയാണു ലോകത്തിന്റെ യഥാർത്ഥസ്വരൂപം. മറ്റുള്ളവക്കും ജീവിക്കുവാൻ അവസരം കൊടുക്കണം. ഈ രംഗമഞ്ചം (Stage) ഒരു പാത്രത്തിനു് അധികനേരം അഭിനയിക്കുവാനുള്ളതല്ല. എന്റെ സൌന്ദര്യത്തിൽ മാത്രമാണോ ലോകനേത്രങ്ങൾക്കിത്ര ആകാംക്ഷ?..... ഞാനാ നോക്കൂ! രണ്ടു നക്ഷത്രം! ആഹാ! എത്ര സുഭഗമായി പ്രകാശിച്ചിരിക്കുന്നു! !

മേഘം—അവ പ്രകാശിച്ചു കൊള്ളട്ടെ. ചെകുത്താന്റെ രണ്ടു മക്കളെപ്പോലെ അവ രണ്ടും സമയമാകും മുമ്പു തന്നെ വീട്ടിൽ നിന്നു പുറത്തിറങ്ങിക്കളിക്കുന്നു.. ബാക്കി നക്ഷത്രങ്ങളുദിക്കാൻ ഇനിയും സമയമെത്രയേണം! നോക്കൂ, ഇപ്പോൾ സൂര്യകിരണങ്ങൾ ഗിരിശൃംഗങ്ങളിൽ പതിച്ചു് എത്ര ഉജ്ജ്വലമായി ശോഭിക്കുന്നു!

സന്ധ്യ—വൃക്ഷങ്ങളുടെ അടിയിലുള്ള ആ കനത്ത ആ നിഴലും!

മേഘം—നിഴലൊ? ഏതോ പാപിയുടെ ഹൃദയമെന്നോണം അതു് എപ്പോഴും കീഴ്പോട്ടേക്കു് പോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പകൽ സമയത്തും നിഴലിന്നസ്തിത്വമുണ്ടു്. സന്ധ്യേ, നീ പോകരുതു്. നോക്കൂ, നീ ആകാശത്തിന്റെ വെറിയ ഒരു മൂലയിൽത്തന്നെയല്ലെ കിടക്കുന്നുള്ളൂ. എനിക്കു് ആകാശം മുഴുവനുമുണ്ടല്ലൊ.

സന്ധ്യ—ആകാശത്തിന്റെ ഒരു മൂലയിലും യാലും ശരി, പരമാത്മാവിന്റെ സത്തയെന്നപോലെ ഞാനും അന്തരീക്ഷത്തിൽ മുഴുവൻ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു. അറിയില്ലാത്ത മേഘമെ, സ്വാതന്ത്ര്യോപാസനികളായ രണ്ടു റാണിമാർ ഒരുമിച്ചിരിക്കയോ? എന്തു്, ഇതു മനസ്സിലായിട്ടില്ലേ?

മേഘം—മഹാറാണി സന്ധ്യ, കുറച്ചുനേരം നില്ക്കു. നിയേിൽ നിന്റെ മുഖമൊന്നുനോക്കട്ടെ. യൌവനതരുപരാശിയിൽ ആനന്ദമടയു. ഭൂമിയുടെ അവയവങ്ങളിൽ അംഗരാഗമായി പറ്റിയിരിക്കുട. പരമാത്മാവിന്റെ സത്തയെന്നോണം കുറെ നേരം ചക്രവാളത്തിൽ സുവർണ്ണപുഷ്പം കോത്തു കൊണ്ടിരിക്കു. എന്താ റാണി, എന്തിനെയാണു പരമാത്മാവിന്റെ സത്തയെന്നു പറയുന്നതു?

സന്ധ്യ—(ചിരിച്ചിട്ടു) സംസാരിച്ചു് ഇവിടെ എന്നെ നിത്തുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. കേട്ടോ മേഘമെ, ഇതാ നോക്കു, വായുവിന്റെ വീചികൾ അടിച്ചു തുടങ്ങി.

(വായു പ്രവേശിക്കുന്നു.)

(മേഘം മാറി നില്ക്കുന്നു.)

വായു—(സന്ധ്യയെ നോക്കി) എടീ, ഇതുവരെ നീ ഇവിടെ ആയിരുന്നോ?

സന്ധ്യ—(ഉദാസീനയായി) ഒന്നുമില്ല. മേഘത്തിനു് ഈ പ്രസ്ഥാന സമയത്തെ സന്ദേശം കൊടുത്തു കൊണ്ടിരിക്കയാണു്.

വായു—(ശീഘ്രതയോടെ) സന്ദേശമൊ? ഇനി അയാൾ ആ രണ്ടു നക്ഷത്രങ്ങളുടെ സന്ദേശം കേട്ടു കൊള്ളട്ടെ. അവർ ആകാശത്തിൽ മഹാറാണി രജനിയുടെ സന്ദേശം കേൾപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞു, ഇരുക്ഷണം മുമ്പു്.

മേഘം—(അരികെവന്നു വളഞ്ഞു് ഗർവ്വോടെ പറയുന്നു.) ഒന്നു പറഞ്ഞോട്ടെ. (വായുവേഗത്തിൽ വീശി പോകുന്നു.) മഹാറാണിസന്ധ്യ ഇവിടെത്തന്നെ ഇരിക്കണം. (തന്റെ ശരീരം നോക്കി) പോകരുതു് മഹാറാണി പോകരുതു്! (ചക്രവാളത്തിൽ പതിക്കുന്നു.)

സന്ധ്യ—(വ്യാകുലയായി) പോകും മേഘമെ, ഞാനും പോകും. ഈ മേഘം ഘാതകനാണു്. ഞാനും നിർബ്ബലയായിത്തീരുകയാണു്. ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കു് സൌന്ദര്യമഹാത്മ്യമൊ ഉള്ളതു്?

(പോകുന്നു.)

[വായു വീണ്ടും പ്രവേശിക്കുന്നു. മേഘത്തെ അടിച്ചു കൊണ്ടു പോകുന്നു.]

മേഘം—(നിവർന്നു് ഞരങ്ങികൊണ്ടു്) ഹായ് സന്ധ്യേ...സന്ധ്യേ... ഹായു്..... സന്ധ്യേ, എന്റെ ശരീരമിപ്പോൾ!

[പതുക്കെ പതുക്കെ മേഘം ഇരുണ്ടു് അന്തരീക്ഷത്തിൽ ലീനമായി പോകുന്നു]

സരള ഹിന്ദി സമ്പോധിനി.

ഗ്രന്ഥകർത്താ, വിദ്വാൻ കെ. വാസുദേവൻപിള്ള

പരസഹായംകൂടാതെ ഹിന്ദി പഠിക്കുവാൻ ഇതുപോലൊരു പുസ്തകം ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു സർവരാലും സമ്മതിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എല്ലാ പത്രങ്ങളും മുക്തകണ്ഠം പ്രശംസിച്ചിരിക്കുന്നു. പേജ് 320. വില രൂപാ 1. അണ 8.

THE REDDIAR PRESS & BOOK-DEPOT,

Post Box No. 4. TRIVANDRUM.

ഉൽക്കണ്ഠയും ആശയും

ടി. വി. കെ.

ഉറവരൊക്കെപ്പോയ് ഞാൻ
ജീവിത സമരത്തി-
ലൊറയായ്തീരും ദിന-
മണ്ടതാ, കാൺമു മുന്നിൽ!

* * * *

അന്നു ഞാൻ പിറന്നപ്പോൾ.
വാവിട്ടു കരഞ്ഞപ്പോൾ
ഉണ്ണിതൻ മുറവും ബന്ധു-
ജനങ്ങളാമ്മോടിച്ചു!
പിന്നെയാണ്ടുകൾ പോയി;
പോയ്ച്ചിലരോരോ വഴി;
പോയവർ മറഞ്ഞതാ,
ചക്രവാളത്തിൻ പിന്നിൽ.
സർവ്വം വീണപോയി;
ഒരു ഭീമനണ്ടിനി
അവനും പോകാമിന്നോ
നാളയോ തന്നെക്ഷണം.
ഈ മഹാസമുദ്രത്തിൻ
തീരത്തു ഭാരം പേറി
കഴൽ നൊന്തിതാ, നിൽക്കു-
ന്നിന്നു ഞാൻ ദീനദീനം.
പോയവരാരും വന്നു-
കണ്ടില്ല; വന്നാൽ പക്ഷേ
വേഷമാറ്റത്താൽ തീരെ
തിരിയില്ലെന്നും വരാം!
ചക്രവാളത്തിൻ പ്രഭാ-
പൂരമന്തരിച്ചുപ്പോൾ
അന്ധകാരത്തിൻ നിഴൽ
മാറ്റങ്ങൾ കാണാകുന്നു!

കടലിന്റെ മക്കൾ

പി. കെ. വീരരായൻരാജ, തിരുവനന്തപുർ.

കനകക്കതിരൊളിയലകളുലഞ്ഞു
കടലിന്റെ നെഞ്ചകം മിന്നിയുലഞ്ഞു
കദനത്തിൽ നീറുന്നോരാത്മാക്കൾ തന്നൊളി
കതിരിട്ടുനുണ്ടതിൽ പുഞ്ചിരിതൂകി
അലസമില്ലവരുടെ ജീവിതാദ്ധ്യായത്തി-
ലലയടിച്ചീടും പ്രയത്നത്തിൻ വീചി
കാനം, കാനമിജ്ജീവിതവ്യാപാര-
ക്കടലിലെക്കൊള്ളിന്നു ശാന്തിയെങ്ങോ?
അലവാനും, അലവാനും, അലവാഗ്ഭീരാമ
ചിത്താനന്ദത്തിന്നു മാറ്റൊലി നൽകി
കലകളിൽ കുളർനിലാവൊളിയെന്നും കാലി
കലവറ കൂട്ടുമീ യോമന മക്കൾ [ന്റെ
ചക്രവാളത്തിങ്കലുദയം തൊട്ടന്തിയായ്
ചക്രം തിരിയുന്നുണ്ടലകളിലൊഴുകി
അവരുടെ യക്ഷീണ നൽത്തന ഗീതങ്ങ-
ളലറുകയാണെന്നും കടലിന്നിരമ്പം.

എങ്ങനെ കാക്കും ഞാ,-
നീ മഹാഭാരാംനിധി
എങ്ങുമേ കാണ്മീലൊരു
കൊച്ചു ചങ്ങാടംക്കൂടി.
കൂരിരുട്ടെങ്ങും പര-
ന്നീടവേ ഗഗനത്തിൽ
താരകമണിദീപ-
മാലകൾ പ്രശോഭിക്കാം.
അപ്പൊഴതെനിക്കൊരു
കൂട്ടായി പക്ഷേയെത്താം
പൂയ്ദിക്കിങ്കൽനിന്നും
പാവണപ്പുനിമതി!

വീരരസം

(V. A. Ramaswami Sastii M. A., Prof of Sanskrit,
University College, Trivandrum.)

ഭാരതസാമ്രാജ്യത്തിൽ മഹനീയമായസ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന ഭരതമുനി തന്റെ നാട്യശാസ്ത്രത്തിൽ ശൃങ്ഗാരാദി രസങ്ങളും ഭാവങ്ങളും പുഷ്കലമായി സ്ഫുരിക്കത്തക്കവണ്ണം നാട്യകലയെ സാങ്ഗോപാങ്ഗം വിശദമായും വിതതമായും നിരൂപണം ചെയ്കയും രസമല്ലാതെ മറൊന്നും കാവ്യത്തിന്റെ ജീവിതമാകയില്ലെന്നു സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. "ന ഹി രസാദൃതേ കശ്ചിദർത്ഥഃ പ്രവർത്തതേ കാവ്യേ" കാളിദാസമഹാകവിയും ഭിന്നരുചിയായ ലോകത്തിനു സമാരാധകമായി ഒന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു നാട്യം തന്നെയാണെന്നു മാളവികാഗ്നിമിത്രത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

"നാട്യം ഭിന്നരുചേർ ജനസ്യ ബഹുധാ
പ്യേകം സമാരാധകം"

നാടകം പ്രകരണം (പ്രഹസനം) തുടങ്ങിയുള്ള രൂപകങ്ങളും നാട്യത്തിന്റെ പ്രയോഗവിഷയമായ കലാസന്തതികളാകുന്നു. കലാവിദഗ്രേസരായ നടന്മാർ രൂപകങ്ങളിലെ പദാർത്ഥങ്ങളേയും വാക്യാർത്ഥങ്ങളേയും അനുഗുണമായി അഭിനയിക്കുന്നതിനാൽ മനോഹരങ്ങളും ആസ്വാദ്യങ്ങളും ആയ രസഭാവങ്ങൾ സഹൃദയന്മാർക്ക് അനുഭവഗോചരമായിത്തീരുന്നു. ദൃശ്യ-ശ്രവ്യ കാവ്യങ്ങളിൽനിന്നു രസാനുഭവം ഉണ്ടാകുന്നതു് അലൌകികങ്ങളായ വിഭാവം അനുഭാവം വ്യഭിചാരിഭാവം ഇവയുടെ സംയോഗം കൊണ്ടാണെന്നു ഭരതമുനിതന്നെ രസസൂത്രത്തിൽ സ്പഷ്ടമായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. "വിഭാവാനുഭാവവ്യഭിചാരി സംയോഗാദ്രസനിഷ്പത്തിഃ" ഉദാഹരണമായി ശൃങ്ഗാരരസം എടുത്തുകൊള്ളുക. നായികാനായകന്മാരായ ആലംബനവിഭാവങ്ങളും; ഉദ്യാനം, ചന്ദ്രോദയം, വസന്തകാലം, മന്ദമാരുതൻ തുടങ്ങിയുള്ള ഉദ്ദീപനവിഭാവങ്ങളും; നായികാനായകന്മാരുടെ പരസ്പരദർശനം, കടാക്ഷവിക്ഷേപം, വിവിധസുഖകാര്യാനുഭവങ്ങൾ മുതലായ അനുഭാവങ്ങളും; നിർവേദം, ഗ്ലാനി, ശങ്ക, ത്രാസം എന്നിത്യാദിയായ വ്യഭിചാരിഭാവങ്ങളും വിചിത്രമായി യോജിച്ചു കാവ്യംവഴിക്കു സഹൃദയന്മാരെ അലൌകികമായി ശൃങ്ഗാരത്തിൽ ലയിപ്പിക്കുന്നു.

ഉത്തമകാവ്യങ്ങളിലെല്ലാം ശൃങ്ഗാരമോ വീരമോ പ്രധാനരസമായിരിക്കണമെന്നതു ഒരു സാധാരണനിയമമാകുന്നു. വിരോധികളോ അവിരോധികളോ ആയ മറ്റു രസങ്ങളെ മുഖ്യമായ രസത്തിന്റെ സ്ഫൂർത്തി അനുയോജ്യമായ വിധത്തിൽ കവി നിർവഹിച്ചു കൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു. ശൃങ്ഗാരരസത്തെ ഉപനിബന്ധനം ചെയ്യുന്നതിൽ അദ്വിതീയനായ കാളിദാസൻ ശാകുന്തലാദി നാടകങ്ങളിൽ അതിനെ മുഖ്യരസമായി സ്വീകരിച്ചു. അതിനു വിരോധം കൂടാതെയാണ്യം, കരുണം, ഭയാനകം, അദ്ഭുതം മുതലായ രസങ്ങളെ അനുയോജ്യമായി അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുപോലെ വീരരസത്തിനു നിദർശനങ്ങളായി സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽ ഒട്ടനേകം കൃതികളും ഉണ്ടെങ്കിലും അവയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ചിലതിനെ ഇവിടെ പരിശോധിച്ചുനോക്കാം.

ആദ്യമായി വീരരസത്തിന്റെ സ്വരൂപവും മുഖ്യവിഭാഗങ്ങളും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഉത്സാഹമാണ് വീരരസത്തിന്റെ സ്ഥായി

ഭാവം. നായകൻ പ്രായേണ ധീരോദാത്തനുമാണു്. പ്രതിനായകന്റെ ഉത്കർഷവും ദ്രോഹകൃത്യങ്ങളും മറ്റും ഉദ്ദീപനവിഭാവങ്ങൾ. പ്രതാപം, വിനയം, അധ്യവസായം, സത്യം, മോഹം, അവിഷാദം, നയം വിസ്മയം വിക്രമം മുതലായവ അനുവിഭാവങ്ങൾ. മതി ഹർഷം ധൃതി പ്രഹർഷം തുടങ്ങിയുള്ളവ വ്യഭിചാരിഭാവങ്ങൾ. ഇപ്പറഞ്ഞ അങ്ഗങ്ങളോടുകൂടി വീരരസം അഭിനയിക്കപ്പെടണം. നായകഭേദം നിമിത്തം വീരരസം ദയാവീരം യുദ്ധവീരം ദാനവീരം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നവിധമായി പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നാഗാനന്ദത്തിലെ നായകനായ ജീമൂതവാഹനൻ ദയാവീരത്തിനും, മഹാവീരചരിതത്തിലെ നായകനായ ശ്രീരാമൻ യുദ്ധവീരത്തിനും, കൺണഭാരതത്തിലെ നായകനായ കൺണൻ ദാനവീരത്തിനും ഉദാഹരണമാകുന്നു. കൂടാതെ ധർമവീരനെയും പാണ്ഡിത്യവീരനെയും സത്യവീരനെയും കൂടി ചിലർ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ധർമവീരനു് യുധിഷ്ഠിരനും, പാണ്ഡിത്യവീരനു ചാണക്യനും, സത്യവീരനു ഹരിശ്ചന്ദ്രനും ഉദാഹരണങ്ങളാകുന്നു. ഇവയിൽ പാണ്ഡിത്യവീരസത്യവീരങ്ങളെ ധർമവീരത്തിന്റെ അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളായി കരുതാവുന്നതാണു്.

വേണ്ടതി മഹാവീരചരിതത്തിൽ ശ്രീരാമനെ ഒരു യുദ്ധവീരനായിവർണ്ണിക്കുന്നു. മഹാവീരചരിതം അഭിനയപ്രധാനമായ ഒരു ഉത്തമനാടകമല്ല. അതു ഒരു മഹാകാവ്യം (epic poem) ആണെന്നാണു് പല വിമർശകന്മാരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. എങ്കിലും അതിലെ വീരരസസംപൂരണം ശ്ലാഘനീയമാണെന്നു തീർത്തുപറയാവുന്നതാണു്. അതിൽ പരശുരാമനെ രൌദ്രത്തിന്റെയും ശ്രീരാമനെ വീരത്തിന്റെയും അവതാരമായി കവി ഉപനിബന്ധനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. സീതാവിവാഹം കഴിഞ്ഞു ശ്രീരാമൻ പത്നീസമേതനായി ബന്ധുജനങ്ങളോടുകൂടി മിഥിലാ നഗരത്തിൽനിന്നു അയോദ്ധ്യയിലേയ്ക്കു മടങ്ങിവരുമ്പോൾ വഴിയിൽ പരശുരാമനെ കാണുകയും, രണ്ടുപേരും വഴക്കിൽ എത്തിച്ചേരുകയും, പിന്നെ പരശുരാമനുമായി പോരാടി വിജയം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒടുവിൽ പരശുരാമങ്കൽനിന്നു വൈഷ്ണവചാപം ലഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ രാമായണകഥാഭാഗം മഹാവീരചരിതത്തിൽ അനന്യസാധാരണമായ രീതിയിൽ വിസ്തരിച്ചു വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഭവഭൂതി പരശുരാമനെ ആദ്യമായി രങ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതുതന്നെ രൌദ്രസ്വരൂപിയായിട്ടാകുന്നു. ലോകനിയന്താവായ ഖണ്ഡപരശുവിനെ ഉഗ്രവും ദീപ്തവും ആയ തപശ്ചര്യകൊണ്ടു പ്രസാദിപ്പിച്ചു താൻ ലഭിച്ച പരശുവിന്റെ സഹായത്താൽ ദേവസേനാനിയും കാർത്തികേയനും ആയ അഗ്നിഹോത്രിന്റെ പുത്രനെപ്പോലും യുദ്ധത്തിൽ ജയിച്ചതും, ഇരുപത്തൊന്നുപ്രാവശ്യം ക്ഷത്രിയവംശത്തെ ഉന്മൂലനം ചെയ്തതും മറ്റും കവി ഭങ്ഗ്യായിചിത്രീകരിക്കുന്നുണ്ടു്. രാമനെപ്പോലെ ഉഗ്രമൂർത്തിയായ വിഷ്ണുവിന്റെ നവ്യാവതാരമായും ആയതുകൊണ്ടു അനാദ്രിയനാമാവായും പരശുരാമനെ കവി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതും സന്ദർഭത്തിനു വളരെ മാറ്റു കൂട്ടുന്നുണ്ടു്. വസിഷ്ഠൻ ശതാനന്ദൻ വിശ്വാമിത്രൻ മുതലായ മഹർഷിമാരേയും ജനകൻ ദശരഥൻ മുതലായ രാജാക്കന്മാരെയും പരശുരാമൻ വളരെ അധിക്ഷേപമായി സംഭാഷിക്കുന്നതും ശ്രീരാമനെ ലോകപരിചയമില്ലാത്ത ഒരു ക്ഷത്രിയശിശുവായിക്കരുതി അപമാനിക്കുന്നതും ആയ കവി പ്രൌഢോക്തികൾ വീരരസത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതിനു വളരെ ശക്തങ്ങളായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. വിജയിയായ ശ്രീരാമൻ ഭാവിയായ ലോകകണ്ടകശോധനത്തിനായി പരശുരാമൻ കൊടുത്ത വൈഷ്ണവചാപം സ്വീകരിക്കുന്നതും പിന്നെ പരശുരാമനെ തപശ്ചരണത്തിനായി അനുവാദം കൊടുത്തു പറഞ്ഞയക്കുന്നതും മറ്റും ലോകൈകവീരനായ ഒരു ധീരോദാത്തരാജാവാണെന്നുള്ളതിനെ തെളിയിക്കുന്നു.

ഭാസന്റെ മധ്യമവ്യായോഗത്തിൽ ഭീമസേനൻ വീരരസത്തിന്റെ മുഖ്യമായ ആലംബനവിഭാവമായി കാണപ്പെടുന്നു. ഘടോത്കചൻ ഗഹനമായ കാനനത്തിൽ സകുടുംബം സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു വൃദ്ധബ്രാഹ്മണന്റെ മധ്യമപുത്രനെ മാതാവായ ഹിഡിംബാദേവിയുടെ പാരണയ്ക്കായി കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുവാൻ ഉദ്യമിക്കുന്നു. അപ്പോൾ അടുത്തു ശരീരവ്യായാമം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ഭീമസേനൻ ഘടോത്കചന്റെ 'മധ്യമമധ്യമ' എന്നിങ്ങനെയുള്ള വിളികേട്ട് അവരുടെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷനാകുന്നു. ആർത്തനും വിഷണ്ണനും ആയ മധ്യമപുത്രനെ രക്ഷിക്കുവാനായി തന്റെ ശരീരത്തെ ഹിഡിംബിയുടെ പാരണയ്ക്കായി ത്യാഗം ചെയ്യുവാൻ നിശ്ചയിക്കുന്നു. ഇവിടെയുള്ള ഭീമഘടോത്കചന്മാരുടെ യാഗ്വാദം അവർ തമ്മിലുള്ള ബന്ധപരിശോധനയിൽ കലാശിക്കുന്നു. ഒടുവിൽ ഹിഡിംബാദേവിതന്നെ അവരെ സമാധാനപ്പെടുത്തുകയും ഭീമൻ പിതാവാണെന്നു ഘടോത്കചനെ മനസ്സിലാക്കുകയും ഘടോത്കചനോടുകൂടി ക്ഷമായാചനംചെയ്ത ഭീമനെ സത്കരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതിൽ ഭീമൻ വീരത്തിനും ഘടോത്കചൻ രൌദ്രത്തിനും ആലംബനമാണെന്നു പറയാം. ഇതുപോലെ അർജ്ജുനൻ ദൂതഘടോത്കചത്തിൽ വീരരസാലംബനമായി യണ്ണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

വേണീസംഹാരത്തിൽ ഭീമസേനൻ വീരരസത്തിനു ആലംബനമാണെങ്കിലും ഭീമസേനനിൽ രൌദ്രരസം നിഴലിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണാവുന്നതാണ്. അയാളുകൊണ്ട് വീരരസം രൌദ്രത്തിൽ പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നതായി പറയുന്നതിൽ അസാങ്ഗത്യം കാണുകയില്ല. പ്രസ്വേദം, നയനരക്തത, മുഖവൈവർണ്യം, അഹങ്കാരംതുടങ്ങിയുള്ള രൌദ്രസാനുഭാവങ്ങൾ ഭീമസേനനിൽ പ്രത്യക്ഷവേദ്യങ്ങളാണ്. ഭീമൻ ആദ്യമായി രങ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതുതന്നെ അതികൃദ്ധനായിട്ടാണ് എന്നുള്ളതു പ്രത്യേകം സ്മരണീയമാണ്. ലാക്ഷാഗൃഹദാഹം യിഷാന്നദാനം സഭാപ്രവേശം സർവ്വസ്വാപഹരണം ദ്രൌപദീമാനഭങ്ഗനം തുടങ്ങിയുള്ള നീചകൃത്യങ്ങൾചെയ്ത കൌരവന്മാർ "താൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന കാലത്തോളം സ്വസ്ഥന്മാരായിരിക്കുകയില്ല"ന്നു ഉച്ചത്തിൽ ഗർജ്ജിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഭീമസേനൻ കൌരവവംശോന്മൂലനത്തിൽ ഉദ്യുക്തനായി അവിർഭവിക്കുന്നതു്. ഭീഷ്മദ്രോണാദികളായ നേതാക്കന്മാർ മരിച്ചുപോയതിനാൽ ദുര്യോധനൻ കർണ്ണനെ സേനാധിപതിയായി നിയമിക്കുന്നു. അതിൽ ദ്രോണപുത്രനായ അശ്വത്ഥാമാവു് അസഹിഷ്ണുവായി ക്രുദ്ധനായിത്തീരുന്നു. കർണ്ണനും അശ്വത്ഥാമാവും സഭയിൽവച്ചുതന്നെ തമ്മിൽ കലഹം മൂഴുത്തു യുദ്ധോദ്യുക്തരായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ രങ്ഗം രൌദ്രരസത്തിൽ പരിണമിക്കുന്ന യുദ്ധവീരത്തിനു മകുടോദാഹരണമാണെന്നു് തീർത്തുപറയാം.

മുദ്രാരാക്ഷസം നാടകത്തിൽ ആർജ്ജവാർണ്ണനും അമാത്യരാക്ഷസനും വീരരസത്തിന്റെ മുഖ്യപ്രവർത്തകങ്ങളായി വിളങ്ങുന്നു. രണ്ടുപേരും രാജ്യതന്ത്രവിദഗ്ദ്ധന്മാരായി ശോഭിക്കുന്നതിനാൽ പാണ്ഡിത്യവീര്യം അവരിൽ പ്രതിഷ്ഠയെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അമാത്യരാക്ഷസൻ പ്രശസ്തനായ ഒരു യുദ്ധവീരനും കൂടിയാണ്. രണ്ടുപേരുടേയും കൂടിലതന്ത്രങ്ങളും വിശേഷിച്ചും ബുദ്ധ്യുജ്ജീവനന്മാരായ ചാരന്മാരെ അതതു കാര്യങ്ങൾക്കായി ഏർപ്പാടു് ചെയ്തയയ്ക്കുന്നതും മറ്റും അവരുടെ ബുദ്ധിവൈഭവം പരാക്രമാതിശയം നിരുപമധൈര്യം തുടങ്ങിയ ഗുണഗണങ്ങളെ വെളിവാക്കുന്നു. നാടകത്തിലെ നായകനായ ചന്ദ്രഗുപ്തൻ സചിവായത്ത സിദ്ധിയാണെന്നതു പ്രസ്പഷ്ടമണല്ലോ.

ശ്രവ്യമഹാകാവ്യങ്ങളിലും വീരരസം വിശേഷമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. കാളിദാസന്റെ രഘുവംശത്തിൽ ദിലീപപുത്രനായ രഘുപിതാവിനാൽ അനുഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടതും ഇന്ദ്രപദപ്രാപകവും ആയ നൂറാമത്തെ അശ്വമേധയജ്ഞത്തിൽ

അയയ്ക്കപ്പെട്ട മേധ്യാശ്രമത്തെ കപിലമുനിയേ ഷ്ഠാരിയായി അപഹരിച്ചു ഇന്ദ്രനോട്ട് യുദ്ധം നടത്തുന്നു. ഈ യുദ്ധം അതിഭയങ്കരവും ദേവന്മാക്കും മനുഷ്യക്കും ഒന്നുപോലെ വിസ്മയാവഹവും ആയിരുന്നു. അതിൽ വജ്രായുധത്തിന്റെ പ്രഹരമേറ്റു കുറേനേരം മോഹമഗ്നനായി ഭൂമിയിൽ കിടന്നിരുന്ന രഘു ബോധം തെളിഞ്ഞു വീണ്ടും ഇന്ദ്രനോട്ട യുദ്ധം ചെയ്വാൻ തുടങ്ങുന്നു. രഘുവിനെ ജയിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു കരുതിയ ഇന്ദ്രൻ കുതിരയൊഴികെ മറ്റേതും തരാമെന്നു രഘുവിനോട്ട് പ്രതിജ്ഞചെയ്യുന്നു. കുതിരയെ തരുന്നതു സാധ്യമല്ലെങ്കിൽ യജ്ഞദീക്ഷിതനായ തന്റെ പിതാവിന്റെ യാഗത്തെ വേണ്ടവണ്ണം അവസാനിപ്പിച്ചു യാഗഫലത്തെ അദ്ദേഹം പ്രാപിക്കത്തക്കവണ്ണം വരം തരണമെന്നു ഇന്ദ്രനോടപേക്ഷിച്ചു. ഇന്ദ്രൻ അതുപോലെ വരം നല്കുകയും ചെയ്തു. രഘുവംശത്തിൽ അജൻ ശ്രീരാമൻ മുതലായ രാജാക്കന്മാരും വീരരസത്തിനു നിദർശനമാകുന്നു.

കിരാതാർജ്ജുനീയ മഹാകാവ്യത്തിൽ മഹാതപസ്വിയായ അർജ്ജുനൻ കിരാതരൂപിയായ ശ്രീപരമേശ്വരനോട്ട് യുദ്ധംചെയ്തു പാശുപതാസ്ത്രം ലഭിക്കുന്നഭാഗം വീരരസത്തിനു ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു. അർജ്ജുനന്റെ തപസ്സും യുദ്ധവും ശ്ലാഘ്യമായ രീതിയിൽ വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മൂകാസുരൻ വരാഹരൂപിയായി അർജ്ജുനന്റെ തപസ്സിനെ വിഘ്നപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. അർജ്ജുനൻ അവനെക്കൊല്ലാൻ അസ്ത്രം പ്രയോഗിക്കുന്നു. ഉടൻ ശ്രീപരമേശ്വരൻ കിരാതനായി അവിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയും വരാഹത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി ശരം പ്രയോഗിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വരാഹത്തിന്റെ അവകാശത്തെ സംബന്ധിച്ചു അവർക്കു വാക്കുതർക്കം ഉണ്ടായി അതു ഒരു മഹായുദ്ധത്തിൽ പര്യവസാനിക്കുന്നു. യുദ്ധത്തിൽ അർജ്ജുനന്റെ പരാക്രമം കണ്ടറിഞ്ഞ കിരാതരൂപിയായ ഭഗവാൻ സന്തുഷ്ടനായി അർജ്ജുനനു പാശുപതാസ്ത്രം നല്കുന്നു. അസ്ത്രലാഭത്തിൽ അർജ്ജുനൻ ലോകൈകവീരൻ എന്ന പ്രഥമനാമധേയത്തിനു പാത്രമാകുന്നു. ഇവിടെ അർജ്ജുനൻ യുദ്ധവീരനായും ധർമ്മവീരനായും പരിലസിക്കുന്നു.

മാഘന്റെ ശിശുപാലവധം മഹാകാവ്യത്തിൽ പ്രതിപാദ്യമായ ശ്രീകൃഷ്ണശിശുപാലയുദ്ധം ശ്രീകൃഷ്ണനെ യുദ്ധവീരനായി നമ്മെ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നു. മഹാവിഷ്ണുവിന്റെ അവതാരമായതിനാൽ ഐശ്വരമായ തേജസ്സിന്റെ ശക്തികൊണ്ടു ശ്രീകൃഷ്ണൻ ശത്രുനിഗ്രഹം ചെയ്വാൻ വളരെ ശക്തനാണു്. എങ്കിലും മനുഷ്യസഹജമായ രീതിയിൽ ശത്രുവിനോട്ട് യുദ്ധം ചെയ്തതായി കവിപ്രഗല്ഭമായി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു വളരെ നന്നായിട്ടുണ്ടു്. ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ പക്ഷത്തിൽ യാദവന്മാരും വിശേഷിച്ചു ബലരാമൻ പ്രദ്യുമ്നൻ മുതലായ വീരന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒടുവിൽ ദ്വന്ദ്വയുദ്ധത്തിൽ ചൈദ്യൻ പ്രയോഗിച്ച മോഹനാദ്യസ്ത്രങ്ങളെയെല്ലാം ശ്രീകൃഷ്ണൻ അസ്ത്രങ്ങൾകൊണ്ടു തന്നെ തടുക്കുന്നു. ഒടുവിൽ ചക്രായുധത്താൽ ശത്രുവിന്റെ കണ്ഠച്ഛേദം ചെയ്തു സർവ്വവിജയിയായിത്തീർന്നതും മറ്റും സവിസ്തരം വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഇങ്ങനെ വീരരസപ്രധാനങ്ങളായ രൂപകങ്ങളും, കാവ്യങ്ങളും നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൽ വിരളമല്ല, ശൃങ്ഗാരം കഴിഞ്ഞാൽ പ്രധാനമായുള്ളതു വീരരസമാകുന്നു.

1. ജനകപുരോഹിതനായ ശതാനന്ദൻ പക്കൽ ജാമദഗ്ന്യൻ വളരെ അധിക്ഷേപമായി ദശരഥനേയും ജനകനേയും രാമനേയും ആക്ഷേപിക്കുന്ന ഒരു ശ്ലോകം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം.

'തപോ വാ ശസ്ത്രം വാ, വ്യവഹരതി യഃ കശ്ചിദിഹ വഃ
സമർപ്പാർദ്ധോമസ്യാവിഷമസഹമാനഃ സ്വലയയാ
അരാമാഭം നിസ്സീരയദജദശരഥീകൃത്യ ജഗതീ
മയപ്പസ്യത് കല്യാനപി പരശുരാമഃ ശമയതി.

2 തന്റെ ജ്യേഷ്ഠനായ ധർമ്മപുത്രൻ കൌരവന്മാരോട്ട് സന്ധിചെയ്യുവാൻ പ്രയത്നിക്കുന്നു എന്ന വർത്തമാനംകേട്ട ഭീമൻ ക്രോധാന്ധനായി

നെടുവീർപ്പ്.

എസ്സ്. അജ്ഞനൻ, വെള്ളായണി.

ലോലമാം മമ നീലലോചനം മിഴിനീരിൻ-
ചോലയിൽക്കുളിച്ചെന്നുമിങ്ങനെ കഴിയട്ടെ...
പ്രേമപുഷ്പങ്ങളം കോത്തൊരെൻദിവ്യമലർമാല-
രാമണീയകം തകർന്നഖിലം കൊഴിയട്ടെ...
സൌഗന്ധവസന്തങ്ങളം കാകളി തളിച്ചോരെൻ
രാഗമാനസം നിത്യമത്തലിലൊഴുകട്ടെ...
അന്നു നാം വിഹരിച്ച പൂവനം പലവട്ടം
പൊന്നണി മലർ ചൂടി പൂളകപ്പുതപ്പിട്ട!!
അന്നു നാം ശ്രവിച്ചോരു മഞ്ജുളകളഗാന-
മിന്നുമാ കുളിർച്ചോല പാടുന്നു മധുരമായ്!
ലോലമാം മമ നീലലോചനം മിഴിനീരിൻ-
ചോലയിൽക്കുളിച്ചെന്നുമിങ്ങനെ കഴിയട്ടെ...
ദേവ, നീ സകാന്തതൻപ്രേമമാകന്ദം മോന്തി
മേവുന്നു, മണിമച്ചിലാനന്ദമദാന്ധനായ്...!!
ഞാനൊരു കുരുവിപോൽ നിത്യവും കരഞ്ഞുഴന്ന-
ദീനയായ് കഴിയട്ടെ, മണ്ണുമായലിയട്ടെ...
ലോകമേ, ഗ്രാമീണശ്രീദേവിതൻപ്രേമം, ദിവ്യ-
നാകദീപമാണെന്നതെല്ലുനീയറിഞ്ഞെങ്കിൽ!!...

അദ്ദേഹത്തെ ധിക്കരിക്കുകയും കൌരവകുലത്തെ തന്നെ സമൂലംനശിപ്പിക്കുവാനും വിശേഷിച്ചു ദുര്യോധനനെയും ദുശ്ശാസനനെയും തന്റെ ഗദ കൊണ്ടുമടിച്ചു് അവരുടെ രക്തത്തെക്കുടി പാനം ചെയ്യുവാനും താൻ ശക്തനാണെന്നും ഗർജ്ജിച്ചു കൊണ്ടു് സഹദേവനോടു് ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചു,

മത്നാമി കൌരവശതം സമരേനകോപാദ്
ദുശ്ശാസനസ്യ രുധിരം ന പിബാമ്യുരസ്ത
സഞ്ചൂർണ്ണയാമി ഗദയാ ന സുയോധനോരൂ
സന്ധീകരോഷ്യ ഭവിതാം യുപതിഃപണേന.

വിളി.

ടി. ഉണ്ണിക്കൃഷ്ണൻ, തവന്തൂർ.

അവനിയാകെക്കവിതാമയം നിലാ-
വലയിളകുന്ന ഹേമന്തരാവിതിൽ.
വരിക ദേവതപോലെ നീയീ മല-
ഞ്ചെരിവിൽ ഹാ! പ്രേമലീലകളാടുവാൻ.
കഴിയുകില്ലാ നിനക്കെന്നെയാക്കുമേ
കളർമയെന്നതേ ഹൃത്തിനു നൽകുവാൻ.

ധരയിലെങ്ങുമിപ്പൊട്ടിപ്പൊളിഞ്ഞൊരെൻ
മുരളിയുമായലഞ്ഞു നടന്നു ഞാൻ.
എവിടെയുമില്ല ശാന്തി, നിരാശനാ-
യിവിടെവീണ്ടുമേവന്നെത്തിതോഴിഞാൻ
അനുപമേ, നീയണയുവാൻ താമസ-
മരുതിനിയുമിങ്ങക്ഷമനാണു ഞാൻ.

മധുരമാദകം മുന്തിരിച്ചാറിതാ
മണിമയ ചഷകത്തിൽ നിറയവേ.
മതിവരുംവരെ മോന്തി നീയെന്നുടെ
മടിയിൽ നിൻ തലചായ്ചൊന്നു പാടുക.
അതിനെഴുന്ന ലഹരിയിൽ മുങ്ങിയീ
ക്ഷിതിയകന്നന്യലോകമേറട്ടെ ഞാൻ.

പലരെ വഞ്ചിച്ചളായ് ഘോരപാപികിലും
വിവശനാമെന്നെ വിസ്മരിച്ചില്ലനീ.
അവികലപ്രേമപൂരിത ചിത്തയാ-
ണവനിതന്നിൽനീയെന്നിന്നറിഞ്ഞു ഞാൻ
വിരഹവേദന കൊള്ളിച്ചു നിന്നെഞാൻ
വിരവിലേകണേ മാപ്പെനിക്കായതിൽ.

വിജനദേശമിതിങ്കലജ്ജീവിത—
രജകളേയും വിസ്മരിച്ചങ്ങിനെ,
കളിർശിലാതലത്തിങ്കൽ ഹാ! പുനിലാ-
വൊളിയിൽ മുങ്ങി നമുക്കിരുപേക്കുമേ,
സഖി,യൊരുമിച്ചിരുന്നതിമോദേന
സുഖസുന്ദരസപ്നങ്ങളം കാണുക.
മടിയെഴാതിനി യാനത്തിലമ്പിളി-
മറയുമുമ്പിങ്ങെഴുന്നെള്ളുകോമനേ!

കമ്യൂണിസ്റ്റ്

ആർ. കെ. എം.

പതിനേഴുറുപ്പിക ശമ്പളത്തിൽ, തന്റെ ഇരുപത്തൊന്നാമത്തെ വയസ്സിലാണ്, ചാത്തുക്കുറുപ്പ് ഒരു എയിഡഡ് സ്കൂൾ അദ്ധ്യാപകനായത്. തന്റെ മാസ്റ്റടിയിൽ ചുരുങ്ങിയതു മൂന്നുറുപ്പിക കണ്ടെങ്കിലും മാസംതോറും സമ്പാദിച്ചു, തനിക്ക് ഒരു പണക്കാരനായി ജീവിക്കാനുള്ള യോഗം ഭാവിയിൽ ദർശിച്ചു. നിറഞ്ഞ പ്രതീക്ഷകളോടെയാണ് അയാൾ ഉദ്യോഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതു്. അതു അദ്ധ്യാപകന്മാരും, നാലു അദ്ധ്യാപികമാരും മാത്രമുള്ള ആ വിദ്യാലയത്തിൽ വെച്ചു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം ആരംഭിച്ചു.

പക്ഷെ മൂന്നു-നാലു കൊല്ലത്തെ സ്കൂൾ ജീവിതത്തിനിടയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമ്പാദ്യം, ഭാര്യ കല്യാണി മിസ്സൂസ് മാത്രമായിരുന്നു. അതിനും പുറമെ രണ്ടു സന്താനങ്ങളും.

ഒരു സബ്ബ്രജിസ്ട്രാപ്പീസും, ഏറാമ്പതിൽ ചിലപ്പോൾ വിദ്യാർത്ഥികൾ പഠിക്കുന്ന ആ വിദ്യാലയവും, ഒരു തുന്നൽ പീടികയും, മൂന്നു പല ചരക്കുകടകളും മാത്രമുള്ള ആ കുഗ്രാമത്തിൽ വെറും പതിനേഴുറുപ്പികകൊണ്ടു സുഭിക്ഷമായി ജീവിക്കുവാൻ സാധിച്ചിരുന്ന ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു. യാതൊരു മുറുമുറുപ്പും കൂടാതെ, അദ്ധ്യാപകപ്രവൃത്തിതന്നെയാണ് സുഖമെന്നുകരുതിയായിരുന്ന അന്നു് ചാത്തുക്കുറുപ്പ് കാലം കഴിച്ചിരുന്നതു്.

ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൺമെണ്ടിന്റെ ഭരണകാലത്തു, സ്വാതന്ത്ര്യം ഉരുക്കളായ കോൺഗ്രസ്സിന്റെ മുന്നണിയിൽ നിന്നു പ്രവർത്തിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഴാണ്, കുറുപ്പിന്നു് ജീവിതത്തിന്റെ കയ്പുള്ളവശങ്ങൾ അനുഭവിക്കാൻ ഇടയായതു്. തനിക്കു കിട്ടുന്ന പതിനേഴുറുപ്പികയും ഭാര്യയ്ക്കു കിട്ടുന്ന പതിനൊന്നു ഉറുപ്പികയും കൊണ്ടു സുഭിക്ഷമായി ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരു കുടുംബമായിരുന്ന കുറുപ്പിന്റേതു്. കൊല്ലത്തിൽ ഒരിക്കൽ ഗ്രാന്റു കിട്ടുമ്പോൾ ഒന്നായി മാസ്റ്റടികിട്ടും. അതായതു സമയങ്ങളിൽ കൃത്യമായി കിട്ടിയിട്ടില്ലെങ്കിലും അന്നൊന്നും യാതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

മാതൃഭൂമിക്കുവേണ്ടി കോൺഗ്രസ്സിന്റെപേരിൽ അത്യധികം ത്യാഗങ്ങളും സഹിച്ച ഒരു വ്യക്തിയായിരുന്നു ചാത്തുക്കുറുപ്പ്. 1930-ലെ സത്യാഗ്രഹകാലത്തു ഞാനയാളെകണ്ടുമുട്ടി. വെളുത്തതിൽ പച്ചക്കരയുള്ള ഒരു ഖദർമുണ്ടും, മണ്ണിന്റെ നിറത്തിലുള്ള ഒരു ഖദർ ഷർട്ടും, നാലിഞ്ചുവീതിയിൽ രണ്ടു കരകളും "വി" മടക്കി ഇസ്തിരിതേച്ച ഒരു വേഷ്ടിയും, സാധാരണപോക്കറ്റുവാച്ചിനേക്കാളും അല്പം വലുപ്പം കൂടിയ ഒരു റിസ്റ്റുവാച്ചും ധരിച്ചു്, ആ ദേശഭക്തൻ എന്നോടു പറഞ്ഞു "എന്നാലേ മേനോനേ, ഞാൻ ജയിലിൽ പോകുവാൻ തന്നെ തീച്ചയാക്കിയിരിക്കുന്നു. മാതൃഭൂമിക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടാതെ, നാമൊന്നും ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടതന്നെ, കാര്യമില്ല കേട്ടോ. ഇയ്യിടെ മരുടെ മർദ്ദനം അസഹ്യമായിട്ടുണ്ടു്, കുറുപ്പ് ഇനി സ്കൂളിൽ കടക്കുകയുള്ളു." വൃത്താകൃതിയിലുള്ള തന്റെ പൊടിഡപ്പി തുറന്നു, കുറെ പൊടിയെടുത്തു നാസാരന്ധ്രത്തിൽ തിരുകി, വേഷ്ടിയുടെ ഇസ്തിരി ഉലയാതിരിക്കാൻ പ്രത്യേകം മനസ്സിരുത്തിക്കൊണ്ടു അദ്ദേഹം

മൂക്കു മുടച്ചു. "പക്ഷെ കല്യാണിക്കുട്ടി അത്ര സുഖമില്ല. എന്റെ ഉദ്യോഗം പോകും, ജയിലിൽ പോകേണ്ടിവരും, ലാത്തിത്തല്ല കൊള്ളേണ്ടിവരും എന്നെല്ലാം അയാൾ ഇങ്ങനെ ഉപദേശിക്കും. പക്ഷെ ഒരു കാര്യമാണുള്ളതു്, നാം മരിച്ചാലും നമ്മുടെ ഭാവിതലമുറക്കുവേണ്ടി നാം ത്യാഗംചെയ്ത എന്ന സൽപ്പേരു് നമുക്കുണ്ടാകുമല്ലോ." അല്പം കോൺഗ്രസ്സിനു ഭാവിയായ ഞാനും അദ്ദേഹത്തെ അല്പം പ്രേരിപ്പിക്കാതിരുന്നില്ല. "നിങ്ങളെപ്പോലുള്ളവരല്ലാതെ പിന്നെയാരാണു് കോൺഗ്രസ്സിനുവേണ്ടി ശ്രമിക്കാനുള്ളതു്. നാം ഒത്തൊരുമിച്ചു പരിശ്രമിച്ചാൽ, വിജയം നിശ്ചയമാണു്." തന്റെ മാംസപേശികളും ഉയർന്നുനില്ക്കുന്ന കൈകളും നെഞ്ഞത്തടിച്ചുകൊണ്ടു അയാൾ പറഞ്ഞു. "മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ ആദർശങ്ങളിൽ നിന്നു് ഒട്ടും വ്യതിചലിക്കാത്ത ഒരു കോൺഗ്രസ്സുകാരനായി എന്നെ നിങ്ങൾക്കു് അടുത്തു കാണാം."

ആ അദ്ധ്യാപകന്റെ കോൺഗ്രസ്സു് പ്രവർത്തനങ്ങളും ന്യായസ്ഥനായ സ്കൂൾ മാനേജരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെടാതിരുന്നില്ല. തൽഫലമായി ആറുമാസത്തിനുള്ളിൽ അദ്ദേഹത്തെ സ്കൂളിൽ നിന്നും ബഹിഷ്കരിച്ചു. ദിവസം മുഴുവനും സ്വരാജ്യസേവനത്തിനുപയോഗിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു. കല്യാണിമിസ്സസ്സിനു ഭർത്താവു് ഒരു വലിയഭാരമായിതോന്നി. ആ കുട്ടികളുടെ ഭാരം പൂർണ്ണമായി കൈയേറ്റു, ആ ഭർത്താവിനെ അയാൾ നിഷ്കരുണം ഉപേക്ഷിച്ചു. ഭാര്യയാലും വിദ്യാലയത്താലും നിഷ്കരുണം ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട ആ അദ്ധ്യാപകനു സത്യാഗ്രഹത്തിൽ പങ്കെടുത്തകാരണത്തിന്മേൽ ജയിൽ അഭയം നൽകി. ഭാവി മന്ത്രിമാരായ പല നേതാക്കളുടേയും കൂട്ടത്തിൽ കുറുപ്പും ജയിലിൽ അടക്കപ്പെട്ടു.

രാഷ്ട്രീയ തടവുകാരനെന്ന നിലയിൽ യാതൊരാനുകൂല്യവും സിദ്ധിക്കാതെ കണ്ടുള്ള മൂന്നാലു സംവത്സരത്തെ ജയിൽജീവിതം കുറുപ്പിന്റെ ആരോഗ്യത്തെ വല്ലാതെ ബാധിച്ചിരുന്നു. 1936-ൽ വിമുക്തനായി തന്റെ വീട്ടിലേക്കു കയറിച്ചെന്ന അദ്ദേഹത്തെ എതിരേറ്റതു ഭാര്യ കല്യാണിമിസ്സസ്സിന്റെ ചരമവൃത്താന്തമായിരുന്നു.

ആറു മാസത്തെ ചികിത്സയ്ക്കുശേഷം കുറുപ്പിന്റെ ആരോഗ്യം അല്പമൊന്നുനന്നായി. ജീവിക്കുവാൻ ഗത്യന്തരമില്ലാതെ അയാൾ വീണ്ടും അദ്ധ്യാപകജോലിക്കപേക്ഷിച്ചു.

മൂന്നേമുക്കാൽ നാഴികമാത്രം നിലനിന്ന കോൺഗ്രസ്സ് മന്ത്രിസഭാഭരണത്തിൻകീഴിൽ അദ്ദേഹം വീണ്ടും ഒരദ്ധ്യാപകനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. പക്ഷെ ശമ്പളം പതിനഞ്ചുറുപ്പികയാക്കി ചുരുക്കപ്പെട്ടിരുന്നു രണ്ടു മക്കളുടെഭാരം കൈയേറ്റ അദ്ദേഹത്തിനു അതു സ്വീകരിക്കുകയല്ലാതെ ഗത്യന്തരമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പക്ഷെ ഒരു കൊല്ലത്തിനുശേഷം മന്ത്രിസഭാ രാജിവച്ചപ്പോൾ ഒരു കോൺഗ്രസ്സുകാരനെന്ന കാരണത്താൽ ആ അദ്ധ്യാപകനേയും പിരിച്ചയച്ചു.

ഒന്നരണ്ടു ട്യൂഷനും ചില്ലറ കണക്കെഴുത്തും ഒരു ജോലിയായി സ്വീകരിച്ചു. നാലഞ്ചു അംഗങ്ങളുള്ള തന്റെ കുടുംബത്തെ രക്ഷിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം നിർബ്ബന്ധിതനായിതീർന്നു. യിശക്കുന്നയറോടെ ഒരാൾ ഒരു പക്ഷെ ദേശസേവനത്തിന്നിറങ്ങിയേക്കാം. എന്നാൽ തന്നെ ആശ്രയിച്ചുമാത്രം ജീവിക്കുന്ന മൂന്നുനാലു് പിഞ്ചുപൈതങ്ങളെ തെരുവാധാരമാക്കി ദേശസേവനത്തിന്റെപേരിൽ ജയിലിൽ പോകുവാൻ അധികമാരും തയാറുണ്ടായിരിക്കയില്ല

രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധം തുടങ്ങി. ഒരു നേരംമാത്രം ഭക്ഷണം കഴിച്ചു. യിശക്കുമ്പോഴെല്ലാം പച്ചവെള്ളം കുടിച്ചു്, അരപ്പട്ടമുറുക്കി ഉപ്പുനായി ജീവിച്ചിരുന്ന കുറുപ്പിനേയും, സുഖമായ ഭക്ഷണം, സുഖമായവസ്ത്രം എന്നിങ്ങനെ വലിയ അക്ഷരങ്ങളിൽ അച്ചടിച്ചിരുന്ന ചുമർപരസ്യങ്ങളും ആകർഷിക്കാതിരുന്നില്ല. സ്വന്ത

മായി ചില ആദർശങ്ങളും, അഭിപ്രായങ്ങളും ഉള്ള ഒരു വ്യക്തിയായിരുന്നു ആ അദ്ധ്യാപകൻ. ഒരു ചാൺ വയറിനുവേണ്ടി, ലോകത്തിൽ മറ്റെന്തിനെക്കാളും വിലമതിക്കുന്ന തന്റെ ആദർശങ്ങളെ ബ്രിട്ടീഷു ഗവൺമെണ്ടിന്റെ ഉദ്യോഗപ്രലോഭനങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ അടിയറചെക്കുവാൻ അദ്ദേഹം തയാറുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയുടെ, ആദർശങ്ങളും സംസ്കാരിക്കുന്ന ഭാഷയിലേക്കു പകർത്തുവാൻ പലർക്കും കഴിഞ്ഞെന്നുവരികയില്ല. ജഠരാഗ്നിയുടെ ശക്തിയിൽ പലപ്പോഴും ആദർശങ്ങൾ കരുന്നുകളായിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ ദഹിച്ചുപോകാറുണ്ട്.

ദിവസങ്ങൾ മുന്നോട്ടു പോകുംതോറും കുപ്പിന്റെ ബാല്യതകൾ അധികമധികമായിവരികയാണ്. മൂത്തമകൾക്കു പത്തു വയസ്സായിരിക്കുന്നു. അവൾ തന്റെ മക്കളെ സ്കൂളിലേക്കയക്കണം. അവർക്ക് ഫീസ്, പുസ്തകം, വസ്ത്രം, ഭക്ഷണം മറ്റു പലതും ആവശ്യമാണ്. ജീവിതച്ചെലവുകൾ ദിവസം ചെല്ലുന്തോറും മുന്നോട്ട് ഇരമ്പിക്കയറുകയാണ്. തനിക്ക് എല്ലാം കൂടി കിട്ടുന്ന ഇരുപത്തേഴുറുപ്പികകൊണ്ടു ജീവിതം കഴിക്കേണ്ടതെങ്ങനെയെന്ന അയാൾക്ക് നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. തന്നെക്കാൾ ഉയർന്ന പടിയിലുള്ളവരെ നോക്കി ഒപ്പിക്കുന്നതിലും അധികം നല്ലതു തന്നെക്കാൾ താഴ്ന്നപടിയിലുള്ളവരെ നോക്കി സമാധാനിക്കുകയാണെന്ന് അയാൾക്ക് അറിയാമായിരുന്നു. ഇരുപത്തേഴുറുപ്പികകൊണ്ട് എങ്ങനെയാണ് ചെലവു കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നതെന്നു ഞാനൊരിക്കൽ ചോദിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം എന്നോടു പറഞ്ഞു "ഒരു ഇന്ത്യാക്കാരന്റെ ഒരു ദിവസത്തെ ശരാശരി വരുമാനം ഏകദേശം ആറണയേ ഉള്ളു. മാസത്തിൽ ഇരുപത്തേഴുറുപ്പിക സമ്പാദിക്കുന്ന എനിക്കു ദിവസം പതിമൂന്നണയോളം കിട്ടുന്നില്ലേ? ഞാൻ തികച്ചും സംതൃപ്തനാണ്." അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദർശപരമായ സംഭാഷണചാതുര്യത്തിനുമുന്നിൽ എന്റെ തർക്കവാസനമുട്ടി കത്തി. എന്തു പ്രതിബന്ധങ്ങളേയും നേരിട്ടുന്നതിനുള്ള പ്രാപ്തിയുള്ള ഒരു അചഞ്ചലഹൃദയം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു.

സാധാരണ ദേശഭക്തന്മാരെപ്പോലെ അല്ലായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ജീവിതത്തിലെ എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങളെയും ഒരു പ്രത്യേകപരിധിയിൽ കൂടിയാണ് അദ്ദേഹം വീക്ഷിക്കാറുണ്ടായിരുന്നതു്. സാധാരണയായി കാണുന്ന മുതലാളി ജന്മിവിദ്വേഷങ്ങളെന്നും കുപ്പിനെ തീണ്ടിയിട്ടിപോലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

1942 ആഗസ്റ്റ് ഒമ്പതു്— ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യചരിത്രത്തിൽ സുവർണ്ണലിപിയിൽ എഴുതപ്പെട്ട ആ നിസ്സഹകരണപ്രസ്ഥാനവിളംബരത്തിന്റെ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ ഭാരതത്തിന്റെ എല്ലാ ഒരണംകോർമ്മുലകളിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ബ്രിട്ടീഷു ഗവൺമെണ്ടിന്റെ കീഴിലുള്ള സ്വതന്ത്രരായ പോലീസുദ്യോഗസ്ഥർക്കു് അക്രമം പ്രയോഗിക്കുവാനുള്ള അധികാരവും കൂടി കിട്ടിയപ്പോൾ ഭാവനാതീതമായ തരത്തിലുള്ള മർദ്ദനങ്ങൾ രാജ്യമെങ്ങും നടമാടി. നെഞ്ഞിന്റെയും വാരിയെല്ലിന്റെയും ഉറപ്പു്, പോലീസുകാർ ലാത്തികൊണ്ടു പരിശോധിക്കുമ്പോൾ രാജ്യസ്നേഹത്തിന്റെ പേരിൽ അരക്ഷസാക്ഷികൾ നിഷ്കാരണമായി നശിച്ചു.

ഒരു നേരത്തെ ഭക്ഷണവും കഴിവിൽ കവിഞ്ഞ അദ്ധ്വാനവും കുപ്പിന്റെ ആരോഗ്യത്തെ വല്ലാതെ ബാധിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ പോലീസുകാരെ ഭയന്നു് താനൊരു കോൺഗ്രസ്സുകാരനല്ല എന്നു പറയുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സാക്ഷി അനുവദിച്ചില്ല. ഭരണകർത്താക്കളുടെ കൈയിലുള്ള കോൺഗ്രസ്സ് രാജദ്രോഹികളുടെ ലിസ്റ്റിൽ അദ്ദേഹവും പെട്ടിരുന്നു. അങ്ങനെ വിചാരിച്ചതിലും വേഗത്തിൽ ഒരു ദിവസം രാവിലെ പോലീസുകാർ അയാളുടെ വീട്ടിലും എത്തി. പത്തുവയസ്സായ തന്റെ മൂത്തപുത്രിയുടെ അട്ടക്കൽവീട്ടിൽ ഭാരം ഏല്പിച്ചു് അദ്ദേഹം ജയിലിലേക്കുപോയി. പണ്ടൊന്നും കുറ

പ്പിന്നു ജെയിലിലേക്കുപോകുമ്പോൾ യാതൊരു ഭാവഭേദവുമില്ലായിരുന്നു. തന്റെ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ മുഴുവൻ ഏറെറടുക്കുവാൻ പ്രാപ്തിയുണ്ടായിരുന്ന കല്യാണിമിശ്രസ് ജീവിച്ചിരുന്നിരുന്നെങ്കിൽ ഇപ്പോഴും അദ്ദേഹം ദുർബ്ബലഹൃദയനായിത്തീരുമായിരുന്നില്ല. ആ ഇരുമ്പുകൈകളിൽ, രണ്ടുപോലീസുകാർ പിടികൂടി നിശ്ശൂന്യം ബലിച്ചിഴച്ചു കൊണ്ടുപോയി. ആ കട്ടികം നിറഞ്ഞകണ്ണുകളോടെ അതു നോക്കിക്കൊണ്ടുനിന്നു.

പിറേറദിവസം അദ്ദേഹത്തെ കോടതിയിൽ ഹാജരാക്കിയപ്പോൾ അയാളുടെ എല്ലുകം പഞ്ഞിപോലെ പതമുള്ളതായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ താമസസ്ഥലത്തുനിന്നും ഏഴു നാഴിക അകലെവെച്ചു നടന്ന ഒരു റെയിൽപാലം പൊളിച്ചുനീക്കിയ കേസ്സിന്റെ മന്നാംപ്രതിയായിരുന്നു കൃഷ്ണപ്പ്. ആ മണ്ണിന്റെ നിറത്തിലുള്ള ഖദർഷർട്ട് അവിടവിടെ കീറിയിരുന്നു. അവിടവിടെയായി പററിയ മുറിവുകളിൽനിന്നും ഒഴുകിയരക്തം ആ ഷർട്ടിനെ ദേഹത്തോടുചേർത്തു ഒട്ടിച്ചു. അല്പപ്രാണനായിരുന്ന അദ്ദേഹം കോടതിയുടെ ചോദ്യങ്ങൾക്കു് ഉത്തരം പറയാൻ അശക്തനായിരുന്നു. "അഞ്ചു കൊല്ലം കഠിനതടവു്" ആ മജിസ്ട്രേട്ടിൽ യാതൊരു ഭാവവ്യത്യാസവും വരുത്തിയില്ല.

ജെയിലിലെ ജീവിതം നരകതുല്യമായിരുന്നു. രാഷ്ട്രീയതടവുകാർക്കുള്ള യാതൊരാനുകൂല്യങ്ങളും കൃഷ്ണപ്പിന്നു ലഭിച്ചില്ല. മനുഷ്യസഹജമായ മൃദുലവികാരങ്ങൾ ഹൃദയത്തിൽനിന്നും ഒളിച്ചോടിപ്പോയിരുന്ന ആ നിർദ്ദയന്മാരായ ജെയിലധികൃതന്മാരിൽനിന്നും യാതൊന്നും ആഗ്രഹിക്കുവാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. കഴിവിൽകഴിഞ്ഞു അല്പാനിക്കുവാൻ ആ തടവുകാർ നിർബ്ബന്ധിതരായിരുന്നു. തടവുകാർക്കനുവദിച്ച ഭക്ഷണംപോലും ന്യായമായി അവർക്കു കൊടുക്കാതെ അതെല്ലാം പുറത്തു വിറ്റു ആ അധികാരഭ്രാന്തന്മാർ തങ്ങളുടെ മടിശ്ശീല വീർപ്പിച്ചു. ഇതെല്ലാം സഹിക്കാം. പക്ഷെ അവരുടെ കൈയിന്റെ പരുപരുപ്പ് അസഹനീയമായിരുന്നു. ഇവയെല്ലാം എന്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ത്യാഗങ്ങളായിരുന്നു—സ്വരാജ്യസ്നേഹത്തിന്റെ പേരിൽ.....

നാലു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും കൃഷ്ണപ്പിന്റെ ആരോഗ്യം തീരെ നശിച്ചിരുന്നു. മൃതപ്രായനായ അദ്ദേഹത്തെ ജെയിലധികൃതന്മാർ തടവിൽനിന്നും മോചിപ്പിച്ചു. അല്പനഗ്നനായി, മുണ്ഡനംചെയ്ത ശിരസ്സോടെ കൊക്കിക്കരച്ചും കൊണ്ടു വീട്ടിലേക്കു കയറിവന്ന കൃഷ്ണപ്പിനെ സ്വന്തം മക്കൾപോലും തിരിച്ചറിഞ്ഞില്ല. അദ്ദേഹം ജെയിലിലായിരുന്നപ്പോൾ ജീവിക്കുവാൻവേണ്ടി മക്കൾ പണയപ്പെടുത്തിയിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആ പൈതൃകമായ പറമ്പും ഭവനവും സ്വന്തം ആരോഗ്യം വീണ്ടുകിട്ടുവാനുള്ള ചികിത്സയ്ക്കുവേണ്ടി അദ്ദേഹം വിറ്റു. ഒരു കൊല്ലത്തെ ചികിത്സ അയാളെ വീണ്ടും ഒരു മനുഷ്യനാക്കി.

ലാത്തികൊണ്ടും തോക്കുകൊണ്ടും, എന്നുവേണ്ട മറ്റു ഏതു് ആയുധങ്ങൾകൊണ്ടും ജനതയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യമുന്നേറ്റത്തെ തടഞ്ഞുനിർത്തുന്നതു വെറും മൌഢ്യമാണെന്നു ബ്രിട്ടീഷുകാർക്കു തോന്നിത്തുടങ്ങി. അങ്ങനെ 1947 ആഗസ്റ്റ് പതിനഞ്ചാംതീയതി സമാഗതമായി. ചിരകാലപ്രതീക്ഷിതമായ ആശകം സഫലീകരിക്കപ്പെട്ടു എന്ന വിശ്വാസത്തോടെ നാം സ്വാതന്ത്ര്യദിനം കൊണ്ടാടി. ഗ്രാമങ്ങളിലെ മന്ദിരങ്ങളിലും, ബ്രിട്ടീഷുമുതലാളിമാരുടെ കമ്പനികളിൽപോലും ആ ത്രിവർണ്ണപതാക ഉയർത്തപ്പെട്ടു. സ്വാതന്ത്ര്യാഘോഷങ്ങളിൽ പങ്കെടുത്തു വീട്ടിൽവന്നു് ആലോചിച്ചപ്പോൾ രാജ്യത്തിനുവേണ്ടി സഹിച്ച ത്യാഗങ്ങൾകം അദ്ദേഹത്തിനു സമ്പാദിച്ചുകൊടുത്തതു്, വലിയ ദുർബ്ബല്യങ്ങൾകം മാത്രമാണെന്നു് അയാൾക്കു തോന്നി. പക്ഷെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇരുമ്പുവിശ്വാസം അയാൾക്കു ജീവിക്കുവാൻ ഒരു പ്രചോദനം നല്കി. ആ ത്രിവർണ്ണക്കൊടി കററത്തു് ആടി

ക്കളിക്കുവാൻ കാരണം തന്നെപ്പോലുള്ളവരുടെ രക്തവും മാംസവും വിദേശികളുടെ മുമ്പിൽ അടിയറ വെച്ചിട്ടാണെന്നുള്ള അഭിമാനം അയാളെ പുളകംകൊള്ളിച്ചു.

ഭാഗിക്കപ്പെട്ട ഇന്ത്യയിൽ സമാധാനമുണ്ടായില്ല. വടക്കേ ഇന്ത്യയിൽ ഹിന്ദുക്കളും മുസ്ലീംകളും മതത്തിന്റെപേരിൽ ചോരചിന്തുമ്പോൾ, തെക്കേ ഇന്ത്യയിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകൾ മുന്നേറിത്തുടങ്ങി. കാൺഗ്രസ്സ് ഗവൺമെണ്ടിനു അവർ ഒരു ശല്യമായിത്തോന്നി. അങ്ങനെ ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൺമെണ്ടിനെക്കാളും വലിയ മർദ്ദനനടപടികൾ കാൺഗ്രസ്സ് ഗവൺമെണ്ട കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകളുടെ നേരെ ഇറക്കിവിട്ടു.

ബ്രിട്ടീഷുഗവൺമെണ്ടിന്റെ കീഴിൽ പ്രാപ്തന്മാരായിത്തീരാൻവേണ്ടി കാൺഗ്രസ്സുകാരെ മർദ്ദിച്ചിരുന്ന അതേ പോലീസുദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ബ്രിട്ടീഷുഗവൺമെണ്ടു പോയതിനുശേഷവും കൂറെ കൊല്ലങ്ങൾകൂടി സ്വീസ്സ്നേടി, കാൺഗ്രസ്സ് ഗവൺമെണ്ടിനുവേണ്ടി, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകളുടെ നേരെ മനുഷ്യത്വം നശിച്ച തങ്ങളുടെ ഏടയത്തിൽനിന്നും അനുനിമിഷം ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മർദ്ദനപരിപാടികൾ, ലാത്തികൊണ്ടും, തോക്കുകൊണ്ടും എന്നുവേണ്ട എല്ലാ അസ്ത്രയന്ത്രങ്ങൾകൊണ്ടും പ്രയത്നിച്ചു സംരക്ഷിനേടി.

കൂട്ടിനു വീണ്ടും അദ്ധ്യാപകപ്രവൃത്തികിട്ടി. യുദ്ധം നിന്നിരുന്നുവെങ്കിലും സ്ഥിതിഗതികൾ യുദ്ധകാലത്തെക്കാളും വളരെ അധഃപതിച്ചിരുന്നു. നിത്യോപയോഗസാധനങ്ങളുടെ അമിതമായ വിലക്കയറ്റം ഇടത്തരക്കാരായ അദ്ധ്യാപകന്മാരെ വല്ലാതെ ബാധിച്ചു.

അങ്ങനെ ജീവിതം അല്പംകൂടി സുഗമവും സുഖകരവും ആക്കുവാൻവേണ്ടി ഗവൺമെണ്ടിനോട് സഹായാഭ്യർത്ഥനചെയ്ത അവരെല്ലാം ഗവൺമെണ്ടിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകളായി. അദ്ധ്യാപകയൂണിയൻ സെക്രട്ടറി എന്ന നിലയിൽ കൂട്ടു ഒരു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുനേതാവായി. കാൺഗ്രസ്സിനുവേണ്ടി തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ വലിയൊരുഭാഗം ചെലവഴിച്ചു, അനവധിത്യാഗങ്ങൾ സഹിച്ചു ഇന്നും ഖദറുടുത്തു, മഹാത്മാജിയുടെ അഹിംസാസിദ്ധാന്തത്തിൽ വിശ്വസിച്ചു ഇന്നും കാൺഗ്രസ്സിനുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്ന അദ്ദേഹം, അല്പം ശമ്പളക്കൂടുതലിനുവേണ്ടി അപേക്ഷിച്ചതിനാൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റായി!

അന്നു രാവിലെ രണ്ടു പോലീസ് സബ്ബിൻ സ്പെക്ടർമാരും, ഇരുപതോളം വരുന്ന പോലീസുകാരുംകൂടി കൂട്ടിന്റെ ആ ചെറിയ വീട് വളഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം വല്ലാതെ അമ്പരന്നു. ഇസ്തിരിതേച്ചു വടിപോലെനില്ക്കുന്ന ആ കാക്കി ടൌസർപോക്കറ്റിൽ രണ്ടു കൈകളും തിരുകി, കണ്ണുകൾ ഉരുട്ടിമിഴിച്ചു, മുണ്ടുകോട്ടി, ആ പോലീസ് ഇൻസ്പെക്ടർ കൂട്ടിന്റെ മുന്നിൽ ഒരു പുച്ഛരസത്തിൽ വന്നുനിന്നപ്പോൾ കൂട്ടു വിനയപൂരസ്സരം അദ്ദേഹത്തോടു ചോദിച്ചു.

"അപ്പോൾ ഇൻസ്പെക്ടർ വരുവാൻ കാരണം?"

ഉറക്കെ ഒന്നു ചിരിച്ചുംകൊണ്ടു ആ ഇൻസ്പെക്ടർ ഇടിവെട്ടുന്ന സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

"എടോ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്: നേതാവേ, തന്നെ വെല്ലൂർ ജെയിലിലേക്കുരതിഥിയായി പറഞ്ഞയപ്പാൻ വേണ്ടിയാണ് ഞങ്ങൾ വന്നിട്ടുള്ളത് അതിനായി ഞങ്ങൾ ഒരു വലിയ ലോറിതന്നെ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്. തനിക്കു പുറപ്പെടാറായില്ലേ?"

ചാർലിചാപ്ലിനെക്കാളും വലിയ, ഒരു ഹാസ്യനടനായി താൻ അഭിനയിച്ചെന്നുള്ള മട്ടിൽ ആ പോലീസുമേധാവി ഉച്ചത്തിൽ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. ആ പോലീസുകാർ അതേറ്റു പാടി.

അല്പം പരിഭ്രമസ്വരത്തിൽ കൂട്ടു ചോദിച്ചു "കാരണം"

"എട നായീ.....! നീ കാരണം ചോദിക്കുന്നോ? കാരണവും കാര്യവുമെല്ലാം ലോക്കപ്പിൽ വെച്ചു പറഞ്ഞുതരാം നടക്ക്" അയാൾ അദ്ദേഹത്തെ പിടിച്ചുവലിച്ചു ആ ലോറിക്കകത്തു കയറ്റി. തൊട്ടുയുടനെപിറകിലായി ആ പോലീസു

കാരുടെ നടുവിൽ തങ്ങളുടെ പിതാവു് ഇരിക്കുന്നതു് കണ്ടു് ആ കുട്ടികൾ ഉറക്കെ കരഞ്ഞു.

ആ രംഗം അയ്യകൊണ്ടും അവസാനിച്ചില്ല. ആ അധികാരഭ്രാന്തന്മാർ അയാളുടെ കൊച്ചു ധനം ഒന്നു പരിശോധിക്കുവാൻതന്നെ തീച്ചു യക്കി. യൌവനം മുറിത്തഴച്ചുനില്ക്കുന്ന കറുപ്പിന്റെ മകൾ ആ പതിനാറുകാരി ദേവകിയെ കണ്ടപ്പോൾ ആ മനുഷ്യരാക്ഷസന്റെ മുണ്ടിൽ ഒരു ശൃംഗാരപുഞ്ചിരിവിടർന്നു!

ഭൂമിയും മക്കളും അമ്മയും പെങ്ങളും, എല്ലാം തനിക്കും ഉണ്ടെന്നുള്ള യാഥാർത്ഥ്യം മറന്നു് ആ കൊച്ചുപെൺകുട്ടിയുടെ പ്രതിഷേധങ്ങൾ വകവെക്കാതെ, തന്റെ മൃഗീയമായ വികാരം പൂർത്തി വരുത്തുവാൻതന്നെ ആ നീചൻ ഒരുമ്പെട്ടു. അവശ്യമുള്ള ആ അനുദ്യോഗസ്ഥന്മാരെല്ലാം തങ്ങളുടെ ഊഴം വഴിക്കുവഴിയായി ശരിക്കും ഉപയോഗപ്പെടുത്തി.

ആ വീട്ടിലെ വിലപിടിച്ച സാധനങ്ങളെല്ലാം അവർ എടുത്തു. ബാക്കിയുള്ളവ നശിപ്പിച്ചു. നിയമത്തിന്റെ പേരിൽ ആരാലും ചോദിക്കപ്പെടാതെ നടത്തപ്പെടുന്ന അഴിമതികൾ! അധികാരഭ്രാന്തിന്റെ പേക്കൂത്തുകൾ! ഇവയൊന്നും ഇനിയും നിന്നിട്ടായിട്ടില്ലേ?

വിചാരണയൊന്നും കൂടാതെ തടവിൽ പാർപ്പിക്കുവാൻ നിയമം അനുവദിക്കുന്നുണ്ടു്. അങ്ങനെ കറുപ്പിനെ ജയിൽ സ്വീകരിച്ചു. പോലീസുദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ കാമസംതൃപ്തിക്കുവേണ്ടി തന്റെ മകളുടെ ചാരിത്ര്യം ബലികഴിച്ചു. ഇന്നവൾ ഗർഭിണിയാണു് എന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ — ഒരു നീണ്ട ചുമയ്ക്കുശേഷം കറുപ്പു പിറുപിറുത്തു. 'ആ കുഞ്ഞിനെ കൊല്ലണം — ആ രാക്ഷസന്മാരുടെ ബീജത്തിൽ നിന്നും ജനിച്ച കുഞ്ഞു് — അവൻ സ്വതന്ത്ര ഇന്ത്യയിൽ വളരുവാൻ പാടില്ലായവനല്ല.' പക്ഷെ അങ്ങനെയുള്ള എത്ര കുഞ്ഞുങ്ങൾ ജീവിക്കുന്നു. എത്രയെത്ര സ്ത്രീകളുടെ ചാരിത്ര്യം നിയമത്തിന്റെ പേരിൽ അപഹരിക്കപ്പെടുന്നു.

കറുപ്പു് പിന്നെ ഒരാഴ്ചകഴിഞ്ഞില്ല. ഒരു ദിവസം അയാളുടെ പുത്രൻ എന്റെ വീട്ടിൽ വന്നു അദ്ദേഹം എന്നെ ഒന്നു കാണാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നു അറിയിച്ചു.

ആ ദുരന്തജീവിതം ആദ്യന്തം കണ്ടു മനസ്സിലാക്കിയ എനിക്കു സാധാരണ സ്നേഹിതന്മാരോടുള്ളതിൽ കവിഞ്ഞ ഒരു പ്രത്യേക മമതയുണ്ടായിരുന്നു. എല്ലാം തിടുക്കങ്ങളും നിർത്തിവെച്ചു ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ ചെന്നുകണ്ടു.

രണ്ടുകൊല്ലമായി കെട്ടിമേയാത്തതിൽ പ്രതിഷേധിച്ചുംകൊണ്ടു ആ പുരമേഞ്ഞ ഓലകളെല്ലാം എങ്ങോട്ടോ പോയിരിക്കുന്നു. അവിടവിടെയായി വീണു ഈർക്കിലുകളും വാരികളുംമാത്രം ബാക്കിയുണ്ടു്. മൂന്നു മുറിയും, ഒരു പൂരം കോലായും, ഒരടുക്കളയും മാത്രമുള്ള ആ ചെറിയവീട്ടിലേക്കു ഞാൻ കയറിച്ചെന്നു.

ഹൃദയത്തിലെ വികാരങ്ങൾക്കു് കോട്ടമൊന്നും തട്ടാതിരിക്കുമ്പോൾ, ദേഹത്തിന്നുള്ള ശോഷി നശിച്ചു വിട്ടുരഭാവിയിലല്ലാതെ കണ്ടതന്നെ മരണവക്ത്രത്തിലേക്കു് എത്തുമെന്നുള്ള പൂർണ്ണവിശ്വാസത്തിൽ ജീവിതം നയിക്കേണ്ടിവരുന്ന ഒരവസ്ഥയാണു് ക്ഷയരോഗം. നടുവി

ലത്തെ മുറിയിൽ അല്പം തണലുള്ള ഒരു സ്ഥലത്തു് ഒരു ചൂടിക്കട്ടിലിന്മേൽ അയാൾ കിടക്കുകയാണു്. ഓട്ടകമ്പനിയുടെ വിസിൽപോലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്വാസകോശത്തിൽനിന്നും ഒരു ശബ്ദം പുറപ്പെടുന്നുണ്ടു്. പൂർണ്ണഗർഭിണിയായ ആ മകൾ അടുത്തിരുന്നു ശുശ്രൂഷിക്കയാണു്. കട്ടിലിന്നു താഴെ വെച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു കോളാമ്പിയിൽ രക്തംകലർന്ന കഫക്കട്ടകൾ തുപ്പിവെച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിന്നെല്ലാം പുറമെ ഒരു പുളിച്ചു നാറിയ ദുർഗ്ഗന്ധവും. മനഃപൂർവ്വമാൻ വരുന്ന ആ പരിതസ്ഥിതിയിലേക്കു്, അടുത്തു കിടക്കുന്ന മൂന്നരക്കാലുള്ള ഒരു കസേലയിലേക്കു് അയാൾ എന്നെ ക്ഷണിച്ചു. ഉണങ്ങിച്ചുണ്ടി അവിടവിടെ കമ്പുകൾ തുറിച്ചുനില്ക്കുന്ന ഒരു മുളക്കഷ്ണംപോലുള്ള ആ കൈകൊണ്ടു് അയാൾ ഇരിക്കുവാൻ ആംഗ്യം കാണിച്ചു. പണ്ടെപ്പോഴോ വായിച്ചുതീർത്ത ഒരു പ്രേതകഥയിലെ, പ്രേതമാണു് അയാൾ എന്നു് എനിക്കു തോന്നി.

അടുത്തുവെച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു പാത്രത്തിൽനിന്നും എടുത്തു് ആ മകൾ വായിലേക്കൊഴിച്ചു കൊടുത്ത അല്പം കഞ്ഞിവെള്ളം കുടിച്ചു. ഒരു നീണ്ട ചുമയ്ക്കുശേഷം അയാൾ എന്നോടു പറഞ്ഞു. "മേന്നോ, ഭാര്യയേയും മക്കളെയും ഉപേക്ഷിച്ചു, രാജ്യസ്നേഹത്തിന്റെ പേരിൽ ത്യാഗങ്ങൾ ചെയ്തതിന്റെ ഫലമാണു് ഞാനിന്നു് അനുഭവിക്കുന്നതു്. ഇന്നു ഞാൻകോൺഗ്രസ്സുകാരനല്ല കമ്മൂണിസ്റ്റാണു്. കമ്മൂണിസ്റ്റു്, ആ പദത്തിന്നു ഒരു പുതിയ നിർവചനം, ഞാനിന്നു പറഞ്ഞുതരാം. നിങ്ങൾക്കു മനുഷ്യത്വം - എന്നൊന്നുണ്ടെങ്കിൽ, മനുഷ്യനാണെങ്കിൽ അതെ നിങ്ങളും ഒരു കമ്മൂണിസ്റ്റാകും! ഞാൻ കമ്മൂണിസ്റ്റല്ല. ഒരു ഹ്യൂമനിസ്റ്റാണു്. ജീവിതവും, എന്നുവേണ്ട എനിക്കുള്ള സർവസ്വവും ഞാൻ രാജ്യത്തിന്നുവേണ്ടി ബലികഴിച്ചു. എന്റെ ജീവിതനിർവഹണത്തിന്നു്, അല്പ്യുപെക്ഷാവൃത്തിയിൽനിന്നും കിട്ടുന്ന തുച്ഛമായ വരുമാനംപോരെന്നു പറഞ്ഞതിന്നുള്ള ശിക്ഷയാണു് ഞാനിന്നു് അനുഭവിക്കുന്നതു്. സഹിക്കുക എല്ലാം നിശ്ശബ്ദമായി സഹിക്കുക. [illegible] ഒരു നീണ്ട ചുമ അയാളെ ശല്യപ്പെടുത്തി. അല്പം കഴിഞ്ഞു അയാൾ തുടർന്നു. 'നമ്മുടെ നാട്ടിൽ നിയമം വ്യഭിചരിക്കപ്പെടുന്നു. സാധുക്കൾ മർദ്ദനം അനുഭവിക്കുന്നു. ഈ നിയമസംഹിത ഉടച്ചുവാർക്കണം. സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതി അമ്പേ പരിവർത്തനപ്പെടുത്തണം. അതിന്നു ഇനി എനിക്കു സാദ്ധ്യമല്ല. ഞാൻ ജീവിതയാത്രയിലെ അനവധി നാഴികക്കല്ലുകൾ പിന്നിട്ടു. അവസാനത്തെ നാഴികക്കല്ലിലെത്തുവാൻ ഇനി അധികം താമസമില്ല. അവസാനമായി നിങ്ങൾ എനിക്കുവേണ്ടി ചെയ്യേണ്ടതിത്രമാത്രമാണു്. ഈ ദുരന്തജീവിതം എല്ലാവർക്കും വായിക്കത്തക്കരീതിയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കണം. അയാൾ ഒന്നുകൂടി ചുമച്ചു. വളരെ നീണ്ടുനിന്ന ഒരു ചുമ. അതിന്റെ അന്ത്യത്തിൽ അയാൾ കുറെ രക്തം ഛർദ്ദിച്ചു. ആ കണ്ണുകൾ ഉരുണ്ടുമിഴിഞ്ഞു. ആ ഉണങ്ങിയ മുളപോലുള്ള ദേഹം ഒന്നു പിടച്ചു. ആ കണ്ണുകൾ എന്നെന്നേക്കുമായി അടഞ്ഞു.

അടുത്ത മുറിയിൽനിന്നു അയ്യോ-അയ്യോ ഒരു നീണ്ടനിലവിളി തുടർന്നുകൊണ്ടു പ്രസവിച്ച ഉടനെയുള്ള ഒരു കുഞ്ഞിന്റെ കരച്ചിലും, നേഴ്സിന്റെയും ഡാക്ടറുടെയും ഒന്നോ സഹായത്തിനുള്ളവരുടെയോ മകൾ പ്രസവിച്ചു. എന്തു ചെയ്യേണമെന്നറിയാതെ ആ പരിതസ്ഥിതിയിൽ ഞാൻ മിഴിച്ചുനിന്നു.

കണ്ണീരിന്റെ ചിത്രങ്ങൾ

കെ കെ പൊന്മേലേത്തു്.

മംഗളാംബികേ! ദേവി മഞ്ജുളം തവരൂപം
മായുന്നില്ലെന്നിൽനിന്നും ഞാനെത്രശ്രമിച്ചിട്ടും
മാധുര്യം വിതുമ്പിട്ടം സ്മൃതീതൻ ഭൂഭോദിക്ക-
ദേവിയൊന്നായരുന്ന സംഭവലാസ്യങ്ങളിൽ.
അന്നാദ്യം ഭവതിയെക്കണ്ടതും തവോന്നിദ്ര-
സ്മേരത്തിലലിഞ്ഞലിഞ്ഞാനന്ദംകൊണ്ടതും.
ഗുരുത്തിന്നിടയിലും ഗുരുവിൻ വാക്കോരാതെ
തിരുനാംനുള്ളിക്കുംനീ കൺമുനയെന്നംഗത്തിൽ
ആരെല്ലാം ഹസിച്ചാലും ദുഷ്പേരുപറഞ്ഞാലും
മാറാതെൻമുന്നിൽ കൊച്ചുഗന്ധർവകുമാരിയായ്.
പാടിയും ചിരിച്ചോരോന്നാടിയുമിടയ്ക്കിടെ-
ക്കുട്ടിടും കസ്തുതിയാൽ കിക്കിളിയിട്ടും മെയ്യിൽ.
കുണുങ്ങികുണുങ്ങി നീ നില്പുമ്പോൾരാഗാർദ്രമാ-
യണയ്ക്കും കടക്കണ്ണിൻകോണകം തറയ്ക്കുമ്പോൾ
അന്നു ഞാനോത്തില്ലവ പെട്ടെന്നു മായുന്നവ-
യെന്നു—ഹാ നിമിഷങ്ങളൊക്കെയും മാറി
[പ്പോയി.
ഇന്നു നീ വിവാഹിത—ഇല്ല ഞാൻ സഹിക്കില്ല
നിന്നെപ്പോൽ മറക്കുവാനെനിക്കു സാധിക്കില്ല.
ഉജ്ജ്വലം സ്നേഹത്തിനു നൈമിഷികോപേക്ഷമെ-
ന്നിരുചിത്രിയിൽ നീ താനത്മമിട്ടതിന്നാദ്യം.
ഭാസുരമാക്കാവുന്ന ഭാവിയും കലാലയ-
ഭാസുരനക്ഷത്രമാം ഗുരുവിൻ വാത്സല്യവും
തകർന്നു പ്രേമത്തിന്റെ മായിക സങ്കല്പത്തിൽ
പുകഞ്ഞു തല കഷ്ടം ഞാനതിൽ ജയിച്ചില്ല.
അന്നൊരു സായന്തനവേളയിലൊന്നിച്ചു നാം
പൂവനത്തിലെകൊച്ചുമാവിന്റെനിഴൽപ്പാടിൽ.
യാനിലമ്പിളിക്കല നോക്കി നില്പുവേ തമ്മി-
ലാനന്ദം പകർന്നില്ലെ ചുംബനശതങ്ങളാൽ.
അത്യുജ്ജ്വലദ്രുമായ സ്നേഹത്തിൻ വെളിച്ചത്തിൽ
തത്രനാം തീർത്തു നാകം യിസ്തുതംവിസ്മൃപകം.
അറിയാതലരിട്ട ഗാനങ്ങൾ—നിമിഷങ്ങൾ-
മറിച്ചു നാലഞ്ചാറുമണിക്കൂറുകൾ വേഗം.
പിരിഞ്ഞുനമ്മൾ—കുഞ്ഞുകണ്ടുപോലൊരുരക്ഷാ-
പുരുഷൻ മഹാപാപി പറഞ്ഞാനെല്ലാരോടും.
കർശന നിരോധനമായിതു നമ്മൾ തമ്മിൽ
ദർശനംകൂടിപ്പാടില്ലെന്നു; ഞാൻ കരഞ്ഞുപോയ്.
പിന്നെയും നാലഞ്ചാറുദിനങ്ങൾ കഴിഞ്ഞുപോ-
യുന്നിദ്രനിന്നെത്തേടി ഞാനെത്തുമാരാമത്തിൽ.
മായിലൊട്ടിട്ടുത്തു നിന്നെപ്പോഴും നിമേഷം വി-
ട്ടാവിലം മൂകം മൂകം കൂത്തു ഞാനിരുന്നിട്ടും
എന്നിൽ നിന്നുയർന്നിട്ടും നിശ്വാസസംതപ്തരാ-
യൊന്നണഞ്ഞടൻ പാടും രാക്കുയിൽ മിഥുനങ്ങൾ.
നിശ്ശബ്ദഗംഭീരമാമന്തരീക്ഷത്തിൽ പൊങ്ങും
നിസ്വനം നിന്നെ മാടി വിളിക്കുന്നതുപോലെ.
"മംഗളെ മനോഹരെ നീയെന്നെമറന്നിതോ-"
സങ്കടം സഹിയാതെ ഞാനോടും തന്നത്താനെ
ഏറെ നാൾ കഴിഞ്ഞില്ല ഞാനതേവിധം കരം-
നീരി നീരിയെക്കൊച്ചു പൂവനമുഴുത്തിങ്കൽ.
വന്നു നീ വാനിൽ നിന്നുമുല്ലകുമാരിപോൽ
മേന്നിതെൻനികടത്തിൽനിർവൃതിപകർന്നിടാൻ
കേവലം വിരോധമൊട്ടുമന്നു ഞാൻ—കരഞ്ഞുനീ.
നീങ്ങിയുങ്ങിനെ നാലഞ്ചാറു നൽ നിമിഷങ്ങൾ.
പോകയാണെന്നോതി നീ തിരിഞ്ഞുനടന്നൊട്ടു-
പോകാതെ നിന്നുവീണ്ടുംകരഞ്ഞാനടുത്തെത്തി.
വേദന—സ്നേഹത്തിന്റെമോഹനവിപഞ്ചിക-
മീട്ടിയ കരുണാർദ്രസ്വരരാഗമാം സുധ.
തുള്ളി—നിൻ കരവിൽക്കകത്തെങ്കിലും ഞൊടിക്കു
[ള്ളിൽ
തങ്ങി നിൻകടക്കണ്ണിൽമോദത്തിൻ തെളിച്ചങ്ങ
പൂങ്കവിൾത്തടങ്ങളിൽ പാറിയ കുങ്കുമ- [ർദ്രം.
തങ്കനേർ കരങ്ങളാലൊപ്പുക്കി നിശ്ചേഷ്ടയായ്,

നിന്നനീ; കണ്ണിൽപൊടിഞ്ഞിരിക്കുംബിന്ദുക്കളെ
യുടച്ചു-ശോണാധരം നിതരാം ചുംബിച്ചുഞാൻ.
അറിഞ്ഞില്ലയുപോലെ സൌഖ്യമീ—പ്രപഞ്ച
[ത്തി-
ലറിവായതിൽ പിന്നെയിന്നോളം ഹൃന്തരം.
പുലരിത്തുടുപ്പുകം പ്രാചിയിൽക്കണ്ടിട്ടും നാ-
മുലകത്തിലാണെന്നതൊട്ടുമേയറിഞ്ഞില്ല.
ആ—സ്നേഹപ്രകടനം പിരിച്ചു നമ്മെ യീണ്ടു-
മാശ്ലേഷിക്കാതെ ഭാഗ്യശീലസൽകരാംബുജം
തൃക്കയ്യായ് കലാലയത്തികൽ നിന്നിവൻ—നീ
നൃത്തഗീതങ്ങളം പഠിച്ചുവിടെകഴിഞ്ഞിയു. [ദേയം
തപിച്ചെന്നസംയുപ്തഹൃദയം കാണുന്നതി-
ലൊക്കെയും നിന്നെമാത്രം കണ്ടുനാം നയിച്ചിയു
കരളിൽ രൂപം കൊള്ളുമ—ച്ചിന്താശകലങ്ങളം
കടമാസിലേക്കു ഞാൻ പകർന്നു തുടച്ചുയായ്.
കാവ്യമായ് നിരവദ്യശൃംഗാരകരുണങ്ങ-
ളൂറിട്ടും മായാജാലകാവ്യമായവയെല്ലാം
പാടി ഞാൻ യീണ്ടും യീണ്ടും മായഗീതങ്ങളം
[സ്വയം
പാടി—ഹാ; വാനം പാടി! നിൻ മഹൽ ചരി
[തങ്ങളം.

കവിയായ് നിന്നാൽത്തന്നെ കാമുകനായി
[ധന്യൻ!
കവിയുന്നുള്ളിൽ നിന്നോടെൻ കൃതാർത്ഥതാമൂല്യം
ജീവിതം—സ്നേഹിക്കാനും സ്നേഹിക്കപ്പെടുവാനും
പാരിൽ ഞാനഴിഞ്ഞു വെച്ചുള്ളിനെകഴിഞ്ഞിയു.
ഏതെല്ലാം ദേവാംഗനമാരെന്നോടടുത്തെന്നോ-
പുഞ്ചിരിച്ചെഴുത്തുകം കൈമാറി പ്രണയത്തിൽ.
ഇല്ലകം ചാഞ്ഞില്ലതിൽ നിന്നില്ലുന്നിയസ്നേഹം
ഹൃല്ലമായതെയുള്ളു പിന്നെയും പ്രഹർഷത്തിൽ.
വിസ്മരിക്കുന്നില്ല ഞാൻനിന്നെ! ശേഷംപാരി-
ലസ്ഥിരമാണല്ലോ ഹാ-നരന്റെ ഭാഗ്യാംശങ്ങളം.
നീയിന്നു വിവാഹിത—സ്വർഗ്ഗീയ സുഖങ്ങളിൽ
നീയിന്നു കഴിയുന്നു കാന്തനു മാധുര്യമായ്.
വിസ്മരിച്ചീടാമെന്നെ-സ്നേഹത്തെ—യെനിക്കില്ല
വിസ്മയം-സ്ത്രീഹൃദയമല്ലോ ദേശ്യയുംനിനയ്ക്കു
[കിൽ.
ക്ഷമിക്ക! സന്തപ്തനാം ഞാൻ ചൊല്ലും വാക്യ
[ങ്ങളം നിൻ
ക്ഷമയെ പരീക്ഷിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നെങ്കിൽദേവി.
നിർത്തുന്നു-കണ്ണീരിന്റെ ചിത്രങ്ങളം-മായാത്തവ-
യെങ്കിലുംസമാധാനപ്പെട്ടിടാൻ നോക്കട്ടെ! ഞാൻ.

ഓമനക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ ഹഠാദാകർഷിക്കുന്ന

ശിശുപാഠം

ഒന്നാംതരം മേനിക്കടലാസ്സിൽ

അനേകം ചിത്രങ്ങളോടുകൂടി രണ്ടുകള്ളറിൽ

കമനീയമായി അച്ചടിച്ചു തയ്യാറായിരിക്കുന്നു

വില രണ്ടണ മാത്രം. എല്ലാ സ്ഥലത്തും കിട്ടുന്നതാണു്.

ആ ആരോഗ്യവും യുവത്വവും അനശ്വരം തിളങ്ങുന്ന
ത്വക്ക് എന്നത്തേക്കും നിങ്ങൾക്കു സ്വാധീനം!

കാന്തി—അതിന്റെ സുരഭിലമായ സുഗന്ധപൂരം സ്നാനം ഉന്മേഷപ്രദമാക്കുകയും ത്വക്കിനു ശീതളിമയും ഓജസ്സും നിലനിർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

കാന്തി— അതു് ഒരു വെറും ടായിലറു സോപ്പല്ല. നേരേമറിച്ചു് അതു് നിങ്ങൾ ശാശ്വതമായി എക്കാലത്തേയ്ക്കും പരിരക്ഷിക്കുവാൻ വെമ്പുന്ന മൃദുലവും, ആരോഗ്യഭൂയിഷ്ഠതയും, യുവത്വസങ്കലിതവുമായ ആകാരസുഷമയെ നിങ്ങൾക്കു പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു.

സ്വസ്തിക്സ്
കാന്തി
ടായിലറ് സോപ്പു്

സോപ്പു നിർമ്മാണത്തിൽത്തന്നെ നിരന്തരം ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഏഷ്യയിലെ ഏകസ്ഥാപനമായ സ്വസ്തിക്സ് സോപ്പുനിർമ്മാണശാലയിൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതു്.

സ്വസ്തിക്സിന്റെ മറ്റുല്പന്നങ്ങൾ

മായാബ്യൂട്ടിസോപ്പു്
777 വാഷിങ്ങ് സോപ്പു്
സ്വസ്തിക്സ് പെർഫ്യൂംഡ് കാസ്റ്റായിൽ
സ്വസ്തിക്സ് മെഡിസനൽ കാസ്റ്റായിൽ
ഗോപാലിൻ ബ്രാൻഡ് വനസ്പതി

സ്വസ്തിക്സ് ആയിൽ മിൽസ് ലിമിറ്റഡ്, വടാല, ബാംബേ.

അച്ഛന്റെ താക്കോൽ

ഈ. എം. കോവൂർ.

കുട്ടികൾക്കൊരു ആറാം ഇന്ദ്രിയം തന്നുണ്ട് സ്വന്തം വീടുകളിലെ അന്തരീക്ഷത്തിന്റെ ചൂടും സമ്മർദ്ദവും വല്ലാതങ്ങു കൂടി നിൽക്കയാണോയെന്നറിയാൻ. വീടിന്റെ അടുത്തുള്ള വഴിവളവിൽ എത്തുമ്പോഴേക്കു തന്നെ അവരതു മണത്തറിയും.

വല്ല പരിപ്പു വടയോ ഉണ്ണിയപ്പമോ അമ്മ ഉണ്ടാക്കിയച്ചിരിക്കുമോ എന്ന മനസ്സു കൊണ്ടു സാട്ടാക്കച്ചവടവും നടത്തിയായിരുന്ന ബാലൻ ഒരു വലിയ പുസ്തകസഞ്ചിയും തോളിൽ തൂക്കി പൈകുന്നേരം വീട്ടിലേക്കോടിയെന്നതു്. പക്ഷെ പടിപ്പുര വാതുക്കലെത്തിയപ്പോഴെ മനസ്സിലായിവീട്ടിനുള്ളിലെ സ്ഥിതിഗതികൾ. യു. എൻ. ഓഫീസിലെ ഇടപെടലും മാധ്യസ്ഥവും അഫ്ഗാനിസ്ഥാനക്കയച്ചതും വലിഞ്ഞു പിരിഞ്ഞു മുകി നിൽക്കയാണെന്നു്.

'അമ്മയേയും മക്കളേയും ഒന്നിനേയും ഞാൻ വച്ചേക്കുകയില്ല. എല്ലാത്തിന്റേയും കഥ ഞാൻ കഴിക്കും. എന്റെ താക്കോൽ കൂട്ടം കണ്ടില്ലെങ്കിൽ എല്ലാത്തിനേയും ഞാൻ തുലയ്ക്കും....'എന്നും മറ്റുമുള്ള മഹാ ഭീഷണികളും അട്ടഹാസങ്ങളുമായിരുന്ന ഓടിക്കിതച്ചു വരുന്ന ബാലന്റെ ചെവികളിൽ വന്നലച്ചതു്. എന്താണാകുത്തു കഴപ്പമെന്നു് അവനു തീർത്തു പറയാൻ സാധ്യമായിരുന്നില്ലെങ്കിലും ഒന്നവനു മൂന്നു തരമായി പറയാൻ സാധ്യമായിരുന്നു—അതായതു് അവനും അപ്പുറത്തെ അമ്മ മക്കളും സംഘത്തിലെ ഒരു വിനീത അംഗമായിരുന്നെന്നും, കഥ കഴിക്കപ്പെടുവാൻ ഇടയുള്ളവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ അവന്റെ പാവപ്പെട്ട തടിയും ഉൾപ്പെടുമെന്നും. ബുദ്ധിയുള്ളവനാകയാൽ തടി സംരക്ഷിക്കുവാൻ, തല പയ്യക്കെ പുറകോട്ടുവലിച്ചു്, പിൻവശത്തെ വേലിക്കെട്ടിനുള്ളിൽ നേരത്തെ കരുതിവച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പൊഴുതിൽ കൂടെ നൂണ്കയറുകയും ചെയ്തു.

അവന്റെ അച്ഛന്റെ ശത്രുമായിരുന്നു അതു്. ഈ അച്ഛന്മാക്കു് ഒരു ഗുണമുണ്ടു്. എപ്പോഴും എന്തിനും കിടന്നു തൊള്ളയുറന്നലറാം; ചോദിക്കാൻ ആരുമില്ലെന്നു്—പ്രത്യേകിച്ചു് അച്ഛന്റെ അച്ഛൻ കൂടെയില്ലയെങ്കിൽ!

തന്റെ താക്കോൽക്കൂട്ടം കാണാത്തതിന്റെ ബഹളമാണം കേൾക്കുന്നതു്? വീട്ടിലുള്ളവരും, വേലക്കാരും, ഒന്നു രണ്ടു നല്ല അയൽക്കാർക്കൂടെയും അരമണിക്കൂറായി അതിനു വേണ്ടി ദുർയ്യോധനന്മാരെപ്പോലെ തിരഞ്ഞും വിരഞ്ഞും അന്വേഷിക്കയാണു്.

"മനുഷ്യരായാൽ ഒരടുക്കും ക്രമവും വേണം. കുറെ വൃത്തിയും വീടും വേണം. ഈ വീട്ടിൽ മാത്രം അതില്ല. വടിയെയ്യേണ്ടിടത്തു കുടവയ്യും. മുണ്ടിടേണ്ടിടത്തു തോർത്തിട്ടം. ചട്ടിവയ്യേണ്ടിടത്തു കുട്ടവയ്യും. പിന്നെങ്ങനെ ഗുണം പിടിക്കും! പിന്നെങ്ങനെ ഇതുപോലെ കിടന്നു തപ്പുതിരിക്കും!"

ബാലന്റെ തള്ള—ആ വിളറി ഉണങ്ങിയ സ്ത്രീയെ ഉദ്ദേശിച്ചായിരുന്നു 'അടുക്കും ക്രമവും അതിന്റെ ആവശ്യകതയും' എന്ന വിഷയത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള പ്രസംഗപരമ്പരയിലെ ഈ ആദ്യപ്രഭാഷണം.

രണ്ടു കട്ടികൾ കട്ടിലിനു കീഴിൽ കടന്നിരുന്നു് താക്കോൽക്കൂട്ടം തേടുകയായിരുന്നു. കിണ്ടി,

കിണ്ണൻ, പഴയ ഓട്ടയിളക്കുകം ഇതയുടെയിട യിൽക്കിടന്നവർ ആനകളിക്കയായിരുന്നു. ബാ ലന്റെ മൂത്തസഹോദരി മീനാക്ഷി അലമാരി പ്പുറവും മേക്കട്ടിപ്പുറവുമായിരുന്ന ഗവേഷണ ങ്ങൾക്ക് തിരഞ്ഞെടുത്തിരുന്നായു്. അതിന്റെ ഇളയകുട്ടി ജഗദമ്മ ഒരു വലിയ ചൂലുമായികാണ ന്നിടമെല്ലാം കാക്കയെപ്പോലെചികഞ്ഞുനോക്ക കയായിരുന്നു. പെട്ടി, കുട്ട, പാത്രങ്ങളുകം ഇ തൊന്നും അവൾ നോക്കാതെ വിട്ടില്ല.

ഇത്തരം അനേഷണങ്ങൾക്ക വേറൊരു ഗുണമുണ്ട്—അനേഷിക്കുന്നതു കണ്ടില്ലെങ്കി ലും അനേഷിക്കാത്ത പലതും അപ്പോൾ കണ്ടു മുട്ടുമെന്നു്!

ആറുമാസമായിക്കാണാതിരുന്ന ഒരു പട്ടിച്ചു ങ്ങല കട്ടിലിനടയിൽ നിന്നും കിട്ടി. കൊച്ചുപാ റുവിന്റെ ഒരരഞ്ഞാണം കാണാതായിരുന്നതു കോളാമ്പിക്കുള്ളിൽ നിന്നും കിട്ടി. ഒരളങ്ക്രൂം ച്ചു്, അച്ഛന്റെ ഒരു വെള്ളിച്ചൈരുപ്പു്, ബാല ന്റെ ഒരു അങ്കഗണിതപ്പുസ്തകം ഇങ്ങനെ പിടി കിട്ടാതെ മാറിനടന്നിരുന്ന പല പുള്ളിക്കാരേ യും ഈ ശാസ്ത്രീയമായ അനേഷണത്തിനിട യിൽ അറസ്റ്റു ചെയ്യുവാൻ സാധിച്ചു. എ ന്നാൽ അച്ഛന്റെ ആ നശിച്ച താക്കോൽക്കൂട്ടം മാത്രം സമർത്ഥനായ ഒരു കമ്മീഷണിസ്റ്റു നേതാ വിനെപ്പോലെ അണ്ടർഗ്രൗണ്ടിൽ പതുങ്ങിക്കി ടന്നു.

ഈ സമയം കഷ്ടകാലത്തിനു് ബാലന്റെ തലയെട്ടം അച്ഛനെങ്ങനെയോ ഒന്നു കണ്ടുപോ യി. വെള്ളിടി ഉടനെവെട്ടി.

"ബാലാ ഇവിടെവാ."

ബാലൻ അവിടെ ചെന്നു—അറക്കാൻകൊ ണ്ടുപോകുന്ന ഒരു കുഞ്ഞാടിന്റെ നോട്ടത്തോ ടെ. അവന്റെ കാൽമുട്ടുകളും തമ്മിൽ കൂട്ടി അടി ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

"ബാലാ, സത്യം പറയു. നീ താക്കോൽക്കൂട്ടം കണ്ടോ?"

"ഇല്ലച്ഛാ."

"ഇല്ലച്ഛാന്നുപറഞ്ഞാൽ?"

"ഇല്ലച്ഛാ."

"പിന്നെ ആരുകണ്ടു?"

അവനെന്തു മറുപടി പറയാനാണു്? അവൻ വെറുതെ നിന്നു.

ആറിത്തുടങ്ങിയിരുന്നഅച്ഛന്റെ രോഷാഗ്നി യ്ക്കു് അവന്റെ ഈ മൌന നിലപാടു ഒരു വീർപ്പാ ളയായി ഭവിച്ചു.

"നീയല്ലാതെ മറ്റാരും അതെടുത്തിരിക്കില്ല. നീ എന്റെ ആനക്കൊമ്പു പിടിയുള്ള പേനാ ക്കത്തി പണ്ടെടുത്തവനാണു്. എന്റെ പുതിയ ഫൌണ്ടൻ പേനയുടെ മുന കുഞ്ഞുന്നാളിൽ തക ർത്തവനാണു നീ. നീ തന്നാണതെടുത്തതു്. നീ യല്ലാതെ മറ്റാരുമല്ല. സത്യം പറഞ്ഞോളൂ. വേഗം സത്യം പറഞ്ഞോളൂ. "അല്ലെങ്കിൽ അടി യാണു്. പുറത്തെ തൊലി പൊളിയുംവരെ അടി യാണു്."

"അച്ഛാ ഞാനെടുത്തിട്ടില്ല" അവൻ ഒന്നു ഞെട്ടി. ഈ സമയം കട്ടിലിനടിയിൽ നിന്നും ഒരു നിലവിളി ഉയർന്നു. ജാനുവിന്റെ കാലിൽ കൂടെ ഒരു ചുണ്ടെലി ഓടിപ്പോയെന്നു്. അച്ഛ ന്റെ കോപാഗ്നി അങ്ങോട്ടു പടർന്നു. ബാലനു ങ്ങനെ രക്ഷപ്പെട്ടു.

"ഹാ, പോകാൻ നേരവുമായി. താക്കോലും കാണുന്നില്ല. ഈ ശവങ്ങളെല്ലാം ഇതുവരെ നോക്കീട്ടും ഫലവുമില്ല. എന്തു ചെയ്യാനാണു്? ഉടുക്കാനൊരുമുണ്ടു് അലമാരിയിൽ നിന്നെടുക്കാ മെന്നു വച്ചാൽ അതും നടപ്പില്ല." അച്ഛൻ പിറു പിറുത്തു.

"അച്ഛാ ഞാൻ കൊല്ലനെ വിളിച്ചുകൊണ്ടു വരാം." എന്നു ബാലൻ പറഞ്ഞു.

"എന്നാൽ ആകട്ടെ. വേഗം വേണം." എ ന്നായി അച്ഛൻ.

കൊല്ലൻ ഉടനെ വന്നു ചേർന്നു. എന്തോ ഒരു കുടുക്കമ്പി വളച്ചിട്ടു് അവൻ അലമാരി തുറന്നു.

രാഹുലന്റെ മോഹം

ശങ്കർജി, മറാഠം.

അമ്മേ,യെനിക്കു പറവകൾക്കെന്നപോൽ
ചെമ്മേ ചിറകുകളുണ്ടെങ്കിൽ
ഒറ്റപ്പറക്കലിന്നച്ഛന്റെയിത്തി ഞാൻ
മുറ്റിക്കറങ്ങുമതല്ലാകാശത്തിൽ
ഞാനടൻ കണ്ടെത്തുമച്ഛനിരുന്നീടും
കാനനം; ചാരത്തണഞ്ഞു ചൊല്ലും
"വീട്ടിലേക്കച്ഛാഗമിച്ചാലുമിപ്പോൾ"ഹാ
ഞെട്ടിയതേഹമെൻനേക്കുനോക്കി
ഓതിടുമമ്മേ—"നീയാരാണു?" ഞാനെന്റെ
പേരുപറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കും.
കൂട്ടിക്കൊടുത്തിടും നേർവഴിയച്ഛനെ-
വീട്ടിലേക്കക്ഷണം കൊണ്ടുപോരും.
ഞാനെത്തരയ്ക്കിലുമച്ഛാച്ഛൻ പോലുമ-
ങ്ങനംകൂടാതെയനുസരിക്കും
അച്ഛനമാവിധമെന്നകതാരിലെ-
യിച്ഛയ്ക്കെതിരു പറകയില്ല.
പക്ഷെ;—യിച്ഛിതകളൊക്കെയും നിഷ്ഫലം
പക്ഷങ്ങളില്ലെന്ന കാരണത്താൽ.
കഷ്ടം! ഖഗങ്ങളെക്കാളുമീ മർത്യന്മാർ
സ്വാതന്ത്ര്യമിന്നേറെയനുഭവിച്ചീടുവോർ!

(ഹിന്ദിയിൽ നിന്നു്.)

അലക്ഷ്യമായ ഒരു മുണ്ടേട്ടത്തു വിതത്തിൽ അയൽപ്പക്കത്തെ നായി അരയിലുണ്ടായിരുന്ന മുഷിഞ്ഞ മുണ്ടു് അച്ഛൻ ഉരിഞ്ഞു താഴേക്കഴിച്ചിട്ടു. അതാ അച്ഛന്റെ എളിയിൽ നിന്നും ആ താക്കോൽ കൂട്ടം താഴെ വീണു. കിളുകിളെ പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്നു!

കുലിക്കായി നിന്നിരുന്ന കൊല്ലൻ കുടെയും ചിരിച്ചുപോയി. അച്ഛൻ മാത്രം എന്തോ എടുപ്പാനെന്നുള്ള നാട്യത്തിൽ കുമിഞ്ഞിരിയിൽക്കയറി വേഗം വാതിലും വലിച്ചടച്ചു.

ആം ഇൻഡ്യാ റേഡിയോവിൽ പ്രക്ഷേപണം ചെയ്തതു്.

ത്യാഗവേദിയിൽ

പട്ടം എൻ. ഗോപാലൻനായർ.

ആശയില്ലെനിക്കൊരു
മാനിനീമണിയുടെ
കേശഭാരത്തിന്നല-
ങ്കാരമായ് വിളങ്ങുവാൻ.
കാമമില്ലേതും പ്രേമ-
ഹാരമായ് ചമഞ്ഞൊരു
കാമുകിതൻ രാഗാർദ്ര-
മാനസം കവരുവാൻ.
ആശയില്ലൊരു പൂജാ-
പൂജാ പുഷ്പമായഖിലേശ
ശീർഷത്തിൽ പരിലസി-
ച്ചാത്മസാഫല്യം നേടാൻ.
മനുഷ്യാസവും കണ്ണു-
നീരുമായ് ഞാനീവിധം
മണ്ണടിഞ്ഞാലെൻ ജന്മം
കേവലം നിരർത്ഥമാം.
പാരതന്ത്ര്യത്തിന്നിരുൾ-
ത്തുറങ്കിൽ കുടുങ്ങിയ
ഭാരതാംബതൻ പാദ-
സേവനപ്രതിജ്ഞരായ്
ജീവശോണിതംപോലും
തർപ്പണം ചെയ്തോരാത്മ-
ത്യാഗവീരന്മാർ 'വന്ദേ-
മാതരം" പാടിപ്പോകും,
പാതയിലെന്നെപ്പുറി-
ച്ചെറിഞ്ഞാൽ പോരും ഹാ! തൽ-
പ്പാദസംഗമത്താലേ—
ധന്യമാകുമെൻ ജന്മം!

(ഒരു ഹിന്ദി കവിതയിൽനിന്നു്)

അഴിമുഖത്തു്

എം. ബീഗം നഫീസത്തു്, പന്മന.

വിവിധസമ്പ്രദായത്തിലാണു് കവികർമ്മം പ്രകൃതിയെ സ്വകാവ്യങ്ങളിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതു്: ഒരു കൂട്ടർ അതിന്റെ സൌന്ദര്യാതിശയത്തെ സ്വഭാവനകൊണ്ടു വിപുലമാക്കി, അനുവാചകഹൃദയത്തിൽ ചിത്രണം ചെയ്യുമ്പോൾ മറ്റു ചിലർ പ്രകൃതിയിലുള്ള സംഭവവികാസങ്ങളെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു, അവയുടെ ഇടനീന്തനചരിത്രത്തെ സ്വകാവ്യത്തിലൂടെ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിനു ശ്രമിക്കുന്നു. രണ്ടാമതു് പറഞ്ഞതരത്തിലുൾപ്പെട്ട ഒരു കവിയാണു് 'അഴിമുഖത്തിന്റെ കർത്താവായ ജീ. ശങ്കരക്കുറുപ്പു്'.

വർണ്ണനത്തിനോ, വസ്തുവിനോ മാത്രമല്ല ഭാവനയ്ക്കും ഭാവത്തിനും ജീ. ഈ കൃതിയിൽ പ്രാധാന്യം നൽകിയിട്ടുണ്ടു്. സഹജമായ ഭാവനകൊണ്ടു നിർമ്മിച്ച ഓജസുരമായ വർണ്ണന, പരിപക്വമായ പരിചയം കൊണ്ടു് മധുരതമമാക്കി തീർത്തിട്ടുള്ള പുരാവൃത്തസൂചന, ലളിതകോമളമായ പദവിന്യാസം, മോഹനമായ പ്രതിപാദനരീതി പഴമയിലൂടെ പുതുമയെ ആവിഷ്കരിച്ചു, തദ്വാരാ നവീനമായ ആശയത്തിന്റെ പ്രകാശനം, എന്നീ നിലകളിലൂടെ ഈ കൃതി പരിശോധിക്കുമ്പോൾ അത്യുൽകൃഷ്ടമായ ഒരുസ്ഥാനം ഈ "അഴിമുഖത്തു്" എന്ന ലഘുകാവ്യത്തിനു ഞങ്ങൾ സമ്മതിക്കാതെ തരമില്ല.

സ്വച്ഛാപ്രഭാതത്തെ തെല്ലുംകൂസാതെ, സർവ്വാദരണീയമായ 'പ്രജാതന്ത്രത്തെ' മുക്കെപ്പിടിച്ചിരുന്ന പൌരാണിക കേരളത്തിന്റെ സ്ഥിതി മാറിയെന്ന വസ്തുത ഇവിടെ കവി വിളംബരം ചെയ്യുന്നു.

'ജനതാതന്ത്ര'ത്തിന്റെ
മംഗളമണിത്തൊട്ടി-
ലിന്നതിൽ ശവക്കട്ടിൽ!'
"മിന്നിടുംമുത്തിൻ പട്ടം
നെറിമേലണിഞ്ഞന്തി-
പ്പൊന്നിളംതൂവൽപ്പൂട-
പ്പാന്നേഴും തിരകളേ!"

എന്നു തുടങ്ങുന്ന ഭാഗങ്ങളും കവിയുടെ സൌന്ദര്യബോധത്തേയും തജ്ജന്യമായ സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണപാടവത്തേയും കാണിക്കുന്നു.

സമതാസുന്ദരവും, സ്വാതന്ത്ര്യസമ്പൂർണ്ണവുമായി പണ്ടു ശോഭിച്ചിരുന്ന കേരളത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ സ്ഥിതി- മൂന്നായി വേർതിരിഞ്ഞിട്ടുള്ള അവസ്ഥ- കവി ഇവിടെ എടുത്തുകാണിക്കുന്നു. തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി, മലബാർ എന്നീ ക്ഷുദ്രദേശങ്ങളായി കേരളം മുറിഞ്ഞുപോയതിനെയാണു് കവി "മൂന്നുമുറി ഒടിഞ്ഞ വില്ലായി" വ്യവഹരിക്കുന്നതു്. ജനഹൃദയത്തെ സ്പർശിക്കത്തക്കവണ്ണം ഈ മുറിവു് അത്ര പ്രബലമായി പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നു. കവിയുടെ ഔചിത്യദീക്ഷ ഈ ഭാഗത്തു തെളിഞ്ഞുകാണാം. പണ്ടത്തെ മാമാങ്കസഭ, പെരുമാൾസ്ഥാപ്യ മുതലായതെല്ലാം കേരളത്തിന്റെ ഐക്യപ്രതിഷ്ഠാപനത്തിനുള്ള ഉപാധികളായിരുന്നു. എന്നാൽ അവയെല്ലാം മൺമറഞ്ഞിരിക്കുകയാണു്. ഈ മുറിവുകൂട്ടാനും, കേരള സംസ്കാരം തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരുവാനും ആരാണുള്ളതെന്നു കവി ചോദിക്കുന്നു.

"കിനാവിന്റെ പൊൻകസവിട്ട–പാ
വുനെയ്തലിന്നത്തെ നഗ്നതയ്ക്കുടുക്കാമോ?!"

എന്ന ചോദ്യം അനുവാചകരിലേക്കു കവിതൊടുക്കുമ്പോൾ ഇന്നത്തെ രാഷ്ട്രീയനേതാക്കന്മാർ എന്തുവിചാരിക്കും?

യിതുമ്പിയിതുമ്പിക്കൊണ്ടാഗമിച്ചീടുന്ന പെരിയാറ്റ്, കേരളമേദിനിയെ പീഡിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാളകക്ഷാമം, 'നീറ്റിലാണ്ടലഞ്ഞാടിക്കളിക്കുന്ന" പല കുപ്പലുകൾ, കൊച്ചു തോണിയിൽ കയറി, ചൂണ്ടലിൽ ഏകാഗ്രമായി കണ്ണുപതിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് 'ചട്ടിത്തൊപ്പി"യുമിട്ട, സാഗരത്തിന്റെ പ്രചണ്ഡാട്ടഹാസങ്ങൾ തെല്ലും വകവയ്ക്കാതെ അതിനോട് മല്ലിട്ടുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്ന മുക്കുവബാലന്മാർ, "നീലപ്പട്ടിന്മേലോരോപച്ചരത്നക്കല്ലുപോലെ" കാണാറാകുന്ന തുരുത്തുകൾ—ഇവയെല്ലാം ഒരിക്കലും മായാത്ത ഭാസുരചിത്രങ്ങളായിട്ടാണ് അനുവാചകഹൃത്തടത്തിൽ കവി ആലേഖനം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.

പ്രകൃതിരാമണീയകം തികഞ്ഞുവിളങ്ങുന്ന കേരളത്തിലെ "കോമളശ്യാമളവ്യോമത്തിൽ മുട്ടുന്ന മാമലകൂട്ടങ്ങളാലും, പച്ചപ്പുൽമേച്ചിൽപ്പുറങ്ങളാലും മറ്റും പരിശോഭിതമായ കേരളത്തിലെ—പൌരാണിക "മഹോദയ" നഗരത്തിന്റെ മഹിമയെ സമഷ്ടിയായി പ്രകീർത്തനം ചെയ്യുന്ന കവി, തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട നാട്ടിന്റെ വിജയവൈജയന്തികസമുദ്രത്തിൽ തത്തിപ്പായുന്ന ഒരു ദിനം വിഭാവനം ചെയ്യുകയും, അപ്രകാരം സംഭവിക്കുമെന്നു ഒരു പ്രവാചകൻ കണക്കെ പ്രവചിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

"ഹാ! യരുവരും നൂനമലിനമെൻനാട്ടിന്റെ
നാവനങ്ങിയാൽ ലോകംശ്ലാഘിക്കുംകാലംവരും"

ഭൂതകാലത്തിൽ അതിപ്രശസ്തിയോടു പരിലസിച്ചിരുന്ന ഒരു മഹോദയനഗരത്തിന്റെ ഔന്നത്യവും, ഔജ്ജ്വല്യവും ചിത്രീകരിക്കുന്ന കവി, പിന്നീടു് അതിനു സംഭവിച്ച താഴ്ചയും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.

നമ്മുടെ നാട്ടിലെ മൺമറഞ്ഞ വിഭൂതികളെ വർണ്ണിച്ചു അതിനു സംഭവിച്ച ശോച്യാവസ്ഥയുടെ ഏടുകൾ മറിച്ചു് കാണിക്കുന്ന ജീ-യുടെ അഴിമുഖത്തിലെ "അലക്കുകാരി" യുടെ തുടങ്ങിയ കവിതകളിലെ ഓരോ വരികളും ഉദാഹരണങ്ങളാണു്.

പടിഞ്ഞാറെ സമുദ്രത്തിൽ അന്തർദ്ധാനം ചെയ്ത ഭാനുമാന്റെ അലൌകികമായ സൌന്ദര്യത്തിന്റെ പ്രകാശം, പുരാതന കേരളത്തിന്റെ മഹത്ത്വത്തെ വിഭാവനാചെയ്തുകാണിച്ച "മരയ്ക്കാർ"ന്മാരുടെ ധീരപ്രവൃത്തികളുടെ പ്രതിബിംബനം, മുതലായവ കവി ഹൃദയാകർഷകമായ രീതിയിൽ, ഏറ്റവും ലളിതമായഭാഷയിൽ ചുരുങ്ങിയ പദംകൊണ്ടു സാധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ ചിത്രീകരണത്തിൽ കവിയുടെ ഹൃദയസൌന്ദര്യം തെളിഞ്ഞുകാണാം. മനോഹരമായ പ്രകൃതിവർണ്ണനം കൊണ്ടും, അലസമല്ലാത്ത ദീനാനുകമ്പകൊണ്ടും, കളങ്കമറ്റ സ്വരാജ്യസ്നേഹം കൊണ്ടും ഈ കാവ്യം വളരെ മുന്നണിയിലാണ് നില്ക്കുന്നതു്. കവിയുടെ പ്രകൃതിനിരീക്ഷണപാടവത്തിന്റെ നിസ്തുലമോഹനമായ പ്രഭാവം ഈ കൃതിയിൽ ആദ്യന്തം നിഴലിച്ചുകാണാം.

കവി—യഞ്ചിയഴി അഴിമുഖത്തെത്തിയ കവി—ഒരിടത്തുനിന്നു അലസനും വിരസനുമായി മഹോദയനഗരത്തിന്റെ ഉൽകൃഷ്ടാപകൃഷ്ടങ്ങളെടുത്തു കാണിക്കുകയല്ല. സത്യസമർത്ഥങ്ങളായ വീരഭാവങ്ങളിൽ കൂടി അനുവാചകന്മാരെ ഉന്മേഷവാന്മാരാക്കി കൊണ്ടുപോകുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്.

വിക്ടർയൂഗോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു കഥാപാത്രത്തെക്കൊണ്ടു തന്റേപ്രിയതമയെ അന്വേഷിച്ചു വലഞ്ഞ ഒരു യുവകാമുകനെക്കൊണ്ടു്, 'അവനവനുള്ള ആത്മാവിന്റെ മേൽവിലാസം അറിഞ്ഞു കൂടാഞ്ഞാൽ എത്രകഷ്ടമാണു്" എന്നു പറയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സ്വന്തം നാട്ടിന്റെ പൌരാണികമാഹാത്മ്യം പുകഴ്ത്തി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന

ജീ. അതേ ചോദ്യം തന്നെ, പൂർവ്വകാലഘട്ടത്തിലേയ്ക്ക് തിരിഞ്ഞു നോക്കരുതെന്നു പറയുന്ന വങ്കന്മാരോടെന്നവണ്ണം ചോദിക്കുന്നുണ്ട്. "ഭൂതത്തെ പഠിക്കുക" റഷ്യൻ മഹാകവിയായ മാക്സിം ഗോർക്കി പറയുന്നു.

വള്ളത്തോൾ എത്താത്ത എന്റെ ഭാവനാലോകം അതിന്റെ ചെറുചിറകുകൾ വിടർത്തി, ഭൂതകാലാന്തരീക്ഷത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുകയാണ്, ഈ ലേഖനം കുറിക്കുമ്പോൾ.

"ത്രേതായുഗത്തിലെ ശ്രീമിഥിലാപുരം
ഭ്രാതാക്കന്മാരിതാ മുന്നിൽ കാണ്മൂ."

എന്ന വള്ളത്തോളിന്റെ ആ സുക്തിശകലം എന്റെ കണ്ണേന്ദ്രിയത്തിൽവന്ന മൂകഗാനം ആലപിക്കുന്നു. പൌരാണിക ഭാരതത്തിന്റെ ഏടുകൾ എടുത്തു മുൻപിൽ വയ്ക്കുകമാത്രമാണ് വള്ളത്തോൾ ചെയ്യുന്നതു്. എന്നാൽ ജീ. ആകട്ടെ കേരളത്തിന്റെ അനഘസമ്പത്തിനെ എടുത്തു

കേരള മഹാ ചരിത്രം

കുറുപ്പുംവീട്ടിൽ
കെ. എൻ. ഗോപാലപിള്ള അവർകൾ

1-ാംഭാഗം 3 ക. 2-ാംഭാഗം 3 ക.

ഒന്നും രണ്ടും ഭാഗങ്ങൾ ഒന്നിച്ചു ബയൻഡു ചെയ്തതു് 6 ക.

റെഡ്യാർപ്രസ്സ്, തിരുവനന്തപുരം.

കാണിക്കുകമാത്രമല്ല, അതു കാണുവാൻ അസ്സാദ്ധ്യന്മാരെ ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടു പോകുകകൂടിചെയ്യുന്നുണ്ട്.

നിശയുടെ നിശ്ശബ്ദതയിൽ, പ്രകൃതിസുഖസുഷുപ്തിയിൽ ലയിച്ചിരിക്കേ, ഏകാകിയായി ഈ ലേഖനം കുറിക്കുന്ന എനിക്കു മഹോദയനഗരമായ തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തിനു് സമീപമുള്ള നടിസമുദ്രസംഗമസ്ഥാനത്തു് പുഞ്ചിരിതൂകി നില്ക്കുന്ന പനിമതിയെ വീക്ഷിക്കുന്ന ഒരനുഭൂതിയാണുണ്ടാകുന്നതു്.

ക്ഷേത്രത്തിൽ നിന്നും മന്ദപവനനിലൂടെ വന്നലച്ചുശംഖാരവം, ജീർണ്ണിച്ച ചേരമാൻ പറമ്പിന്റെ ദീനരോദനംപോലെ കവിക്കു് തോന്നുന്നു. ശ്രീനികേതനമായിരുന്ന മഹോദയനഗരത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ ശോച്യാവസ്ഥ ഈ നാലുവരികളിൽ കൂടി കാണുകയും അതിൽ പരിതപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഏവർക്കും ആസ്വാദ്യമായ, ഹൃദ്യമായ ഭാഷയിൽ, ആശയഗാംഭീര്യത്തിനോ, ശബ്ദമാധുര്യത്തിനോ, യാതൊരു കുറവുംവരാതെ, ഉരുളയ്ക്കുപ്പേരിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജീ. യുടെ കൃതികൾ ധാരാളമായി വില്പനപ്പെടുന്നതിലും സഹൃദയർ ഔത്സുക്യത്തോടെ വായിക്കപ്പെടുന്നതിലും യാതൊരത്ഭുതവുമില്ല.

മിസ്റ്റിക്കു് പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതാവു്, ഖണ്ഡകാവ്യപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പരിഷ്കർത്താവു്, പ്രസിദ്ധനായൊരു ഗദ്യകാരൻ, "കരിയില മുതൽ മഴവില്ലു"വരെ വിമർശവീക്ഷണം നടത്തി നാളെയെന്ന വിപ്ലവഗാനം രചിച്ചു കേരളീയരെ പ്രബുദ്ധരാക്കിയ ഒരു ഉൽപ്പതിഷ്ണു, പൊതുജനസമ്മതി ആർജ്ജിച്ച ഒരു മഹാകവി, പാരസീക സാഹിത്യാബ്ധിയിൽ മുങ്ങിക്കുളിച്ചു "കേരളത്തിലെ ഉമർഖ്യാം," പ്രസിദ്ധനിരൂപകനും ചിന്തകാരനുമായ ഏ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയാൽ "സിംബോളിസ്റ്റ്" മഹാകവിയെന്നു് വിളിക്കപ്പെട്ട ഒരു പുരോഗമനവാദി, ഈ നിലയിൽ എല്ലാം അഖിലഭാരതപ്രശസ്തിനേടിയ ജീ. ശങ്കരക്കുറുപ്പു് അവർകളിൽനിന്നും കേരളമേ, എന്തൊന്നാണു് നിനക്കു ആശിച്ചു കൂടാത്തതു്.

രാഗദീപ്തി

എം. രാമകൃഷ്ണൻനായർ, നീലമ്പേരൂർ.

(ഒാമനക്കുട്ടൻ)

i

രാഗദീപ്തമരീചിയാൽ പുൽകി
സാഗരോമ്മികളംശുമാൻ
പ്പുത്തുറഞ്ഞവളല്ലസന്മോദം
യുത്തമാടി വിശേഷകം
പൊന്നണിഞ്ഞുള്ള സുന്ദരസന്ധ്യ
കന്ദളംസ്മിത സാന്ദ്രമായ്:
നെഞ്ചിനഞ്ചിതഹർഷമേകുവാൻ
സഞ്ചരിച്ചു സമീരണൻ
പൂരിതോത്സുകമപ്പരിപൂത-
രാഗരംഗമലൌകികം
കണ്ടു നിർവൃതി പൂണ്ടു വെൺമുകിൽ-
ത്തുണ്ടുകൾ പുളകാങ്കിതർ!

ii

'സന്ധ്യ' യന്നോതി യത്തമാനമി-
തന്ധനായ് ഗഗനപ്രാന്തേ
'എന്തപചൂതി,യെന്തപമാനം!
എന്തഹംകൃതി, ഭീകരം!
എന്തു മാമകസന്ധ്യയല്ലരി
ഹന്ത! കുംകുമസന്ധ്യമോ?
എൻമകൾ, മുഗ്ദ്ധശീല, കന്യക
ഭാസ്വനിൽ പ്രേമബദ്ധയോ?
എങ്ങിവൻ നിശാ—രാക്ഷസേശ്വരൻ?
എങ്ങിവൻ സുരകിങ്കരൻ?
എങ്ങു മാമക ഭാഗ്യ യല്ലരി?
എങ്ങു ദുർഭഗ കശ്മലൻ?
ഇന്നതന്നെ ഞാനക്കിരാതന്റെ
ദുർന്നയങ്ങൾ നിരുത്തിടും
അക്കടും നിണച്ചോലയിൽ മമ
വംശമുദ്ധി വരുത്തിടും."

iii

രാക്ഷസൻ, നിശ, മായയാൽ പരി-
രക്ഷിതൻ സൈന്യസംയുതൻ
പോരിലന്നു ജയിച്ചു; ഭാനുമാൻ
പാരതന്ത്ര്യം വരിച്ചുപോയ്!
ശോകമൂകയായ്, താന്തയായ്, മൂർച്ഛ
പൂണ്ടു യിണ പയോനിധി.
ദീനദീനമാരംഗമാർത്തനു
ദിങ്മുഖങ്ങൾ കരഞ്ഞുപോയ്
മന്ദമാരുതൻ സ്പന്ദനം നില-
ച്ചുന്നിലയ്ക്കു നിന്നുപോയ്!

iv

യാനിടത്തിലണിനിരന്നു യൻ
മാനവപ്പടയക്ഷണം
എങ്ങു മായയാൽ രക്ഷിതൻ നിശ?
എങ്ങു ധർമ്മരണോൽസുകർ?
നീണ്ടു സംഗരം—യാട്ടി താരകാ
നായകൻ, പരിഭ്രാന്തനായ്.

v

യിക്രമി ബാലമാരുതൻകഥ
'ശ്ലക്രനെയുണർത്തിക്കയായ്
വന്നുദിച്ചവൻ പ്രാചിയിലുത്ത-
സൈന്യസംയുതമക്ഷണം

ഹോലീ ഉപഹാരം

പി. വിധുമതിദേവി.

മൈക്കിലാൽ അമരകാന്തന്റെ വീട്ടിൽ ചെന്നു രംഗം കളിയ്ക്കുവാൻ വന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം വെളിയിൽ എവിടെയോ പോകുവാനുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായിക്കണ്ടു ചോദിച്ചു— പുറത്തെയ്യെവിടെയെങ്കിലും പോകുവാൻ ഒരുങ്ങുകയാണോ സഹോദരാ? അത്യാവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ വരൂ, ഇന്നു ഒന്നുരണ്ടു കൈ നോക്കാം.

അമരകാന്തൻ പെട്ടിയിൽ കണ്ണാടിയും ചീപ്പും വെച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു—ഇല്ല സോദരാ, ഇന്നു തീരെ സൌകര്യമില്ല. നാളെ ഒന്നു ശ്വശുരഗൃഹത്തിൽ പോകുന്നു. സാമാനങ്ങളെല്ലാം ക്രമപ്പെടുത്തുകയാണു്.

മൈക്കു—അതിനിന്നുതന്നെ എന്തൊരുങ്ങാൻ തുടങ്ങി. ദൂരമാണെങ്കിൽ നാലടി നടന്നു പോകുകയാണോ?

അമര—അതേ സഹോദരാ, ഇതേവരെ പോയിട്ടില്ല, ഇപ്പോഴും എനിക്കു പോകാനഭിലാഷമില്ലായിരുന്നു; എന്നാൽ ശ്വശുരൻ എന്നെ കാണാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

മൈക്കു—എന്നാൽ രായിലെ എഴുന്നേറ്റു പുറപ്പെട്ടു. അര മണിക്കൂറിനുള്ളിലെത്തിച്ചേരും.

അമര—എന്റെ ഹൃദയം ഇപ്പോഴുംതന്നെ എങ്ങനെ തുടിക്കുന്നു. ഇതേവരെ പത്നീദർശനാനന്ദം കേവലം ഭാവനാമാത്രമായിട്ടാണു് അനുഭവിച്ചിരുന്നതു്. ഇപ്പോഴാകട്ടെ ആ ഭാവന പ്രത്യക്ഷമായിത്തീരുന്നു. ഭാവന സുന്ദരമായിരുന്നു; പ്രത്യക്ഷം എന്താകും, ആരറിഞ്ഞു!

മൈക്കു—അതുകൊണ്ടു വല്ലതും ഉപഹാരം എടുത്തിട്ടുണ്ടോ? വെറും കൈയോടെ പോകരുതു്; ഇല്ല, ആരംഭംതന്നെ നേരെയാവില്ല.

അമരകാന്തൻ ഒരു സമാനവും കരുതിയിരുന്നില്ല. ഈ കലയിൽ ഇതേവരെ അഭ്യസ്തനായിരുന്നില്ല.

മൈക്കു പറഞ്ഞു—എന്നാൽ ഇപ്പോൾ എടുക്കു, നല്ല മനുഷ്യൻ. ആദ്യമായി പോകുന്നു; കൊള്ളാം അവർ ഉള്ളിൽ എന്തു കരുതും.

അമര—അതുകൊണ്ടു, എന്തു സാധനം കൊണ്ടു പോകും? എനിക്കാകട്ടെ ഇതിന്റെ ഒരു

കുങ്കുമങ്ങൾ മുഴക്കി കാഹളം
പേക്കിനാവുകൾ ദുന്ദുഭി
വ്യൂഹനായകരായുമുട്ടി രാക്ഷസൻ
ഉഗ്രമായി രണോത്സവം.

vi

ശക്തിയെല്ലാം ക്ഷയിച്ചു, രാക്ഷസ
ചക്രവർത്തി തളർന്നുപോയ്
അക്കിരാതന്റെ ചെന്നിണം പൂവ-
ടിക്കിലങ്ങിങ്ങൊഴുകയായ്
ആത്തവീര്യമോടാഞ്ഞിരമ്പി മ-
ദ്ദ്രോൽക്കടം ഭീകരസേനകൾ
കൽത്തുറുങ്കു തുറക്കയായ്; രാഗ-
ദീപ്തിയെങ്ങും പരക്കയായ്
പ്രേമഗാനങ്ങൾ തൂകി കോകിലം
പൂമണം വീശി മാരുതൻ
പഞ്ചബാണനു മംഗളം നേർന്നു
ചഞ്ചരീകത്തിൻ സഞ്ചയം
പുഞ്ചിരിച്ചു തുപൂനിരത്തുകി
കൊഞ്ചിനിന്നു പയോനിധി.

വന്നില്ല. വിലക്കുറവും, അത്യുത്തമവുമായിട്ടുള്ള ഏതെങ്കിലുമൊരു സാധനം പറയൂ. എന്തെന്നാൽ യീട്ടിലേയ്ക്കും പണമയയ്ക്കാനുണ്ടു്; മുത്തശ്ശൻ പണമാവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്.

മൈക്കിലാലും മാതാപിതാക്കന്മാരിൽനിന്നു അകന്നാണു് വസിച്ചിരുന്നതു്. വ്യംഗ്യമായിട്ടു പറഞ്ഞു—മുത്തശ്ശൻപണമാവശ്യപ്പെട്ടാൽ കൊള്ളാം എങ്ങനെ നിരസിക്കാനാണു്. മുത്തശ്ശന്റെ പണം ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ ഒരു സാധാരണ കാര്യമാണോ?

അമരകാന്തൻ വ്യംഗ്യം ഗ്രഹിയ്ക്കാതെ പറഞ്ഞു—അതേ, ഈ കാരണത്താലാണു് ഞാൻ ഹോലിയ്ക്കു് യസ്സംക്കുറെ എടുക്കുവതിരുന്നതു്. എന്നാൽ എന്തെങ്കിലും ഉപഹാരം കൊണ്ടുപോകേണ്ടതത്യാവശ്യമാണെങ്കിൽ അതു് എടുക്കുകതന്നെ വേണം. സഹായവിലയ്ക്കു കിട്ടുന്ന ഏതെങ്കിലും ഒരു സാധനം പറയൂ.

മിത്രങ്ങൾ രണ്ടുപേരും ആശയവിനിമയം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി. മഹത്തായ വിഷയംതന്നെയായിരുന്നു ഭാവിയിലെ ദാമ്പത്യജീവിതസുഖാസുഖങ്ങൾക്കു് അതാണാധാരം. ഒന്നാം ദിവസത്തെ മാജ്ജാരീ വിധത്തിനു് ജീവിതത്തിൽ സ്ഥായിയായ പ്രഭാവം സ്ഥാപിക്കാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ ആദ്യത്തെ ഉപഹാരത്തിന്റെ മഹത്വവും പരിമിതമാകുമോ? വളരെ സമയം ചർച്ച നടന്നു; എന്നാൽ ഒരു തീരുമാനവും ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

ആ സമയത്തു് ഒരു പാർസിമഹിള ആധുനികരീതിയിലുള്ള ഒരു സാരിയും ധരിച്ചു മോട്ടറിൽ അതിലേ കടന്നുപോയി. മൈക്കിലാൽ പറഞ്ഞു—ഇതുപോലുള്ള ഒരു സാരി എടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ തീർച്ചയായും അവൾ വളരെ സന്തുഷ്ടയാകും. ഒന്നാന്തരം നിറം. എത്ര അതിശയകരമാംവണ്ണം രചിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്റെ കണ്ണുകളിൽ അങ്ങു പതിഞ്ഞുപോയി. ഹാഷിമിന്റെ കടയിൽനിന്നു് എടുക്കും. ഇരുപത്തഞ്ചു റൂപ്പികയും അകും.

അമരകാന്തനും ആ സാരിയിൽ മുഗ്ദ്ധനായിരുന്നു. പക്ഷേ ഈ സാരി കാണുമ്പോൾ എത്ര പ്രസന്നവദനയായിത്തീരും. അവളുടെ ആ ചെമ്പുനിറത്തിനു് ഇതെത്ര അനുയോജ്യമാണു്. എന്നീ ഭാവനാലോകത്തിൽ അദ്ദേഹം ആമഗ്നനായിരുന്നു. പറഞ്ഞു—അതേ, സ്നേഹിതാ! ഇഷ്ടം എനിക്കുമുണ്ടു്. എന്നാൽ ഹാഷിമിന്റെ കടയിൽ ഇപ്പോഴും പിക്കറിംഗ്സ് നടക്കുന്നുണ്ടു്.

"അതു കൊള്ളാം. വാങ്ങേണ്ടവർ വാങ്ങുന്നുണ്ടു്. അവനവനാവശ്യമുള്ള ഏതു സാധനവും വാങ്ങുന്നുണ്ടു്, അതുകൊണ്ടു് അച്ഛന്റെ വകയാണു്!"

അമരകാന്തൻ ക്ഷമായാചകന്റെഭാവത്തിൽ പറഞ്ഞു—ഇതു യാസ്തവം തന്നെ; എന്നാൽ എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സ്വതന്ത്രഭോക്താക്കളുടെയിടയ്ക്കു പോകുകയെന്നതു് അസംഭാവ്യമാണു്. പിന്നെ സന്ദർശകവസ്ത്രത്തിന്റെ തിരക്കു പറയാനുമില്ല.

മൈക്കിലാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭീരുത്വം മനസ്സിലാക്കി ദയാപൂർവം പറഞ്ഞു—എങ്കിൽ പിന്നിലെ വാതിലിലൂടെ പോകൂ. അവിടെ പിക്കറിംഗ്സ് ഇല്ല.

"ഏതെങ്കിലും ഒരു സ്വദേശിക്കടയിൽ കിട്ടുകയില്ലേ?"

"ഹാഷിമിന്റെ കടയൊഴിച്ചു് വേറെ എവിടെയും കിട്ടുകയില്ല."

2

സന്ധ്യയായി. അമീർബാദിൽ ആകർഷണം ഉദയം ചെയ്തിരുന്നു. സൂര്യപ്രഭ വിദ്യുത്പ്രകാശത്തിന്റെ ബൾബുകളിൽ തന്റെ സ്മൃതിരൂപം വിട്ടിരുന്നു.

അമരകാന്തൻ പദവിന്യാസം ഉണ്ടാക്കാതെ ഹാഷിമിന്റെ കടയുടെ മുൻപിൽ എത്തി. സ്വതന്ത്രഭോക്താക്കളുടെ പിക്കറിംഗ്സും, സന്ദർശകരും ഉണ്ടു്. അദ്ദേഹം രണ്ടു മൂന്നു പ്രാവശ്യം അകത്തു കടക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ നടക്കല്ലുവരെ എത്തിയപ്പോൾ ധൈര്യം പമ്പകടന്നു.

എങ്കിലും സാരിയെടുക്കേണ്ടതത്യാവശ്യമാണു്. അയ്യു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണിൽ തറച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം അതിനുവേണ്ടി ഭ്രാന്തനായ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു.

അവസാനം അദ്ദേഹം പിന്നിലുള്ള യാതിലിലൂടെ പോകാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ചെന്നുനോക്കി, അയ്യരെ അവിടെ ഒരൊറ്റ ധർമ്മഭടൻ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പെട്ടെന്നു് ഒരൊറ്റ ഓട്ടം. അകത്തുകടന്നു. ഇരുപതിരുപത്തഞ്ചു മിനിറ്റിനുള്ളിൽ അതേ മാതൃകയിലുള്ള ഒരു സാരിയെടുത്തുവീണ്ടും അതേ യാതില്ലൂൽ എത്തി. എന്നാൽ ഈ സമയത്തിനുള്ളിൽ പരിതസ്ഥിതി മാറിക്കഴിഞ്ഞു. മൂന്നു സ്വതന്ത്രഭടന്മാർ വന്നെത്തിയിരുന്നു. അമരകാന്തൻ ധർമ്മസങ്കടത്തിലാണ്ടു. ഒരു മിനിറ്റു യാതില്ലൂൽ നിന്നു. പിന്നെ ആലോചനാരഹിതനായി അസ്ത്രം പായുന്നപോലെ പുറത്തേയ്ക്കു പാഞ്ഞുപോയി. ഭാഗ്യദോഷം! ഒരു വൃദ്ധ യടിയും കുത്തിപ്പിടിച്ചു വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അമരകാന്തൻ ആ വൃദ്ധയുടെ മേൽ മുട്ടി. വൃദ്ധ വീണുപോയി. അവൾ ചീത്ത പറയുവാൻ തുടങ്ങി—അവൾഭയംകൊണ്ടു കണ്ണുകാണാൻ പാടില്ലേ? നോക്കിയല്ലേ നടക്കുന്നതു്. ഈ യൌവനം ഒരിക്കൽ നശിക്കും.

അമരകാന്തന്റെ കാലുകൾക്കു മുന്നോട്ടുനീങ്ങാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. വൃദ്ധയെ പിടിച്ചെഴുന്നേല്പിച്ചു. അവരോടു ക്ഷമായാചനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കേ മൂന്നു സ്വതന്ത്രഭടന്മാരും സാരിപ്പൊതിയിൽ കൈവെച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു—ബിലാത്തിവസ്ത്രം എടുത്തുകൊണ്ടു പോകുവാനുള്ള കല്പനയില്ല. വിളിച്ചിട്ടു കേൾക്കുന്നതുപോലുമില്ല.

രണ്ടാമത്തെ ഭടൻ പറഞ്ഞു—ചോരന്മാർ ഓടുന്നതുപോലെയാണു് താങ്കൾ ഓടിയതു്.

മൂന്നാമൻ—ആയിരക്കണക്കിനു മനുഷ്യർ ജയിലിലടയ്ക്കപ്പെടുന്നു; ദേശം മുഴുവൻ അഗ്നി ആളിക്കത്തുന്നു; എന്നിട്ടും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സു് ബിലാത്തിസാധനങ്ങളാൽ സന്തുഷ്ടമാകുന്നില്ല

അമരകാന്തൻ 'പാക്കറ്റു്' ഇരുകരങ്ങളാലും ബലമായി പിടിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു—നിങ്ങൾ എന്നെ പോകാൻ അനുവദിക്കുമോ ഇല്ലയോ?

ഒന്നാമത്തെ ഭടൻ 'പാക്കറ്റി'ൽ പിടി ഉറപ്പിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു—എങ്ങനെ പോകാൻ അനുവദിക്കും? ബിലാത്തി വസ്ത്രവുംകൊണ്ടു നിങ്ങളെ ഒരിക്കലും ഇവിടെനിന്നു പോകുവാൻ അനുവദിക്കുകയില്ല.

അമരകാന്തൻ 'പാക്കറ്റു്' ഒരൊറ്റക്കുടച്ചിലിനു വിടുവിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു—നിങ്ങൾക്കു് ഒരിക്കലും എന്നെത്തടയുവാൻ കഴിയുകയില്ല!

അദ്ദേഹം മുമ്പോട്ടു കാലടിവെച്ചു. എന്നാൽ രണ്ടു സ്വതന്ത്രഭടന്മാർ ക്ഷണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ കിടന്നു. ഇപ്പോൾ പാവം വലിയ വിഷമത്തിലാണ്ടു. ഏതാപത്തിൽ നിന്നാണോ രക്ഷപ്പെടാൻ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നതു് അയ്യു് ബലാൽക്കാരം കഴുത്തിൽ കയറി. ഒരു മിനിറ്റിനുള്ളിൽ അനവധിയാളുകൾ വന്നുകൂടി നാലുഭാഗത്തുനിന്നും അദ്ദേഹത്തിൽ ആരോപണംതുടങ്ങി.

"ഏതോ ഒരു 'ജൻറിൽമാൻ' ആണെന്നു തോന്നുന്നു."

"ഇവർ സ്വയം അഭ്യസ്തവിദ്യരെന്നു ഭാവിക്കുന്നു. ഛീ! ഈ കടയിൽനിന്നു ദിവസേന നാലഞ്ചുപേർ ബന്ധിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടു്; എന്നിട്ടും താങ്കൾക്കു വല്ല കൂസലുമുണ്ടോ!"

"വസ്ത്രം അപഹരിച്ചു എന്നു പോലീസിൽ റിപ്പോർട്ടുചെയ്യും."

സാധുകാൽചങ്ങലയിൽ ബന്ധിച്ചതുപോലെ നിന്നിരുന്നു. എങ്ങനെ മോചനം ലഭിക്കും അതിനുള്ള യാതൊരുപായവും തോന്നിയില്ല. മൈക്കിലാലിനോടു ദ്വേഷ്യം തോന്നി. അവനാണു് ഈ വസ്ത്രംവേലി തലയിൽവലിച്ചുവെച്ചതു്. അദ്ദേഹത്തിനാണെങ്കിൽ ഒരു ഉപഹാരത്തിന്റേയും ചിന്തതന്നെയുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവിടെനിന്നു വന്നതു് ഏതെങ്കിലും ഒരു ഉപഹാരമെടുക്കാൻ!

കുറേ സമയം അയാൾ ചുമ്മാചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു; പിന്നെ അപഹരണംആരംഭിച്ചു. ആരോ തലയിൽനിന്നും തൊപ്പി പറപ്പിച്ചു. അവന്റെ നേരേ ചാടിയപ്പോൾ ഒരുത്തൻ സാരിപ്പൊതി കൈയിൽനിന്നും തട്ടിപ്പറിച്ചു. പിന്നെ അയാൾ കൈമറിഞ്ഞു മറിഞ്ഞു് അദൃശ്യമായി.

അമരകാന്തൻ ദേഷ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു ഞാൻ പോയി പോലീസിൽ റിപ്പോർട്ടു ചെയ്യുന്നുണ്ടു്.

ഒരു മനുഷ്യൻ പറഞ്ഞു—അങ്ങു്, അങ്ങു്, തീച്ചയായും ചെന്നു പറഞ്ഞു ഞങ്ങളെയെല്ലാം കുഴവിൽ കയറ്റുവിൻ.

പെട്ടെന്നു ഒരു യുവതി ഖദർ സാരിയുംധരിച്ചു ഒരു സഞ്ചിയും തൂക്കി അവിടെ വന്നു. ഈ ബഹളംകണ്ടു ചോദിച്ചു—എന്താണു് കാര്യം? നിങ്ങൾ എന്തിനാണീ മാന്യനെ വിഷമിപ്പിക്കുന്നതു്?

അമരകാന്തനു ജീവൻ വീണു. അവളുടെ അടുക്കൽചെന്നു് ആവലാതിപ്പെടുവാൻ തുടങ്ങി—ഇവർ എന്റെ വസ്ത്രം തട്ടിപ്പറിച്ചുകൊണ്ടോടിക്കളഞ്ഞു. അതു കാണാനേയില്ല. ഞാൻ ഇതു കൊള്ളയാണെന്നു പറയും. ഇതാണു കളവു്. ഇതു സത്യാഗ്രഹമെന്നോ, ദേശപ്രേമമെന്നോ ഞാൻ പറയുന്നില്ല.

യുവതി സാന്ത്വനപ്പെടുത്തി—ഭയപ്പെടേണ്ട, താങ്കളുടെ വസ്ത്രം കണ്ടുകിട്ടും. ഇവരുടെ പക്കൽ തന്നെയുണ്ടു്. എങ്ങനെയുള്ള വസ്ത്രമായിരുന്നു?

ഒരു സ്വതന്ത്രഭടൻ പറഞ്ഞു—സഹോദരീ ഇദ്ദേഹം ഹാഷിമിന്റെ കടയിൽനിന്നാണു് തുണിയെടുത്തതു്.

യുവതി—അതുടെ കടയിൽ നിന്നെങ്കിലും ആയിക്കൊള്ളട്ടെ; നിങ്ങൾക്കു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈയിൽനിന്നും വസ്ത്രം അപഹരിക്കുവാനുള്ള യാതൊരധികാരവുമില്ല. അവിടുത്തെ വസ്ത്രം മടക്കിക്കൊണ്ടുവരു. അതുടെ പക്കലാണു്.

ഒരു ക്ഷണത്തിൽ അമരകാന്തന്റെ സാരി എങ്ങനെയാണോ കൈമറിഞ്ഞതു് അതുപോലെതന്നെ മടങ്ങിവന്നു. സ്വല്പ സമയത്തിനുള്ളിൽ ജനക്കൂട്ടം അദൃശ്യമായി. സ്വതന്ത്രഭടന്മാരും പോയി. അമരകാന്തൻ യുവതിയോടു കൃതജ്ഞതാപുരസ്സരം പറഞ്ഞു—താങ്കൾ ഈ സമയത്തു വന്നിരുന്നില്ലെങ്കിൽ എന്റെ തുണിയോ അദൃശ്യമായി; എന്റെ കാര്യം തന്നെ വിഷമത്തിലാകുമായിരുന്നു.

യുവതി കുറഞ്ഞൊരു ഭർത്സനാരൂപത്തിൽ പറഞ്ഞു—പൊതുജനസമ്മതിയെല്ലാവരും ആദരിക്കേണ്ടതുണ്ടു്, എങ്കിലും താങ്കൾ ഈ കടയിൽ നിന്നും വസ്ത്രം എടുത്തതെന്തിനു്? അവിടെ നമ്മുടെ മേൽ എത്രമാത്രമത്യാചാരങ്ങളാണു് നടക്കുന്നതെന്നു താങ്കൾ കാണുന്നുണ്ടു്. എന്നിട്ടും താങ്കൾ വകവെച്ചില്ല. മനസ്സിലായിട്ടും മനസ്സിലാക്കാത്തവരെ ആരു് എങ്ങനെ മനസ്സിലാക്കട്ടെ.

അമരകാന്തൻ ലജ്ജിതനായി. തന്റെ മിത്രമണ്ഡലത്തിൽ ഇരുന്നു സേച്ഛാപൂർവ്വം രാഗാലാപം ചെയ്തിരുന്നതെല്ലാം മറന്നു പറഞ്ഞു—ഞാൻ എനിക്കു വേണ്ടിയല്ല വാങ്ങിയതു്; ഒരു മഹിളയുടെ കല്പനയാണു്. അതിനാൽ വിവശനായിരുന്നു.

"ആ മഹിളയെ താങ്കൾ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കിയില്ലേ?"

"താങ്കൾ ശ്രമിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ഒരു പക്ഷേ മനസ്സിലാകുമായിരുന്നു; എന്റെ പ്രയത്നം ഫലിച്ചില്ല."

"എപ്പോഴെങ്കിലും സന്ദർശം കിട്ടുകയാണെങ്കിൽ തീച്ചയായും മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കാം. പുരുഷന്മാരുടെ കടിഞ്ഞാൺ സ്ത്രീകളുടെ കൈയ്യിലാണു്. താങ്കൾ ഏതു തെരുവിൽ വസിക്കുന്നു?"

"സൗണ്ടത്തു് ഗഞ്ചിൽ"

"ശുഭനാമം"

"അമരകാന്തൻ"

യുവതി പെട്ടെന്നു മൂടുപടം ഒന്നു വലിച്ചിട്ടു നഗ്നശിരസ്സായി സ്നേഹസംകോചപൂർണ്ണമായ സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു—താങ്കളുടെ പത്നി വീട്ടിലില്ലല്ലോ? പിന്നെ എങ്ങനെ അവിടം ഇതെടുക്കാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു?

അമരകാന്തൻ അത്ഭുതപരതന്ത്രനായി ചോദിച്ചു—താങ്കൾ ഏതു തെരുവിൽ താമസിക്കുന്നു?

"ഫ്രസിയാരി ബസാറിൽ"

"താങ്കളുടെ പേരു സുഖദാദേവിയെന്നുതന്നെയല്ലേ?"

"അതേ, ഇതേ പേരുള്ള അനവധി സ്ത്രീകൾ ഉണ്ടു."

പോർക്കളത്തിന്റെ പിന്നിൽ

കെ. എൻ. ഗോപാലപിള്ള.

തിരുവിതാംകൂർ ചരിത്രസംബന്ധമായ ഒരുന്നാതരം ആഖ്യായിക.

വില 1 ക. 8 ണ.

റെഡ്യാർപ്രസ്സ്, തിരുവനന്തപുരം.

"താങ്കളുടെ പിതാവിന്റെ പേരു് ജഗന്നാഥത്തൻ എന്നാണോ?"

"അതേ പേരുള്ള ധാരാളം പേരുണ്ടാകാം"

അമരകാന്തൻ പോക്കറ്റിൽനിന്നു തീപ്പെട്ടിയെടുത്തു സുഖദയുടെ മുമ്പിൽവെച്ചതന്നെ ആ സാരിക്കു തീ കൊളുത്തി.

സുഖദ ചോദിച്ചു—താങ്കൾ നാളെ വരുമോ?

അമരകാന്തൻ ഗദ്ഗദകണ്ഠത്തോടെ പറഞ്ഞു—ഇല്ല സുഖദാ, ഇതിനു പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യുന്നതുവരെ വരികയില്ല.

സുഖദ വേറെ എന്തോ പറയുവാനാശിച്ചു. പക്ഷേ അമരകാന്തൻ എതിർവശത്തുകൂടെ പെട്ടെന്നു കടന്നുകഴിഞ്ഞു.

3

ഇന്നു ഹോലിയാണു്. എന്നാൽ സ്വാതന്ത്ര്യാഭിമാനികൾക്കു ഹോലിയുമില്ല, വസന്തവുമില്ല. ഹാഷിമിന്റെ കടയിൽ ഇന്നും പിക്കറ്റിംഗു് നടക്കുന്നുണ്ടു്. കാണികളുടെ തിരക്കു പതിവിലധികമുണ്ടു്. ഇന്നത്തെ സ്വയം സേവകന്മാരിൽ അമരസിംഹനും പിക്കറ്റിംഗിനു സന്നിഹിതനാണു്. അദ്ദേഹം ഖാദിവസ്ത്രമാണു ധരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. കൈയിൽ ത്രിവർണ്ണപതാകയും എടുത്തിട്ടുണ്ടു്.

ഒരു ഭടൻ പറഞ്ഞു—ആത്മാഭിമാനികൾക്കു് ഇങ്ങനെയാണു് വാക്കേൽക്കുക. ഇന്നലെ നിങ്ങൾ ആരായിരുന്നു, ഇന്നാരാണു്. സുഖദാദേവി വന്നിരുന്നില്ലെങ്കിൽ വലിയ വിഷമത്തിലാകുമായിരുന്നു.

അമരൻ പറഞ്ഞു—ഞാൻ അതിനു നിങ്ങൾക്കു നന്ദി പറയുന്നു. ഇല്ല, ഞാൻ ഇന്നിവിടെയുണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല.

"ഇന്നു നിങ്ങൾ വരേണ്ടിയിരുന്നില്ല. ഇന്നു് അദ്ദേഹത്തെ പോകാൻ സമ്മതിക്കുകയില്ലെന്നു സുഖദാദേവി പറഞ്ഞിരുന്നു."

"ഇന്നലത്തെ അപമാനത്തിനുശേഷം ഞാൻ ഇന്നാരുടെ മുഖം കാണിക്കാൻ യോഗ്യനല്ല. രമണിയാണെങ്കിലും അവർക്കു് ഇത്രമാത്രം ചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന നാമാകട്ടെ പലവിധ കഷ്ടതകളും സഹിക്കാൻവേണ്ടിത്തന്നെ പിറന്നവരാണു്. വിശേഷിച്ചും കുഞ്ഞുകുട്ടികളുടെ ഭാരമൊന്നും തലയിലില്ലാത്തപ്പോൾ. ആ സമയം ഒരു പോലീസു് ലോറിവന്നു, ഒരു സബ്ബു് ഇൻസ്പെക്ടർ ഇറങ്ങി സ്വയം സേവകന്മാരുടെ അടുത്തുവന്നു പറഞ്ഞു—ഞാൻ നിങ്ങളെയെല്ലാം അറസ്റ്റുചെയ്യുന്നു.

"വന്ദേമാതരം" എന്ന മംഗളധ്വനിയാൽ ആകാശം മുഖരിതമായി. അവിടെ കൂടിയിരുന്നവരിൽ കുറഞ്ഞോരുസ്വസ്ഥത വ്യാപിച്ചു. ജനങ്ങൾ ഇരുണ്ടടി മുന്നോട്ടു കയറി. സ്വതന്ത്ര

പണം.

കെ. പി. കെ. പണിക്കർ, മുത്തൂർ.

നീതിയെ വഴിതെറ്റിക്കുന്ന പിശാചേ!
നിയമത്തെ തകിടംമറിക്കുന്ന ദുർഭൂതമേ!
നിന്റെ കരാളമായ കരവാളം!
അംബികയുടെ അഭിമാനസ്തംഭങ്ങളായ-
എത്രയെത്ര
വീരസിംഹങ്ങളും അസ്ഥിമാത്രർ!
എത്രയെത്ര
യുവ കേസരികളും നിരുന്മേഷർ!
തുഷ്ടിയുടെ തൊട്ടിലിൽ മതിമയങ്ങിക്കിടക്കുന്ന-
മഹാപ്രഭുവിനു് ആഹാരം!

കഷ്ടതയുടെ കട്ടിലിൽ കറങ്ങിത്തിരിയുന്ന-
സാധാരണക്കാരനു നീ ആഹാരം!
പിശാചേ!
നിന്റെ ഘോരമായ അട്ടഹാസം കേട്ടു്-
ജനങ്ങളും വിയർത്തു വിറങ്ങലിക്കുന്നു!
നിന്റെ 'ഭീമാ'കാരവും 'വൃകോ'ദരവുംകണ്ടു്
ജനങ്ങളും ഭയപ്പെട്ടോടുന്നു.
ദുഷ്ടഭൂതമേ!
നിന്റെ ക്രൂരദംഷ്ട്ര കണ്ടു് നിഷ്കളങ്കനായതാ-
ഞെട്ടുന്നു.
നിന്റെ ഉറക്കത്തിൽ നിദ്രാദേവിപോലും
ഇതാ ഭയന്നു പിൻമാറുന്നു.

* * *

പക്ഷേ.....
നിന്റെ പിത്തലാട്ടങ്ങളും അവസാനി-
ക്കാറായി!
നിന്റെ അവസാനം കഴുകുമരത്തിൽ!...
നിന്റെ ജഡം പക്ഷികൾക്കു്!.....
നിന്റെ തോന്ന്യാസങ്ങളുടെ അന്ത്യം-
അഗ്നിയിൽ.....ചുടലയിൽ.....
തീരം തല്ലുന്ന തിരകൾ അതു സഹിക്കയില്ല!
കലിക്കോമരം തുള്ളിക്കോളിളകുന്ന-
കൊടുങ്കാറ്റു് അതു വീക്ഷിക്കയില്ല!
ഉയരത്തിലും ഉഗ്രനായി ഊക്കോടെ അവൻ-
വിഹരിക്കും.....
കുന്നും...കഴിയും...ശൃംഗവും...താഴ്വരയും
മുടിയും—തടവും...അവൻ...നിരപ്പാക്കും...

* * *

(സ്വായത്തം)

ടെന്മാർ ദർശകരെ പ്രണമിച്ചു് പുഞ്ചിരിതൂകി ലോറിയിൽ ചെന്നിരുന്നു. അമരകാന്തൻ എല്ലാവരിലും മുമ്പിലായിരുന്നു. ലോറിയിളകാൻ തുടങ്ങവേ സുഖദാദേവി എവിടെയോനിന്നു ഓടിവന്നു. അവളുടെ കൈയിൽ ഒരു പുഷ്പമാലയുണ്ടായിരുന്നു. ലോറിയുടെ ഡാതിൽ ചുറന്നിരുന്നു. അവൾ അതിൽ കയറി ആ മാല അമരകാന്തന്റെ ഗളത്തിൽ അണിച്ചു. കണ്ണുകളിൽ നിന്നു സ്നേഹാഭിമാനങ്ങളുടെ രണ്ടുതുള്ളി അശ്രുകണങ്ങളും ഉതിർന്നു. ലോറിയിളകി—ഇതായിരുന്നു ഹോലീ. ഇതുതന്നെയായിരുന്നു ഹോലിക്കുള്ള ആനന്ദപൂർണ്ണമായ സന്ദർശനം.

അതേ സമയം സുഖദാ കടയിൽകയറിനിന്നു പറഞ്ഞതു—ബിലാത്തിയുടെ സ്വം യാങ്കുകയും ധരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു പാപമാണു്.

ഹിന്ദിയിൽനിന്നു്.

പ്രസ് നോട്ട്.

എം. പരമേശ്വരൻ നായർ.

വേണ്ട യന്നയും പിച്ചയ്ക്ക കൈനീട്ടിയയും ഞാൻ കണ്ടില്ല. ഞാൻ മറെറന്തൊക്കെയോ നോക്കിക്കാണുകയാണു്. ആ പാക്കിൽ കണ്ണിന്നാനന്ദമായി പലതുമുണ്ടു്. ആ പൂന്തോട്ടത്തിൽ തുള്ളിക്കളിക്കുന്ന ചില കോളേജു് കുമാരികൾ. സ്വിൽക്കിൽ പൊതിഞ്ഞ ചില കനകവിഗ്രഹങ്ങൾ പോലെ ശോഭിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവരെക്കണ്ടു ഹൃദയത്തിന്റെ വിശപ്പും പേറിനടക്കുന്ന ചില ചെറുപ്പക്കാർ; കപ്പലണ്ടിയും കടലക്കയും വില്ക്കുന്നവർ; ജീവിതത്തിന്റെ താങ്ങാനാവാത്തഭാരവും പേറിനടക്കുന്ന മറേറ ചിലർ.

തേഞ്ഞുമാഞ്ഞുപോയ രാജവാഴ്ചയുടെ ഒരു ചിഹ്നം പോലെ ആ രാജാവിന്റെ പ്രതിമ, ആ പാക്കിൽ നടക്കുന്ന കുസൃതിത്തരങ്ങൾക്കു് സാക്ഷ്യം വഹിക്കുവാൻവേണ്ടി നില്ക്കുകയാണോ എന്നു തോന്നും. മനുഷ്യരുടെ ഒരു പ്രദർശനശാലയാണു് വാസ്തവത്തിൽ ആ പാക്കു്. എല്ലാതരക്കാരും അവിടെ സന്നിഹിതരായിട്ടുണ്ടു്. തികച്ചും ഒരു സുന്ദരഭാവി സ്വപ്നംകണ്ടു കഴിഞ്ഞുകൂട്ടുന്ന കൊച്ചുകിന്നരികൾ, ജീവിതത്തിന്റെ പരുപരുത്ത വശങ്ങളോടേറുമുട്ടാത്ത ചില സുന്ദരന്മാർ, അങ്ങിനെ പലതും.

സൂര്യൻ അസ്തമിച്ചു. എന്നാലും ആ ശോഭ ചക്രവാളത്തിനു നിറംപിടിപ്പിച്ചിരുന്നു. മേഘങ്ങൾ വിവിധരൂപങ്ങൾ കൈക്കൊണ്ടു തേരോട്ടം നടത്തുകയാണു്. ജനകീയനേതാക്കന്മാരെപ്പോലെ ആ മേഘങ്ങളും നിറംമാറിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

"വല്ലതും തരണേ, വയറുവിശന്നിട്ടാ" പിന്നിൽ നിന്നൊരുശബ്ദം. ഞാൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. അപ്പോഴാണു് വേണു നില്ക്കുന്നതു് ഞാൻ കണ്ടതു്.

ആ പിഞ്ചു പൈതലിന്റെ രൂപം വർണ്ണനാതീതമാണു്. പട്ടിണികാരണത്തിന്നു ഒരു കങ്കാളം. നെഞ്ചുന്തി, തെളിഞ്ഞു കാണുന്ന എല്ലുകൾ, സോഡാക്കുപ്പിപോലെ ആ ഓമനക്കവിൾത്തടം ഒട്ടിപ്പോയി. എന്നാലും ആ കണ്ണുകൾക്കു് ഒരു തിളക്കമുണ്ടായിരുന്നു.

'കുട്ടി ഏതാ?' ഞാൻ ചോദിച്ചു.

'ഞാൻ ഇവിടെങ്ങുള്ളതല്ലാ'

'പിന്നെ'

'ഇവിടന്നു കുറെ അകലാ'

'രാജ്യത്തിന്റെ പേരു്?'

'കോഴിക്കോട്ടു്'

'പേരെന്താ?'

'വേണു'

'ഇവിടെന്തിനു വന്നു'

'ഞാൻ വന്നിട്ടു മൂന്നു കൊല്ലായി'

'ഇവിടെ ഒറ്റയ്ക്കു വന്നതാണോ?'

'അല്ല ജോലിക്കു വന്നതാ'

'ജോലി കിട്ടിയോ'

'ജോലി പോയിട്ടു രണ്ടുമാസായി'

'ഉം, അതെന്തേ?'

'14 വയസ്സിനു താഴെയുള്ളോരെക്കൊണ്ടു് വേലയെടുപ്പിക്കാൻ പാടില്ല, എന്നു പറഞ്ഞു.

'എവിടെ ആയിരുന്നു ജോലി?'

'ആ സായ്പിന്റെ കമ്പനീല'

'അയ്യേ ശരി, ജോലിയില്ലെങ്കിൽ വീട്ടിൽ പോയിക്കൂടേ?'

'വീടില്ല'

'അച്ഛനും അമ്മയും ഇല്ലേ?'

''ഇല്ല- അച്ഛൻ, അന്നാ വലിയബഹളം ഉണ്ടായില്ലെ അഞ്ചെട്ടുകൊല്ലം മുമ്പു കോൺഗ്രസ്സിന്റെ അന്നു പോലീസുകാരുടെ തല്ലുകൊണ്ടു മരയ്ക്കുടങ്ങി. ഒരു കൊല്ലംകൊണ്ടു ചത്തു. പിന്നേ അമ്മേം മൂന്നുനാലു കൊല്ലം മുമ്പു പനിപിടിച്ചു ചത്തു.'' ആ കുഞ്ഞു ഗദ്ഗദത്തോടെ ഇത്രയും പറഞ്ഞവസാനിപ്പിച്ചു. അവന്റെ കണ്ണുകൾ കലങ്ങിമറിഞ്ഞു. ചുടുചു മെലിഞ്ഞതെങ്കിലും ആ പൊരിയുന്ന ഹൃദയത്തിന്റെ മിടിപ്പുകൾ കേൾക്കാമായിരുന്നു.

'വേറെ സ്വന്തക്കാരാരും ഇല്ലേ?' ഞാൻ ചോദിച്ചു.

'ഉണ്ടു്. അവർ പണക്കാരാ' എന്നു പറഞ്ഞു അവൻ മുണ്ടു പിളർത്തി തേങ്ങിക്കരഞ്ഞു

അല്പനേരം ഞാൻ മൌനമവലംബിച്ചു. ചങ്ങമ്പുഴയുടെ ''പാടുന്ന പിശാചി''ലെ ഈരടികൾ എന്റെ കണ്ണുപൂടങ്ങളിൽ അലയടിച്ചു.

കഴുകൻ മരിച്ചതിനുശേഷം മാത്രമേ മനുഷ്യശരീരം കൊത്തിത്തിന്നുകയുള്ളു. എന്നാൽ സ്വന്തക്കാർ ജീവനുള്ളപ്പോൾത്തന്നെ കൊത്തിത്തിന്നുവാൻ മടിക്കുകയില്ലെന്നു്.

എന്റെ ചിന്തകൾ ശിഥിലങ്ങളായിത്തീർന്നു. എന്റെ അനുഭവവും അതാണു്. അശക്തനെ ശക്തൻ ഭരിക്കുന്ന വ്യവസ്ഥിതി! എന്തുചെയ്യും.

ആ കുഞ്ഞിനു് എന്തെങ്കിലും കൊടുത്തു് സഹായിക്കണം. പക്ഷെ അവന്റെ വയർ പോലെ എന്റെ പോക്കറ്റും ശൂന്യമാണു്. ആ പട്ടണത്തിൽ ഒരു ജോലിക്കുവേണ്ടി അലയുന്ന ഞാൻ തന്നെ എന്റെ ചെലവു സുഹൃത്തുക്കളുടെ കാരുണ്യംകൊണ്ടു ജീവിക്കുകയാണു്.

അവനോടു് ഞാൻ പൊയ്ക്കൊള്ളുവാൻ പറഞ്ഞു. നാളെ ഞാൻ ഇയിടെവരാം; അപ്പോൾ നിനക്കു് ചോറുവാങ്ങിത്തരാം എന്നു പറഞ്ഞു.

യാചിത്തളർന്ന ആ മുഖത്തു് ഒരു പുഞ്ചിരിയുടെ നിഴൽ വീശി. അവൻ വേച്ചുവേച്ചു പോയി.

സമയം രാത്രി ഒമ്പതു കഴിഞ്ഞു. ആ നീലാകാശത്തിൽ ചന്ദ്രൻ ഒരു ചുണ്ടൻവള്ളംപോലെ പ്രകാശിച്ചു ചുറ്റുള്ള നിമിഷങ്ങളും ഇഴഞ്ഞു പോവുകയാണു്. ഞാൻ ആ ആകാശത്തിലേക്കും നാനിലാവിൽ മിന്നിത്തിളങ്ങുന്ന കായലിലേക്കും ഉറ്റു നോക്കിയിരുന്നു. ചിന്തിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. കണ്ണടച്ചു് ഈ നിയമങ്ങളും വ്യവസ്ഥിതിയുടെ മൂലയെക്കുറിച്ചു. 14 വയസ്സിനു താഴെയുള്ള കുട്ടികളെ പണിയെടുക്കരുതു്. എഴുപ്പിക്കരുതു്. വളരെ നല്ലൊരു ചിട്ടയാണതു്. പക്ഷേ അവർക്കും ജീവിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ ലോകത്തിന്റെ സൃഷ്ടിപരമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു കാരണഭൂതമായ വിശപ്പു്, അവർക്കുണ്ടാകരുതു്. ഈ വയസ്സിന്റെപേരിൽ പുറംതള്ളപ്പെട്ടവർ കുറച്ചൊന്നുമല്ലാ. നിസ്സഹായതയുടെ നീർച്ചുഴിയിലേയ്ക്കു്. അല്ലെങ്കിൽ അവർക്കു് ജീവിക്കുവാനുള്ള നിയമം കൂടെ സൃഷ്ടിക്കണം.

പാക്കിൽ നിന്നും ആളുകൾ കുറേശ്ശേയായി പോയിക്കഴിഞ്ഞു. ആ കാറ്റാടി മരത്തിന്റെ തണലിൽ എന്തൊക്കെയോ ആരോ പിറുപിറുക്കുന്നുണ്ടു്. അങ്ങനെ ആ രാത്രിയിൽ എന്തൊക്കെയോ നടക്കുന്നു.

ii

ഞാനും മെല്ലെ എഴുന്നേറ്റു. നടക്കുവാൻ തുടങ്ങി. എന്റെ മനോരാജ്യത്തിൽ ചിന്തകൾ പതഞ്ഞുയരുകയായി. ഞാനെങ്ങനെ ഇന്നുഗോപിയുടെ അടുത്തുചെല്ലും. നാണമില്ലാതെ എത്ര ദിവസം ഇങ്ങനെ ജീവിക്കും. എന്റെ അഭിമാനം തലയുയർത്തി. പക്ഷെ നിവൃത്തിമാർഗമില്ല. വിശപ്പു്. അതിന്റെ ക്രൂരനഖങ്ങൾകൊണ്ടു് വയർ മാന്തിപ്പൊളിക്കുന്നു. ഞാനങ്ങിനെ നടക്കുകയാണു്.

'ഹലൊ മാധവനോ?' പിന്നിൽനിന്നും ഒരു പരിചിതശബ്ദം. തിരിഞ്ഞുനോക്കി. അയ്യ് ഗോപിയാണു്. എന്നെക്കാണാതെ അന്വേഷിച്ചു പുറപ്പെട്ടതാണു്. ഞങ്ങൾ ഒരുമിച്ചു് ഗോപി താമസിക്കുന്ന സ്ഥലത്തെത്തി. ഊണു കഴിച്ചു. ഉറങ്ങുവാൻ കിടന്നു. പക്ഷെ എനിക്കു റക്കം വന്നില്ല. ഒരുതരത്തിലൊന്നു മയങ്ങി.

പ്രഭാതം പൊട്ടിവിരിഞ്ഞു. ഞാൻ കാപ്പി കുടിച്ചു. അ പട്ടണത്തിൽ ഇറങ്ങി ജോലി അന്വേഷിക്കുവാൻ സ്നേഹിതൻ ജോലിക്കും പോയി.

അ പട്ടണത്തിലെ നാലുംകൂടിയവഴി യിളക്കിനു സമീപം ആൾക്കാർ തിങ്ങിക്കൂടി നിൽക്കുന്നുണ്ടു്. ഞാനും അവിടെ ചെന്നു. എന്റെ കണ്ണുകൾക്കയ്യു് വിശ്വസിക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല. അ മതിലകത്തിൽ ഒരു കുട്ടി മരിച്ചുകിടക്കുന്നു. ഉറങ്ങുന്നപോലെയാണു് അവൻ കിടക്കുന്നതു്. വായിൽ ഈച്ച ആർക്കുന്നു. ഞാൻ അടുത്തുചെന്നു നോക്കി. അതേ, അവൻ തന്നെ. വേണുവിന്റെ കഷ്ടപ്പാടു തീർന്നു. അവൻ ഇനി ആരേയും അലട്ടുകയില്ല. അവനു പരിപൂർണ്ണസമാധാനം കിട്ടി. അ പട്ടിണിയുടെ തീച്ചൂളയിൽ വെന്തെരിഞ്ഞ വേണുവിനെ നോക്കിയപ്പോൾ എന്റെ ഇടനെഞ്ഞു പൊട്ടിപ്പോയി. അ കാഴ്ചക്കാർ വന്നും പോയിക്കൊണ്ടുമിരുന്നു. ബസ്സും കാറും റിക്ഷാവണ്ടികളും ഇതൊന്നും ശ്രദ്ധിക്കാതെ ഓടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അ കൂട്ടത്തിൽ ഒരുമൂവട്ടക്കൊടി പാറിക്കളിക്കുന്ന കാറും വായുവേഗത്തിൽ കടന്നുപോയി. വിവരം മൻസിപ്പാലിറ്റിഅറിഞ്ഞു വേണുവിന്റെ പ്രേതവും മാറി.

അടുത്ത ദിവസം ഒന്നുരണ്ടു് ദിനപ്പത്രങ്ങളും മുഖപ്രസംഗം തന്നെ എഴുതി. രാമരാജ്യത്തിൽ പട്ടിണി മരണം എന്നൊക്കെ.

* * * *

ഒന്നുരണ്ടാഴ്ചകൂടി നീങ്ങി. വേണുവിന്റെ മരണവും, പത്രപ്രസ്താവനകളും ജനകീയ സക്കാരിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ പതിഞ്ഞു. സക്കാർ അതിനും പ്രസ്സ് നോട്ടിറക്കി.

പ്രസ്സനോട്ടുകൾ ഇറക്കേണ്ടതു് ജനങ്ങളുടേതായ ഒരു സക്കാരിന്റെ കർത്തവ്യമാത്രമാണു്. അ പ്രസ്സനോട്ടിൽ ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.

"വേണുവെന്ന ഒരു കുട്ടിയുടെ മരണത്തെക്കുറിച്ചു് ഇവിടത്തെ ചില പത്രക്കാർ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ വിവരം സത്യവിരുദ്ധവും, മരണകാരണത്തിനോടു് അറപ്പും വെറുപ്പും ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുവേണ്ടിമാത്രമാണു്. വേണു എന്ന ഒരു കുട്ടി റോഡിൽ കിടന്നു മരിച്ചതു് വാസ്തവം തന്നെയാണു്. പക്ഷെ അതു പട്ടിണികൊണ്ടു് അല്ലായിരുന്നു. അമിതഭക്ഷണം കൊണ്ടുള്ള മാന്ദ്യം കേട്ടുകൊണ്ടുമാത്രമാണു്.!"

ഈ പ്രസ്സനോട്ടു് ഞാനും വായിച്ചു.

പത്മസുന്ദരൻ.

(അതിമനോഹരമായ ഡിറ്റക്ടീവു് നോവൽ)

തമിഴിൽ 80-ൽപരം നോവലുകൾ എഴുതിയിട്ടുള്ള ശ്രീ. എം. കോതനായകി അമ്മാളുടെ കൃതികളിൽ ഒന്നാണു് "പത്മസുന്ദരൻ." ഈ അനഘമായ സാഹിത്യസമ്പത്തിന്റെ വൈഭവം മലയാളികൾക്കുകൂടി ആസ്വദിക്കണമെന്നുകരുതി, ഞങ്ങൾ അതു തർജ്ജിമചെയ്തു ഇതാ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.

രണ്ടു വലിയഭാഗങ്ങളടങ്ങിയ ഒരു ഒന്നാന്തരം നോവൽ. ഓരോ ഭാഗത്തിനും വില രൂപാ 2.

റെഡ്യാർ പ്രസ്സ്-തിരുവനന്തപുരം.

പ്രശാന്തരശ്മി

എൻ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള, വയ്ക്കം

1

വണ്ടാർ പൂവേണിയാളേ! വരസുകൃതപരീ-
പാകസൌഭാഗ്യലോലേ,
തണ്ടാരമ്പൽ തരംകെട്ടവിടെയടിമയാ-
ണെന്നു കാണുന്നതില്ലേ?
ഉണ്ടായീടാത്തതെന്തേ, കൃപയുടെ കണികാ-
ലേശമെൻ പേശലാംഗീ
തിണ്ടാടീടുന്നതല്ലോ ഹൃദയമകി ഇതാ-
ശംസശംസിക്കണം നീ.

2

കാണാറുണ്ടൊട്ടനേകം കമനികളെയെനി-
ക്കാരിലും രാഗലേശം,
വീണാലോലേ! വിശേഷിച്ചിതുവരെയുമയ-
യില്ലതെന്നുള്ളതത്രേ.
നീണാളായ് നിന്നിലുണ്ടായിടുമൊരു പ്രണയം-
നിസ്തുലം നിത്യമെന്നായ്,
കാണാറില്ലേ, കരികാറണി ചികുരഭരേ!
മൽകടാക്ഷം പരോക്ഷം.

3

അപ്പോലിപ്പോളനല്പാദരമറികകമേ
കണ്ട ഞാനിണ്ടലോടെ-
ത്തല്പോപാന്തത്തിലന്തഃകരണമെരിപൊരി-
ക്കൊണ്ടിട്ടും കൊണ്ടൽവേണി
പൊൽപാഥോജാനനേ! നിൻപ്രണയപരിണയം
കണ്ടു മിണ്ടാതിരുന്നാ-
ലിപ്പാരിൽ പാഴിലാകും പിറവി, കരുതി ഞാ-
നാത്മനായന്നടുത്തു.

4

തൊട്ടില്ലെന്നല്ല തണ്ടാർ ശരവിരുതിരുമാ
മാതിരിക്കുള്ള ലീലാ-
മട്ടിൽ ചെയ്തില്ല സംഭാഷണമയുധിഷ്ണാ-
ചാതുരീ സാധുരീതി
പെട്ടില്ലെന്നല്ല പേർത്തും പ്രണയമസൃണമാം
ദൃഷ്ടി; യെന്നാലുമുള്ളം
വിട്ടില്ലിന്നും; വിശേഷിച്ചിരുവരിലുമിതേ-
രീതി ബോധിച്ചിടുന്നോ?

5

കണ്ടീടാഞ്ഞാലകത്തങ്ങിരുപകലൊരേ
മട്ടു തെറ്റിപ്പിടഞ്ഞി-
ട്ടുണ്ടീർഷ്യാഭാരമെന്മേലറിയുക മറിമാൻ
കണ്ണി! വണ്ണിച്ചിടേണോ?
കണ്ടീടുമ്പോൾ കടക്കൺമിഴിയുടെയടികൊ-
ണ്ടീടുവാനുള്ള മോഹം
കൊണ്ടീ മട്ടൊക്കെയാറും; മതിവരുമളവെ-
ന്തന്ധകാരം മനോജ്ഞേ!

6

വണ്ടാർപൂവേണിമാർ തൻ ഗുണഗണഗണനാ
ചാതുരീ രീതിയോതി-
ക്കൊണ്ടാടാറുണ്ടു പാർത്താതിലധി വിടരാം
പൂരുഷന്മാരശേഷം
ഉണ്ടാകാറില്ല പാർത്താലവസനയനമാ-
ക്കാക്കുമിഷ്ടാരേറ്റം
തിണ്ടാടാറുള്ളനാളും കരുണകരളിലെ-
ന്നുള്ളതിന്നുള്ളതാണോ?

മനുഷ്യ പരിണാമം.

പി. ദാമോദരൻപിള്ള ബി. ഏ.

യൂറോപ്യൻ ഭാഷകളിൽ പരിണാമം എന്ന ശബ്ദം ഉണ്ടാകുന്നതിനു് 2000 വർഷം മുൻപെ ഭാരതീയർ പരിണാമവാദികളായിരുന്നു എന്നാണു് സർ മോണിയർ വില്യംസ് പറയുന്നതു്. ആദിയിലെ അവ്യാകൃതത്തിൽ നിന്നു് ആകാശാദിഭൂതങ്ങളും, മഹദഹങ്കാരാദികളും പടിപ്പടിയായി പരിണമിച്ചു് ഈ പ്രപഞ്ചമുണ്ടായെന്നു സിദ്ധാന്തിക്കുന്ന ഭാരതീയർ പാശ്ചാത്യരുടെ ജീവിപരിണാമത്തിനു കൂടി കാരണമായ മഹാപരിണാമത്തെയാണു് ഉൽഭാവനം ചെയ്തതെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. പാശ്ചാത്യർക്കാകട്ടെ അതിനെപ്പറ്റി വലുതായൊന്നും പറയാനില്ലെന്നതന്നെയല്ല, മഹദഹങ്കാരാദികൾ കേവലം അടഞ്ഞ പുസ്തകവുമാണു്; പോരാ, അക്കഥ പറഞ്ഞാൽ അവർക്കു് യാതൊന്നും ഗ്രഹിക്കുകതന്നെയില്ലെന്നു ചുരുക്കം.

ജീവിപരിണാമത്തിൽ ആദ്യമായുണ്ടായതു് അവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ, അതീവസൂക്ഷ്മമായ ജീവസ്ഫുരണമെന്നു പറയാവുന്ന ഒരു ബിന്ദുവാണു്. അതു് ആദ്യം കടലിൽ ഉണ്ടായി; അവിടെ അതു് കൂട്ടം ചേർന്നു് താഴ്ന്നതരം ചെടികളായി; കാലാന്തരത്തിൽ അവയിൽ നിന്നു് മഹാവൃക്ഷങ്ങൾവരെയുള്ള മൂലലോകം ഉൽഭവിച്ചു. ജന്തുലോകത്തിലും മൂലവസ്തു പ്രോട്ടോപ്ലാസം എന്നറിയപ്പെടുന്ന ബിന്ദുമാത്രമായ ഒരു സ്ഫുരണമാണു്. ആ വാക്കിനർത്ഥം ആദ്യത്തെ കരു എന്നാണു്. അതീവസൂക്ഷ്മമെങ്കിലും, അതു് ധാരാളം സങ്കീർണ്ണമാണെന്നുള്ളതു് വിസ്മരിക്കാൻ വയ്യ. നൈട്രജൻ, കാർബൺ, ഹൈഡ്രജൻ, ഓക്സിജൻ എന്നീ നാലു മൂലകങ്ങൾ (എലിമെൻറുകൾ) അടങ്ങിയ 22 അമ്ലങ്ങൾ ചേർന്ന പ്രോട്ടീൻ സൃഷ്ടിയാണു് പ്രോട്ടോപ്ലാസം നിർമ്മാണത്തിലെ മൌലിക ക്രിയ. പ്രോട്ടീൻ എന്നതു മൂലഭക്ഷ്യഘടകമാണു്. ഇങ്ങനെ പറയാമെങ്കിലും മേൽകാണിച്ച മൂലകങ്ങൾ നാലും ചേരുമ്പോഴെല്ലാം പ്രോട്ടീൻ ഉണ്ടാകുമെന്നു വിചാരിച്ചുകൂടാ. പ്രോട്ടോപ്ലാസഘടകമായ പ്രോട്ടീൻ തന്നെ അവ ചേർന്നാലുണ്ടാകണമെന്നുമില്ല. എങ്ങനെയോ, അവ ചേർന്നപ്പോൾ പ്രോട്ടീൻ ഉണ്ടായെന്നേ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്കറിഞ്ഞുകൂടൂ. അക്ഷരപ്പെട്ടിയിലെ മ- ല- യ- ള- എന്ന നാല

7

നേരായാരാഞ്ഞുവെന്നാൽ നിയതിയുടെ നി-
രോധാജ്ഞയും നീക്കിനിർത്തീ-
ട്ടാരായുംപോലുമാരും വിരഹികൾ വിരുതേ-
റുന്ന രാഗംസരാഗം
ഈരാഗം മാരശസ്ത്രാഭ്യസനകളരിയിൽ
കച്ചകെട്ടിപ്പയറും
പേരാണ്ടീടുന്നനേകം സുകൃതികൾ കരുതും
കായ്മാണായ്ശീലേ!

8

പാരം ഞാൻ പരമാർത്ഥ തത്വമിയു മ-
ട്ടോയുന്നതോർക്കുമ്പൊഴി-
പ്പാരംപെയ്പുപരീതമാം പുരുഷണ-
ശ്രേണിക്കു കാണിക്കയായ്
സൈവരം നിൻ ചരണാരുണാംബുജ രജ-
സ്സേൽക്കുന്നതിന്നാശയോ-
ടാരംഭിച്ചിതയച്ചിടുന്ന "പ്രണയം"
പ്രത്യേകമോർമ്മിക്കണേ!

ക്ഷരങ്ങളും കൂട്ടിയിട്ടു കശക്കിയശേഷം കണ്ണടച്ചുകൊണ്ടു അവ ഓരോന്നായി നിരത്തിയാൽ "മലയാളം" എന്ന വാക്കുതന്നെ ഉണ്ടാകണമെന്നില്ല, ഉണ്ടായിക്കൂടെന്നുമില്ല. പ്രോട്ടീസ് നിമ്മാണത്തിന്റെ കഥയും ഇതുതന്നെയാണു്.

പ്രോട്ടോപ്ലാസത്തിന്റെ ചരിത്രം നോക്കുകതന്നെ. ഏറ്റവും ലഘുവും ലളിതവുമായ ഭാവത്തിൽ അതു "അമീബാ" എന്ന ജീവബിന്ദുവാണു്. ചെറും സൂക്ഷ്മമായ ഒരു പോള രൂപം മാത്രമാണതു്, എന്നാണു് വാക്കിനർത്ഥം. ഈ ജീവി തോന്നിയ രൂപമെല്ലാം കൈക്കൊള്ളുകയും ചെയ്യും. വിശ്രമവേളയിൽ അതു് ഒരു വട്ടക്കായൽപോലെയിരിക്കും. പക്ഷെ ചലിക്കണമെന്നു തോന്നുമ്പോൾ അതു കാലുകൾ പലതും നീട്ടിനാട്ടുന്നു. കൂടെ ശരീരവും നീങ്ങുന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ അതു അഷ്ടമുടിക്കായൽപോലെയാണിരിക്കുന്നതു്. ഇങ്ങനെ നീണ്ടു ഉറച്ചുകഴിയുമ്പോൾ, കാലുകൾ അമയുടെ തവപോലെ പിൻവലിഞ്ഞു് ശരീരമായിത്തീരുന്നു. അപ്പോൾ അതു വീണ്ടും വട്ടക്കായലാണു്. അഥവാ അവയവങ്ങൾ ഉൾവലിഞ്ഞ ആമയെപ്പോലാണു്. ആമയുടെ കാലുകൾ പ്രത്യേകമാണെങ്കിൽ അമീബായുടെ ശരീരഭാഗങ്ങൾ തന്നെ പ്രക്ഷേപിക്കപ്പെടുമ്പോൾ കാലുകളെപ്പോലായിത്തീരുന്നു എന്നൊരു വ്യത്യാസമേയുള്ളൂ.

മേൽപ്പറഞ്ഞതു് ഒരുതരം അമീബാ ആണു്. ചില അമീബാകൾ ഇങ്ങനെ കാമരൂപികളല്ല; അവയ്ക്കു് നിശ്ചിതരൂപങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ചിലതു് അമ്പലങ്ങളിലെ ഓട്ടമണികളുടെ ആകൃതിയിലാണു്. മറ്റു ചിലതു് മനുഷ്യന്റെ കുടലിൽ ജീവിക്കുന്ന മലമ്പനി രോഗാണുക്കളാണു്. മനുഷ്യന്റെ കുടലിലെന്നപോലെ കുടലിലെ ചില ജീവികളെ ആശ്രയിച്ചും ചില തരം അമീബാകൾ പുലരുന്നുണ്ടു്.

പ്രോട്ടോപ്ലാസം കൊണ്ടുള്ള ഒരൊറ്റ അണുപടമാണു് അമീബാ. ഉയർന്ന ജീവികളുടെ ശരീരത്തിൽ കോടാനുകോടി അണുപടങ്ങൾ ഉണ്ടു്. അമീബായുടെ ഉള്ളിൽ അതിന്റെ ശരീരമധ്യമെന്ന നിലയിൽ അല്പം വ്യത്യസ്തമായി "കാരിയോപ്ലാസം" എന്നറിയപ്പെടുന്ന പ്രോട്ടോപ്ലാസം കാണാം. ഈ മദ്ധ്യഭാഗം മറ്റെല്ലാ ഭാഗത്തേയും ഭരിക്കുന്നു. അതിനെ മാറ്റിക്കളഞ്ഞാൽ ബാഹ്യഭാഗങ്ങൾ നശിക്കയും അതുപിന്നെയും തുടർന്നു ജീവിക്കയും ചെയ്യും. വെള്ളത്തിൽ ജീവിക്കുന്നവയ്ക്കു് രോമങ്ങൾ പോലുള്ള തൂഴകൾ ശരീരത്തിൽ നിന്നു വളരുന്നു. മറ്റു ചിലവയ്ക്കു് ചെകിളകളാണുള്ളതു്. ഇവയുടെ സന്താനോൽപ്പത്തി ഒന്നുതന്നെ രണ്ടായിത്തീരുകയെന്നതാണു്. മദ്ധ്യഭാഗം ഒട്ടി ഇരുവശവും വേർപെടുന്ന സമ്പ്രദായം കൊണ്ടത്രേ അവയുടെ വർദ്ധനം പുലരുന്നതു്. ഈ ക്രിയയ്ക്കു് യാതൊരു താമസമൊന്നുമില്ലാത്തതിനാൽ ഒരു അണുപെട്ടെന്നു ലക്ഷക്കണക്കിനു പെരുകുന്നു. ഒന്നായതു രണ്ടാകുമ്പോൾ, രണ്ടായതു നാലും, നാലായതു് എട്ടും ആയി മുറയ്ക്കു് പെരുക്കുകയാണുചെയ്യുന്നതു്.

അമീബായിൽ നിന്നു് മനുഷ്യൻവരെയുള്ള ജീവികൾ പരിണാമരീത്യാ ഉൽക്കർഷം പ്രാപിക്കുകയാണു് ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. അതിനാൽ മനുഷ്യനാണത്രേ ഏറ്റവും ഉൽകൃഷ്ടജീവി. പക്ഷെ എങ്ങനെയാണു് മനുഷ്യൻ കൂടുതൽ ഉൽകൃഷ്ടനായതു? ജീവിതപ്രശ്നങ്ങൾക്കു് മനുഷ്യനോളം തന്നെ പോംവഴി കണ്ടുപിടിക്കാൻ അമീബായ്ക്കും സാധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതിനു മരണമില്ല, മനുഷ്യൻ നേരെമറിച്ചു മർത്ത്യൻ ആണു്; ചിലപ്പോൾ മരിച്ചില്ലെങ്കിൽ തന്നെയും കൊല്ലപ്പെടേണ്ടവൻ കൂടിയാണു്. അമീബാ സ്വയം വിഭജിക്കുമ്പോൾ അതു മരിക്കുന്നില്ലെന്നിരിക്കേ, മനുഷ്യന്റെ ശരീരത്തിന്റെ അല്പം ചില അണുകപുടങ്ങൾ ഒഴികെ മറ്റെല്ലാം അവന്റെ മരണത്തോടെ നശിച്ചുപോകുന്നു.

പക്ഷെ മറ്റൊരു കാര്യമുണ്ടു്. തന്റെ പരിതസ്ഥിതികളെ സ്വയം നിയന്ത്രിക്കാനുള്ള കഴിവു് ആലോചിക്കുമ്പോൾ, മനുഷ്യൻ അജ്ഞനാണു്. ഉൽകൃഷ്ടജീവിയാണു മനുഷ്യൻ എന്നു പറ

യുമ്പോൾ അക്കാര്യത്തിൽ മനുഷ്യനോളം യത്നം ജീവികൾ ഇല്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. പരിണാമഗതിയിൽ ഉൽക്കർഷംപ്രാപിക്കും തോറും ആദ്യം കേവലം ലഘുവായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ജീവി കൂടുതൽകൂടുതൽ സങ്കീർണ്ണഘടനപ്രാപിക്കുന്നതായി കാണാം. പക്ഷെ അതല്ല, മുറുപാടുകളെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിലുള്ള കഴിവിലാണ് യഥാർത്ഥമായ ഔൽക്കൃഷ്ട്യം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്.

ഘടനാസങ്കീർണ്ണതയുടെ ആദ്യത്തെ പടി, ഏതാണ ജീവികൾ ഒന്നുചേർന്ന് ഒരു സുഘടിത സമൂഹമായിത്തീരുകയുന്നുള്ളതാണ്. ഈ ക്രിയയുടെ ഇടയിൽ അവയുടെ സ്വതന്ത്രജനശക്തി നഷ്ടപ്പെടുന്നു. സംഘടിതമായി, ഒരു ആക്രമണസൈന്യമെന്നപോലെ അവ ചീത്തയാക്കുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു ഇത്തരം സംഘടനയിൽ ലക്ഷക്കണക്കിനുള്ള അമീബാ ഉൾപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഇവയുടെ അല്പം കൂടി ഉയർന്തരം "കോളനി"കളിൽ എല്ലാ അണുപുടങ്ങളും ഒന്നുപോലെയിരിക്കയില്ല. അവയിൽ പലതിനും അനുഷ്ഠിക്കാനുള്ള ധർമ്മങ്ങളും ഭിന്നങ്ങളാണ്. ചില അണുപുടങ്ങൾ പരന്നു തൊലിയായിത്തീരുകയും സമാവേശത്തിന്റെ (കോളനിയുടെ) പുറവശത്തെ മൂടുകയും ചെയ്യുന്നു. അതോടെ ആ സമാവേശം അഥവാ അണുപുടങ്ങളുടെ സമൂഹം ഒരു പുതിയ ഉയർന്തരം ജീവിയുടെ രൂപം പ്രാപിക്കുന്നു. ഉള്ളിലെ അണുപുടങ്ങൾ ചിലതു മാംസപേശികളായും, മറു ചിലതു് എല്ലുകളായും, വേറെ ചിലതു രക്തമായും തീരുന്നു. സമാവേശം ഇത്തരം ഒരു ജീവിയുടെ നിലപ്രാപിക്കാൻ അനേകം പരിണാമദശകൾ കടക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഏതായാലും ഏറ്റവും ഉയർന പരിണാമദശയിലെത്തുമ്പോൾ സമാവേശത്തിലെ ഓരോ കൂട്ടം അണുപുടങ്ങൾ ഭിന്നഭിന്നധർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കാനിടയാകയും അങ്ങനെ ജീവിയുടെ ശരീരത്തിനു ഘടനാവൈചിത്ര്യം സംഭവിക്കയുമാണുണ്ടാകുന്നതു്. ഇതിനിടയിൽഒരു സമാവേശത്തിലെഅണുപുടങ്ങളെ ഓരോന്നായി വേർപെടുത്തിയാൽ പോലും, അവ വീണ്ടും അതേ സമാവേശമായിത്തീരാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു കാണാം. ഇതെങ്ങനെ? എല്ലാ അണുപുടങ്ങളുടെയും ഏകലക്ഷ്യത്തിലേക്കുള്ള ഈ പ്രവർത്തനത്തെ നയിക്കുന്നതാരാണു്? നിയന്ത്രിക്കുന്നതാരാണു്?

അല്പം ഉയർന്ന തരം ജീവികളിൽ ഒരു നാഡിയുടെ ആദ്യാങ്കുരമാകും കണ്ടു തുടങ്ങുന്നു. ഈ നാഡി തന്നെയും ചില അണുപുടങ്ങൾ ചേർന്നുണ്ടാകുന്നതാണു്. അതിന്റെ ലക്ഷണം, മറു ശരീരാണുപുടങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്ന കർമ്മങ്ങൾ "അറിയുക" എന്നതാണു്. ഇങ്ങനെ സകല ശരീരഭാഗങ്ങളെയും കൂട്ടിയിണക്കി ഏക ലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്കു പ്രവർത്തിപ്പിക്കാൻ, അങ്ങനെ ഒരൊറ്റ ജീവിയാക്കിത്തീർക്കാൻ, അതിനു കഴിയും. മുരുക്കത്തിൽ അറിവു്, അഥവാ സംജ്ഞ ഒരു കേന്ദ്രനാഡിയെ ആശ്രയിച്ചിരുന്നുകൊണ്ടു സമാവേശത്തെ ഏക ശരീരമായി പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നു; വളർത്തുന്നു; ഭരിക്കുന്നു. താഴ്ന്നതരം ജീവികളിൽ ഈ സംജ്ഞാതന്ത്രം പ്രതിയായ വളർച്ച പ്രാപിച്ചിരിക്കയില്ല. അതിനാൽ അതിന്റെ ഉടമസ്ഥനായ ജീവിയുടെ ജീവിതമണ്ഡലം അത്യന്തം സങ്കുചിതമായിരിക്കുന്നു. മണ്ണിരകൾ, കുമികൾ മുതലായവ ഉദാഹരണങ്ങൾ. എന്നാൽ ഇവയിൽപോലും പ്രസ്തുതതന്ത്രം കേവലം പ്രരോഹാവസ്ഥയിൽ നിന്നു് അല്പം വളർന്നിട്ടുണ്ടു്. തന്നിമിത്തം അവയുടെ ശീർഷാഗ്രത്തിൽ സംജ്ഞാകേന്ദ്രീഭവിക്കുന്നതായി കാണാൻ കഴിയും. ഉയർന്തരം ജീവികളിൽ ശീർഷാഗ്രം സകല സംജ്ഞകളുടെയും നിക്ഷേപസ്ഥാനമായി പൂർണ്ണ വളർച്ചയെത്തുകയും, സംജ്ഞാതന്ത്രം കശേരുനാഡിയെന്ന നിലയിൽ സംജ്ഞാവാഹിയും ചേഷ്ടാവാഹിയുമായ ഒരു പ്രണാളിയായി കലാശിക്കയുമാണു ചെയ്യുന്നതു്.

താഴ്ന്ന ജീവികളിൽ, അഥവാ കുമികീടാദികൾക്കുപോലും കീഴേക്കിടയിൽ നിൽക്കുന്ന

ജീവികളിൽ സംജ്ഞ എന്നതു് അഖിലശരീര വ്യാപിയായിരിക്കുന്നതിനാൽ അവ എല്ലാ ശരീരഭാഗങ്ങൾകൊണ്ടും ഒന്നുപോലെ ജീവിക്കുന്നു. അമീബാ ഒരൊറ്റ അണുപുടം മാത്രമാണു്. അതിനു്, ശരീരത്തിന്റെ ഏതുഭാഗംകൊണ്ടും ആഹാരം കഴിക്കാം. മുരുക്കത്തിൽ, ശരീരഭാഗങ്ങൾക്കു വ്യത്തിവിഭാഗം ഏർപ്പെടാത്തഒരു ജീവിയത്രേ അമീബാ. കൂടുതൽ ഉയർന്ന തരം ജീവികളിൽ യക്ഷ്രഭോഗം എന്നതു പ്രത്യേകമുണ്ടു്. അതു സ്ഥാനത്തുള്ള അണുപുടങ്ങൾക്കു് ആഹാരധർമ്മത്തിനു വിശേഷിച്ചുള്ള കഴിവുമുണ്ടു്. കാഴ്ചക്കുള്ള കഴിവില്ലതാനും. ഇങ്ങനെ ശരീരഭാഗങ്ങൾ വേർതിരിയുകയും, ഓരോ ഭാഗത്തിനും സവിശേഷമായ വൃത്തികൾ ഏർപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നതാണു് ജീവിപരിണാമം പുരോഗമിക്കുന്നു. എന്നു വച്ചാൽ പരിണാമദശകളുടെ ഓരോ പടിയിലും ജീവികളുടെ ഘടനാസങ്കീർണ്ണതവർദ്ധിക്കുന്നു എന്നു സാരം. ഇങ്ങനെ വർദ്ധിക്കുന്നസങ്കീർണ്ണതകളെ കൂടുതൽ കൂടുതൽ കാര്യക്ഷമമായി സംഘടിപ്പിച്ചു് ഏകകലക്ഷ്യത്തിലേക്കു പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നതിനു സംജ്ഞാശക്തി കൂടുതൽ കേന്ദ്രീഭവിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണു്. ഇതുകൊണ്ടു് ഉയർന്ന ജീവികളിൽ അതു തലച്ചോറിൽ നിക്ഷിപ്തമാകുന്നു. അവിടെ നിന്നു് അതു് അനേകം നാഡികൾ വഴി ശരീരഭാഗങ്ങളെയും, അവയുടെയെല്ലാം വിവിധവൃത്തികളെയും നിയന്ത്രിക്കയും അടക്കിഭരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇതോടെ സംജ്ഞ അഥവാ ബോധം കൂടുതൽ കൂടുതൽ വികസിക്കുന്നുണ്ടെന്നും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണു്.

എന്തിനാണു് ഇതു വ്യക്തമായ ഒരു കാര്യം വിശേഷിച്ചു് അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതു്, എന്നൊരുസംശയം തോന്നിയേക്കാം. ജീവിപരിണാമത്തിൽ സംജ്ഞയുടെ വികാസമാണു പ്രകൃതിയുടെയോ, ഈശ്വരന്റേയോ ലക്ഷ്യമെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു! ഇതു കൊണ്ടാണു് അക്കാര്യം പ്രത്യേകം അറിഞ്ഞിരിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞതു്. ജീവികളുടെ വ്യാപാരമണ്ഡലം പടിപ്പടിയായി വികസിക്കുന്നു. ഓരോ പുതിയ പടിയിലേക്കും വികാസത്തിലേക്കും ജീവികളെ നയിക്കുന്നതു് ഈ സംജ്ഞയാണു്. അഥവാ, പരിണാമം എന്നതു് ഒരു വെറുംശരീരസങ്കീർണ്ണതയല്ല; അതൊരു നിരന്തരമായ സംജ്ഞാവികാസമാണു്; ചൈതന്യാവിഷ്കരണമാണു്. മനുഷ്യൻ പ്രത്യേകം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതു് ഇതല്ലെങ്കിൽപിന്നെ മറ്റെന്താണെന്നു കാണാൻ പ്രയാസം തന്നെ.

ഇന്നത്തെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഇതു തികച്ചുംമനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. എങ്കിലും പാശ്ചാത്യലോകം പൊതുവേ ഇതു അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു അവർ തന്നെ സമ്മതിക്കുന്നുമുണ്ടു്. പരിണാമം ജീവവികാസം, സംജ്ഞാവികാസം എന്നിവയെല്ലാം പശ്ചായശബ്ദങ്ങളാണെന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ സാധാരണ പാശ്ചാത്യനു് ഇന്നും ഒന്നും മനസ്സിലാകയില്ല. പക്ഷെ ഈ യാഥാർത്ഥ്യം മനസ്സിലാക്കി. പണ്ടേ ജീവിത സംവിധാനംചെയ്ത ഒരു കൂട്ടരുണ്ടു്. അവർ പൌരസ്ത്യരുമാണു്. ഇന്നത്തെ ചില കഥയില്ലാത്ത പെരുപ്പക്കാർ എഴുതി വിടുന്നു, മനുഷ്യൻ ആദ്യമായി ജീവിത സംവിധാനം ചെയ്തതു് 1917-ന ശേഷമുള്ള റഷ്യയിലാണെന്നു! റഷ്യയിൽ എന്തെല്ലാം പരിഷ്കൃതികൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ആ രാജ്യം ജീവിതം, ജീവൻ മുതലായവ എന്തെന്നാണു് ഇതുവരെ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ലാത്തതു്. നേരെ മറിച്ചു പൌരസ്ത്യൻ എന്താണു മനസ്സിലാക്കിയതും, പ്രവർത്തിച്ചതുമെന്നാലോചിക്കുക തന്നെ.

പൌരസ്ത്യരുടെ വളരെ പഴക്കമേറിയ ഒരു വിജ്ഞാനമന്ത്രമാണു ഗായത്രി. ആ മന്ത്രം ബുദ്ധിതെളിക്കണേ, എന്നുള്ള ഒരു പ്രാർത്ഥനയിലാണു് അവസാനിക്കുന്നതു്. സർവ്വധനത്തിലും പ്രധാനം വിദ്യാധനമാണെന്നു മൊല്ലുണ്ടാക്കിയതും ഭാരതീയരാണു്. അതും മനുഷ്യന്റെ ബുദ്ധിവികാസത്തെ അഥവാ സംജ്ഞാവികാസത്തെ ലക്ഷീകരിക്കുന്നു. കൂടാതെ, ഈശ്വരൻ തന്നെ ജ്ഞാനസ്വരൂപനാണെന്നു വ്യവഹരിച്ചു വരുന്നതു

ഭാരതീയരാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ല. ഈ സ്ഥിതിക്കു്, സംജ്ഞാവിഷയത്തിനു് അവർ എത്രത്തോളം വിലകല്പിച്ചിരുന്നു എന്നു പ്രത്യക്ഷമാണു്. മുരുക്കത്തിൽ സംജ്ഞയേക്കാൾ വലിയതായി പ്രപഞ്ചത്തിൽ യാതൊന്നുമില്ലെന്നു് അവർ വിശ്വസിക്കുന്നു വേദം എന്നു യാക്കു അറിയുക എന്നർത്ഥമുള്ള വിദ്ധാതുവിൽ നിന്നുണ്ടായതത്രേ. വേദസ്വരൂപൻ എന്നാണു് ഈശ്വരന്റെ മറ്റൊരു പര്യായവുമാണു്. ഈ വകആശയങ്ങളും, ആദർശവുമനുസരിച്ചു ജീവിതം സംവിധാനം ചെയ്ത ഏതെങ്കിലും ജനവർഗ്ഗം ഭൂമുഖത്തിൽ ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു ഭാരതീയരുടേതാണു്. അവരുടെ ജീവിതസംവിധാനം ഇന്നും ഇന്നലെയും ഉണ്ടായതല്ലതാനും. ധർമ്മാർത്ഥകാമമോക്ഷങ്ങളും പടിപടിയായി ഒരു മനുഷ്യനു് പരിണാമത്തിന്റെ പരമപദത്തിലെത്തുന്നതിനുവേണ്ടി സംവിധാനം ചെയ്യപ്പെട്ടതാണു്. ബ്രഹ്മചര്യം, ഗാർഹസ്ഥ്യം, വാനപ്രസ്ഥം, സന്ന്യാസം ഇവ സാമൂഹ്യമായും, വൈയക്തികമായും മനുഷ്യനെ പ്രസ്തുത പരിണാമദശകളിൽക്കൂടി അവസാനലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നു. ഇതിനേക്കാൾ സമ്പോഷകവും, ശാസ്ത്രീയവും, ആയ ഒരു ജീവിതസംവിധാനം ഇന്നുവരെ ഒരിടത്തും ഉണ്ടായതായി അറിവില്ല. ഇന്നത്തെ ഏറ്റവും ഉന്നതനായ ശാസ്ത്രജ്ഞനുപോലും ഇത്തരം ഒരു സംവിധാനം ഉൽഭാവനം ചെയ്യാൻപോലും സാധിച്ചിട്ടില്ല. കയ്യിലിരുന്ന മണി, മണപ്പിച്ചു ചുംബിച്ചു നക്കിക്കളിച്ചിട്ടിതെന്താണെന്നറിഞ്ഞിട്ടു കണ്ടവന്റെ കാചം കണ്ടു ഭ്രമിക്കുന്ന നിലയാണു റഷ്യയിലെ ജീവിതസംവിധാനത്തെ വാഴ്ത്തുന്നവർ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. വയറിന്റെ ആവശ്യങ്ങൾ സംവിധാനം ചെയ്താൽ അതു ജീവിതത്തെയോ, ജീവനേയോ പറ്റി ബോധമുള്ളവരുടെസംവിധാനമാകയില്ല.

അണു ജീവികളിൽ തുടങ്ങുന്ന സംജ്ഞാവിഷ്കരണം പരിണാമരീത്യാ കൂട്ടുതൽ കൂട്ടുതൽ തെളിയുകയാണു ചെയ്യുന്നതെങ്കിൽ, ഏറ്റവും ഉൾക്കൂഷ്ടജീവിയായമനുഷ്യൻ പ്രകൃതിയുടെ ആ വ്യാപാരവിശേഷത്തിന്റെ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കി അതിനെ സഫലീകരിക്കാൻ സ്വയം പരിശ്രമിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ളതിൽ തർക്കമില്ല. അതല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ പ്രകൃതി എന്തിനാണു് അവനെ അത്രവരെ വളർത്തിയതെന്നു സംശയിക്കേണ്ടിവരുന്നതാണു്. പ്രകൃതിയേയും, അതിന്റെ വ്യാപാരത്തെയും കണ്ടറിയാനുള്ള കഴിവു മനുഷ്യനല്ലാതെ മറ്റു ജീവികൾക്കൊന്നും നൽകപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഇതുകൊണ്ടുതന്നെ സ്വന്ത കടമവഴിക്കുന്നു എന്നു വളരെ നേരത്തെ മനസ്സിലാക്കിയവരത്രേ ഭാരതീയർ. പണ്ടു ദേശാന്തരംപോയ ഒരു പ്രഭുവിന്റെ മൂന്നു ഭൃത്യന്മാരിൽ ഓരോരുത്തനും 5 പവൻ, 3 പവൻ, 1 പവൻ എന്ന നിരക്കിനു ദാനം നൽകിയെന്നും, വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞു തിരിച്ചു വന്നപ്പോൾ അവരിൽ രണ്ടുപേർ വ്യാപാരം ചെയ്തു് ലാഭിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു കണ്ടു സന്തോഷിക്കയും, ഒരു പവൻകുഴിച്ചിട്ടിരുന്ന മൂന്നാമനേ ഭർത്സിക്കയും ചെയ്തെന്നും ഒരു കഥയുണ്ടു്. കഥ നിസ്സാരമല്ല; വളരെ, വളരെ സാരഗർഭമാണു്. മേൽപ്പറഞ്ഞ ഭൃത്യന്മാരിൽ മൂന്നാമനേപ്പോലെ ഒരുതെന്നും, പ്രകൃതിസിദ്ധമായി കിട്ടിയ സമ്പത്തായ സംജ്ഞാബലത്തെ കൂട്ടുതൽ വളർത്തണമെന്നും സൂക്ഷ്മമായി മനസ്സിലാക്കാൻ ഭാരതീയർക്കുമാത്രം സാധിച്ചു. അവരുടെ ജീവിതസംവിധാനത്തിലാണു് ലൌകികവ്യാപാരങ്ങൾക്കും അങ്ങേഅറ്റത്തെ സംജ്ഞാവികാസമാകുന്ന മോക്ഷത്തിനും ഒന്നുപോലെ മതിയായ എന്തെങ്കിലും സ്ഥാനമുള്ളതു്. മറ്റുള്ളവർക്കു് പ്രകൃതിയെ ആധാരമാക്കി ജീവിതലക്ഷ്യം കണ്ടുപിടിക്കാൻതന്നെ ഇതുവരെ സാധിച്ചിട്ടില്ല. കണ്ടുപിടിച്ചവർക്കു് ഒരു ദിഗ്ഭ്രമത്തിൽ കവിഞ്ഞ ബോധമൊന്നും അതിനെക്കുറിച്ചുണ്ടായിട്ടില്ല. ജീവിതത്തിനു് ആഹാരം വേണമെന്നു പറയുന്നവൻ വലിയ ബുദ്ധിശാലിയൊന്നുമല്ല. എന്നാൽ ആഹാരമാണു് ജീവിതം എന്നു പറയുന്ന

വൻ ബുദ്ധിമാനല്ലെന്നുമാത്രമല്ല, രാക്ഷസൻകൂടിയാണു്. എന്തെന്നാൽ "ഭക്ഷണാർത്ഥികളല്ലോ രക്ഷസാം പരിഷകൾ" യാസ്മവത്തിൽ ബുദ്ധിമാൻ ജീവിതത്തിനു ആഹാരം ആവശ്യമാണെന്നു സമ്മതിക്കുമ്പോൾതന്നെ ആഹാരമെന്നുള്ള ജീവിതം പോലും, ഒരു ലക്ഷ്യമല്ല, പരമലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്കുള്ള ഉപാധിമാത്രമാണെന്നറിയുന്നു.

ഈ ഘട്ടത്തിൽ മറെറാരു കഥ ഓർമ്മവരുന്നു. പണ്ടു് ബ്രഹ്മാവു് അസുരന്മാരെയും, ദേവന്മാരെയും വിളിച്ചിട്ടു് 24 പ്രകൃതിതത്ത്വങ്ങൾ അവരുടെ മുൻപിൽ വച്ചുകൊടുത്തതേ, 24തത്ത്വങ്ങൾ എന്നു പറയുമ്പോൾ പ്രകൃതി മുഴുവൻ അവയിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു എന്നുമനസ്സിലാക്കണം. അസുരന്മാർ അതു മുഴുവൻ തിന്നിട്ടു് വീണ്ടും ചോദിച്ചു. ദേവന്മാരാകട്ടെ അവ തൊട്ടുനോക്കുകപോലും ചെയ്തില്ല. ഈ കഥയുടെ സാരം, പ്രകൃതിയിൽ കാണുന്നതു് സകലതും അനുഭവിച്ചും അസുരസ്വഭാവക്കാർക്കു് പിന്നെയും പിന്നെയും ഭോഗവാഞ്ഛ വർദ്ധിച്ചുവരികതന്നെ ചെയ്യുമെന്നും, ദേവന്മാർ ഭോഗം ആശിക്കയില്ലെന്നുമാണു്. അസുരന്മാർ ത്യാഗം തൊട്ടുതീണ്ടിയില്ലാത്തവരാണു്; ദേവന്മാർ നേരെമറിച്ചുള്ളവരും. മനുഷ്യരിൽതന്നെയാണു് ഈ രണ്ടു വർഗ്ഗക്കാരും കാണപ്പെടുന്നതെന്നു പറയുമ്പോഴാണു് കാഥികൻ പറഞ്ഞതു് കഥയാണുമല്ല, കാര്യം തന്നെയാണെന്നു് മനസ്സിലാകുന്നതു്. താഴ്ന്നതരം ജന്തുക്കളിൽ കാണുന്ന അതേ ഭക്ഷണാർത്ഥിതപം കുട്ടികളിലും, മനുഷ്യരിലും പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ടു്. പരിണാമസരണിയുടെ അവസാനഘട്ടത്തിലെത്തി നില്ക്കുന്ന മനുഷ്യൻ കേവലം ഭക്ഷണാർത്ഥിയും, ഭോഗാസക്തനുമായിരുന്നുകൂടെന്നും, ജീവിതാന്ത്യത്തിലെങ്കിലും അവയെ ത്യജിക്കണമെന്നും, അങ്ങനെ അങ്ങേഅററത്തെ ത്യാഗമോക്ഷങ്ങൾക്കു് അവൻ തയാറാകേണ്ടതാണെന്നും അറിഞ്ഞവരാണു് യാനപ്രസ്ഥവും, സന്ന്യാസവും ജീവിതസംവിധാനത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയതു്. മനുഷ്യനിൽനിന്നു് "Super man" എന്നൊരു വിശേഷപ്പെട്ട ജീവിയെ പുതുതായി പരിണമിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഇന്നത്തെചില ചിന്തകന്മാർ മേൽപ്പറഞ്ഞ ജീവിതസംവിധാനം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നെങ്കിൽ അല്പമെങ്കിലും ബുദ്ധിമാന്മാരായിത്തീരുമായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ ആ ജീവിതസംവിധാനംകൊണ്ടല്ലാതെ മറെറാരുതരത്തിലും തങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്ന അതീതമനുഷ്യരോ, ജീവിതശാന്തിയോ ഈ ലോകത്തിലുണ്ടായാൻ പോകുന്നില്ലെന്നു് അതോടെ അവർക്കു് ബോധപ്പെടാതിരിക്കയില്ല.

പരിണാമവാദത്തിലെ മറെറാരു ഘടകമാണു് "ആയത്തനസിദ്ധാന്തം" ആദിമജീവി ഏകാണുവായിരുന്നെങ്കിൽ ജീവി ശൃംഖലയുടെ ഇങ്ങേ തലയ്ക്കലെത്തിയ മനുഷ്യൻപോലും തന്റെ ജീവിതം ഒരു ഏകാണുജീവിയായി ആരംഭിക്കയും, ഓരോ പരിണാമദശയും ഗർഭപാത്രത്തിൽവച്ചുതന്നെ കടന്നു കടന്നു് ഒടുവിൽ പത്താംമാസത്തിൽമാത്രം യഥാർത്ഥമനുഷ്യശിശുവായിത്തീരുകയുമാണു്. ഈ സിദ്ധാന്തമനസരിച്ചുവേണ്ടിയിരിക്കുന്നതു്, ഏകാണുജീവി കടലിലാണു് ആദ്യമുണ്ടായതെങ്കിൽ മനുഷ്യബീജവും ജലമയമായ ചുറുപാടുകളിൽ ജനിക്കുന്നു. വളരെക്കാലംകൊണ്ടു് ഏകാണുജീവി മത്സ്യമായിത്തീർന്നു. മനുഷ്യശിശുവിനും ഗർഭപാത്രജീവിതത്തിലെ ആരംഭദശകളിൽ മത്സ്യത്തെപ്പോലെ ചെകിള ഉണ്ടാകാറുണ്ടു്. പിന്നീടു് വാലുള്ള ജന്തുവിന്റെ നിലയിലേയ്ക്കാണു് മനുഷ്യഭ്രൂണത്തിന്റെ വളർച്ച. അപ്പോൾ അതിനു ദേഹത്തിൽ രോമങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ടായിരിക്കുമെന്നതന്നെയല്ല, പ്രസവിച്ചു കുറേനാൾ കഴിയുംവരെ അവ ശരീരത്തു് കൊഴിയാതെ ശേഷിക്കുന്നതായി കാണാറുമുണ്ടു്. ജനനശേഷം മനുഷ്യജീവി താഴ്ന്നജന്തുക്കളേപ്പോലെ പെരുമാറുന്നതുസഹസാധാരണമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ല. ചിലർ ജീവാവസാനംവരെ അസ്വഭാവം തുടരുമ്പോൾ മറെറചിലർ അതിൽ കുറെഭാഗം ഇടയ്ക്കുവച്ചു് ഉപേക്ഷിക്കുന്നു എന്നേയുള്ളു.

ഈ മാതിരി ഒരു വളർച്ചയുടെ അന്തിമലക്ഷ്യം മനുഷ്യനെന്ന നിലയിൽ തന്നെയും ദേവതാതുല്യമോ അതിലുപരിയുള്ള നിലയോ പ്രാപിക്കുക എന്നതായിരിക്കണമെന്നുള്ളതിൽ സംശയമില്ല. പക്ഷെ ഇത്രത്തോളം കണ്ടറിഞ്ഞതും, അതനുസരിച്ചു ദേവതാതുല്യനിലകൾ പ്രാപിക്കാൻ ശ്രമിച്ചതും ഭാരതീയരാണെന്നാണു് മേൽപ്പറഞ്ഞതു്. പ്രകൃതി, ജീവിതം, പരിണാമം എന്നിവ എന്തെന്നറിഞ്ഞവർ അവരാണെന്നു ചുരുക്കം. Superman എന്ന അതീതമനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിക്കാൻ ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ പുടശാലയിലെങ്ങും പോകേണ്ടെന്നും, അവനവൻ ആത്മപരിണാമം കൊണ്ടു് ആ നിലയിലെത്തുമെന്നും അവർ പഠിപ്പിച്ചു. പുതിയ ശാസ്ത്രചിന്തകൻ അതീതമനുഷ്യനെന്ന ആശയം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു എത്രയോമുൻപുതന്നെ ഭാരതീയർ ആ നിലയിലെത്താൻ ശ്രമിക്കയും, എത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നു! സർമോണിയർ വില്യംസിന്റെ അഭിപ്രായം ഒരു തരത്തിലല്ല, പല തരത്തിലും ശരിയാണെന്നു തലകുലുക്കി സമ്മതിക്കുകതന്നെ വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഒന്നുകൂടി പറയണം, ഏതു ജീവിയും സമൂഹങ്ങളായിട്ടല്ലാതെ, വ്യക്തികളായി ജീവിതം ആരംഭിക്കുന്നില്ല. മനുഷ്യരും ഒരു സാമൂഹ്യജീവിയാണു്. ഒരുവനു യഥാർത്ഥപരിണാമം സംഭവിക്കണമെങ്കിൽ സമൂഹത്തിൽനിന്നു് അകന്നു്, അതിനുപരിയായി വളരുകയാണുവേണ്ടതെന്നതന്നിമിത്തം സിദ്ധിക്കുന്നു. സമൂഹത്തിൽതന്നെ അതിലെ ഒരംഗമായി ജീവിതം തുടരുന്നവനു് സമൂഹത്തേക്കാൾ വളരാനോ, അതിനുപരി ഒരു പരിണാമം പ്രാപിക്കാനോ സാധിക്കയില്ല. അതിനാൽ, വാനപ്രസ്ഥവും, സന്ന്യാസവും കണ്ടുപിടിച്ചവർ സമൂഹാതീതമായ പരിണാമദശയിലെത്തുന്നതിനുവേണ്ടി സബോധമായി ശ്രമിച്ചവരാണെന്നറിയാൻ കഴിയും. അതല്ലാതെ സാമൂഹ്യമായി ഇപ്പോഴത്തേതിൽ കവിഞ്ഞൊരു പരിണാമവും മനുഷ്യയത്നത്തിനുണ്ടാകാനില്ല കാക്കയും, ചെന്നായും സാമൂഹ്യജീവിതമാർഗ്ഗത്തിനു ഒന്നാംതരം ഉദാഹരണങ്ങളാണു്. പക്ഷെ അവയിൽ ഒരു വ്യക്തിക്കു് എത്ര വളർന്നാലും വെറും കാക്കയും, ചെന്നായും മാത്രമായി ശേഷിക്കാനേ സാധിക്കയുള്ളൂ. ജീവശാസ്ത്രീയവാദികളും വ്യക്തികളെന്നനിലയിൽ എത്ര നല്ലവരായിരുന്നാൽപോലും, സമുദായകാര്യം വരുമ്പോൾ അവർ സമൂഹത്തിന്റെ സങ്കുചിതനിലയിലേയ്ക്കു് പെട്ടെന്നു് അധഃപതിക്കുന്നതു കാണാം. അതിനാൽ ഒരുവൻ സാമൂഹ്യജീവിതത്തെപ്പറ്റി അഭിമാനിക്കുകയല്ല, വ്യക്തിത്വം വളർത്തുകയാണു് വേണ്ടതു് ആൾക്കൂട്ടത്തിനിടയിൽ ചെന്നു കയറുകയും, ചേർന്നു കൂകിയിളിക്കയും മറ്റും ചെയ്യുന്നതുപോലും ഒരുവന്റെ മാനസികവും, ആത്മീയവുമായ ഉപരിപരിണാമത്തെ തടയാനും, സാമൂഹ്യഗീയതയെ വളർത്താനുമാണു് സഹായിക്കുന്നതു്. ഒരു പക്ഷെ ഇതു കൊണ്ടുകൂടിയായിരിക്കാം ഗീത, ആൾക്കൂട്ടത്തിൽ കയറാനുള്ള മനുഷ്യന്റെ വാസനയെ ദുഷിക്കുന്നതെന്നു തോന്നുന്നു. ഇതൊക്കെ ഇന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥികളും മറ്റുള്ളവരും വിശേഷിച്ചു് അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങളാണു്. സോക്രട്ടീസു് ഷോപ്പൻഹാർ, എയിൻസീൻ, നീച്ചേ എന്നീ ചിന്തകന്മാരെല്ലാം മനുഷ്യന്റെ വ്യക്തിത്വം വളർത്തണമെന്നല്ലാതെ, സാമൂഹ്യബോധം വളർത്തണമെന്നു പറയുന്നില്ലെന്നും ഓർക്കേണ്ടതാണു്.

സമൂഹപരിണാമം എപ്പോഴും ദോഷത്തിലേയ്ക്കാണെന്നു് മനുഷ്യസമുദായചരിത്രം തെളിയിക്കുന്നുണ്ടു്. ഏതു് അവതാരംവന്നു് ഏതു നല്ല പാഠം പഠിപ്പിച്ചാലും കാലാന്തരത്തിൽ സമുദായം ആ പാഠത്തെയും, അവതാരത്തെത്തന്നെയും സാമൂഹ്യാവശ്യമനുസരിച്ചു ദുഷിക്കുന്നതായിട്ടല്ലാതെ, നന്നാക്കുന്നതായി ഇന്നുവരെ കണ്ടിട്ടില്ല. അതിനാൽ ജനസമൂഹമാണു് നേതാക്കന്മാരെ സൃഷ്ടിക്കയും, നയിക്കയും ചെയ്യേണ്ടതെന്നുള്ള സിദ്ധാന്തം ഒരു വിഡ്ഢിത്തമാണെന്നു പറയേണ്ടിവരുന്നു. ജനസമുദായം ദുഷിച്ചു്,

ആർഷസന്ദേശം

പുല്ലൂർ എൻ. രാമുണ്ണിനായർ.

സ്വസഹോദരേ ഹത്യയാൽ മലീ-
മസമാക്കായ്കിഹ ഭാരതത്തിനെ
അസഹിഷ്ണുതയാൽ സ്വതന്ത്രത-
യ്ക്കസമീചീന കളങ്കമേറ്റിലാ.

ഭരതായനി പണ്ടുപണ്ടുതാൻ
പരമോൽക്കൃഷ്ടസുചേഷ്ടിതങ്ങളാൽ
ധരണീഗതധർമ്മറാണിയായ്
നരലോകത്തിനു ശാന്തിനൽകിയോൾ.

അതു സർവ്വമഹോ മറന്നു നാം
പൊതുവേ രാക്ഷസവൃത്തിയേന്തുകിൽ,
അതുലോഗ്രമഹാവിപത്തിനാ-
ലിതുനാം ഭാരതലക്ഷ്മി ചാമ്പലാം.

ഇതരക്കൊരു ഹിംസചെയ്യുവാൻ
മതമേതിങ്ങരുളീ സ്വസൂക്തിയാൽ?
മിതബുദ്ധികളം നമ്മൾ ധർമ്മസം-
ഹിതയെയും രുധിരാക്തമാക്കയോ?

ജഗദീശ്വരനും,ഋഷീന്ദ്രരും
സുഗതൻ ബുദ്ധനു മേശുദേവനും
ഭഗവാൻ നബിയും നിവേദ്യമായ്
നിഗമിപ്പിച്ചിഹ സൌഹൃദാമൃതം.

അതുപോലിഹ ദൈവികാത്മനം
കൃതകത്തോടെ നടത്തിടേണ്ട നാം
ഇതുപോൽ കൊല,കൊള്ള,കൊള്ളിവെ-
പ്പിതുകൾക്കൊ മുതിരുന്നു സങ്കടം!

ഒരിടത്തൊരു തെറ്റുപറ്റി, മ-
റ്റൊരു തെറ്റിപ്പുറവും വരുത്തിയാൽ,
ശരിയായിടുമെന്നുകൂടിയും
കരുതാനെത്രയധഃപതിച്ചു നാം!

മതി, നിർത്തുക സാധുഹിംസനം;
മതിവെക്കായ്ക മനുഷ്യഹത്യയിൽ;
കൃതികൊള്ളുക തീക്കെടുത്തുവാ,-
നതിൽ നമ്മൾക്കു വരട്ടെ മുതൃവും!

മുനി ഗാന്ധിജിയോതിടും പടി-
യ്ക്കിനി നാം ധർമ്മപഥം ചരിക്കുകിൽ
കനിയിന്നുറവായ ഭാരതം
തനിയേ സ്വർഗ്ഗമനോജ്ഞമാംക്ഷണം.

അധഃപതനത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിലെത്തുമ്പോൾ, അതുവരെയുള്ള വിശ്വാസാചാരങ്ങളെയും, ആ ഹവസമ്പ്രദായങ്ങളെയും ചവിട്ടിമെതിച്ചുകൊണ്ടു ഒരു വ്യക്തി അസാധാരണവൈഭവശാലിയായി പ്രത്യക്ഷനാകുന്നതു കാണാം. പിന്നെ അയാൾ പറയുന്നതനുസരിച്ചു് സമുദായത്തിൽ ഒരു മാറ്റം വരികയാണു്, സമുദായം അയാളെ നയിക്കയല്ല ഉണ്ടാകുന്നതു്. സമുദായം വ്യക്തിയെ നയിക്കുന്നെങ്കിൽ ആ നേതാവു്, അഥവാ ആചാര്യൻ സമുദായത്തിനൊപ്പം അധഃപതിക്കാനല്ലാതെ സമുദായം നന്നാകാൻ വഴിയൊന്നുമില്ല. ഇതുകൊണ്ടാണു് വ്യക്തികൾ വളരുകയാണു് ചെയ്യേണ്ടതെന്നും, അതാണു യഥാർത്ഥ പുരോഗതിയെന്നും സോക്രട്ടീസു് തുടങ്ങിയവർ പറയുന്നതു്. ഭാരതീയർ വാനപ്രസ്ഥം ഏർപ്പെടുത്തിയതും സ്വാഭാവികമായ ആ ഉപരിപരിണാമദശയിലേയ്ക്കു് ഓരോ വ്യക്തിയും പ്രവേശിക്കണമെന്ന മനസ്സിലാക്കിയതുകൊണ്ടാണു് ആ മഹിമാശാലികൾക്കു നമോവാകം പറയുകമാത്രമേ ഇവിടെ കരണീയമായുള്ളൂ.

കാഴ്ചക്കൊല.

ജയസേനൻ, അയിനിക്കാട്ട്.

"……ഓ ാ ാ …… ാ ാ…
നോക്കു നോക്കു, മോടോ-
ലാടിപ്പാട്ടും നേരം……
ഓ ാ ാ ാ …ദേവനത്തനം…
ഓ ാ ാ ാ … ാ ാ ……"

'ണിം!'…ആ നീലപ്പട്ടു യവനികയുടെ മിന്നിയിരുന്ന മിനുമിനുത്ത ഇന്ദ്രനീലച്ചുരുളുകൾ മേലോട്ടുരുണ്ടു കയറി. ഠോ! ചെമ്പവിഴപ്പട്ടിൽ പൊതിഞ്ഞ മദാലസയായ ഒരു കുമാരിഅവിടെയങ്ങിനെ മാദകമാംവിധത്തിൽ നൃത്തമാടുകയാണു്. ചോരച്ചുകപ്പു പൂരണ്ട ഒരു ചെത്തിപ്പൂങ്കുലപോലെ. താരുണ്യം തളിർത്തു പൂവണിഞ്ഞ അവളുടെ തുടുത്തു വിരിഞ്ഞുരുണ്ട, മുക്കിച്ചൊമപ്പിച്ച, അരുണാംബരങ്ങളിൽ പുഞ്ചിരിയുടെ പൂത്തൂനിലാവു് തുള്ളിക്കളിച്ചു നൃത്തനമാടി. ആ മോഹനകളേബരത്തിൽ തങ്കച്ചൈന്താമരപ്പൂവുകൾ വിരിഞ്ഞു തത്തിക്കളിച്ചു കുണുങ്ങുകയാണു്. പഴയ ആ 'ഖീനസ്സ്'പോലും ഇത്രമോഹാനിയായിരുന്നിരിക്കാൻ വഴിയില്ല. മന്ദ്രമധുരമായ ആ കിലുകിലുങ്ങലെയുള്ള സംഗീതനിനദത്തിനൊപ്പം ആ തങ്കത്തരിവളകൾ കിലുകിലെ, കുലുകുലെ കുലുങ്ങിക്കിലുങ്ങി. മെടഞ്ഞിട്ട, ചുരുണ്ടിരുണ്ട ആ നീളൻ മുടി തടിച്ചു നിതംബത്തെ വാരിത്തഴുകിത്തലോടിത്താലോലിച്ചു. വെള്ളിക്കിങ്ങിണികൾ ഗാനമാലപിച്ചു. ആ വളക്കിലുക്കങ്ങൾ മഞ്ഞണിഞ്ഞു മങ്ങിയ, അഴിഞ്ഞുലഞ്ഞു് ഴഴിഞ്ഞൊഴുകിയിരുന്ന, പൂനിലാവിനെ സാദോരം പൊട്ടിത്തരിപ്പോടെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു പൊട്ടിച്ചിരിച്ചും കൊണ്ടു് അനന്തതയുടെ യവനികയിലേക്കു് ഉയർന്നുപൊങ്ങി തുരുതുരെ പറന്നുപോയി; നിമിഷങ്ങളുടെ പൊൻചിറകുകൾ വിടർത്തിക്കൊണ്ടു്! പ്രതീക്ഷകളുടെ സൽക്കാരശാലയാണു് ആനർത്തന രംഗം. അഴകുറവഴിക്കിനാവുകൾ തളിർത്ത പാതിക്ലമ്പിയ ആ നീലക്കടക്കൺ കോണുകൾ എന്റെ ഹൃദയത്തെ പിടിച്ചു വലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു…

അങ്ങകലെ, പൂത്ത കൊന്നപ്പൂങ്കാവിൽ പൊന്നുമിന്നാമിന്നുങ്ങുകൾ, മിന്നൽക്കൊടികളോടൊത്തു നൃത്തമാടി, അപ്സരാംഗനകളെപ്പോലെ!

രണ്ടു്.

ഞാനന്നു വളരെയകലെയുള്ള നഗരത്തിലെ കലാലയത്തിൽ പഠിക്കയായിരുന്നു. ആ കലാലയത്തിന്റെ വാർഷികോത്സവദിനത്തിൽ പാട്ടുപാടി നൃത്തമാടിയതു മാലതിയായിരുന്നു. ആ വിലാസിനി അന്നു് പലരുടേയും കരളും കവർന്നു; കൂട്ടത്തിൽ എന്റേയും.

ഞാനവളെ ആത്മാർത്ഥതയോടെ സ്നേഹിച്ചു. എന്തുകൊണ്ടാണതെന്നു് എനിക്കറിയില്ല. ഒരു പട്ടിണിപ്പാവമായകഷകന്റെ വീട്ടിൽ പിറന്ന മനുഷ്യപ്പുഴുവായ ഞാൻ ആ വൻകിട വിത്തശാഠരന്റെ അരുമപ്പെട്ട ഓമനസന്താനത്തെ പ്രേമിച്ചു. നാഗുന്ന കൂപ്പത്തോട്ടിയിലെ പുഴമണിച്ചെപ്പിനുള്ളിലേക്കു് കടന്നുവെന്നോ?

മാലതിയെക്കുറിച്ചു തന്നെയായി എന്റെ ചിന്തകളെല്ലാം. ഓ! ആരോമനത്തം തുളുമ്പുന്ന, രക്തം പൊടിഞ്ഞു പൊടിഞ്ഞു വരുന്ന, അവളുടെ തുടുത്ത കവിൾത്തടങ്ങൾ…അതെനിക്കൊത്തുകൂടാ. അവളൊരു ഗായികയാണു്. ഒരു നാടകക്കാരി നാഗരികകന്യക! ആ ദേവാംഗനയെ ഒരു നോക്കുകൂടി കാണുവാൻ കഴിയാതെ എനിക്കു ദിനങ്ങൾ ഉന്തിനീക്കാൻ തന്നെ കഴിഞ്ഞില്ല. അവളെ കാണുവാൻ വേണ്ടി ഞാൻ

രാപ്പകൽ തെണ്ടിത്തിരിഞ്ഞു. പ്രേമം തുളുമ്പി ഓളം വെട്ടിയിരുന്ന എന്റെ ഹൃദയം നിർവൃതിയുടെ മേഖലയിൽ ഓടിയെത്തി, അവളെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തമേറിയ പൊൻകിനാവുകൾ കണ്ടു മോഹാലസ്യപ്പെട്ടുതേങ്ങിത്തേങ്ങിക്കരയും. മലനാടിന്റെ ഒട്ടാകെയുള്ള ദാമനത്തുമുണ്ടവൾക്ക്. ആ ദുഃഖഭാരമേറിയ ദയനത്തിലെ അരിയ വെള്ളിമുല്ലപ്പൂക്കൾ ഉണങ്ങുകയില്ല! ഞാനെന്റെ ഹൃദയം അവൾക്കു മുന്നിൽ കാഴ്ചവെച്ചു!

വസന്തങ്ങൾ തന്നെ മരിച്ചുപോയി. അവയുടെ പ്രേതങ്ങൾ എന്നെ നോക്കി പൈശാചികമായി പല്ലിളിച്ചു കൊഞ്ഞനം കാട്ടി, പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു! വെണ്ണക്കൽഗിർ വെൺമാളികകൾ പൂഞ്ചിരിതൂകി. നിലാവുകൾ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുപോയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു!...

ഞാനവളെ നോക്കും, എന്തോ ഒരു ഗൂഢപ്രതീക്ഷയോടെ. പക്ഷെ ആ തിരിലാത്തമയെന്നെ നോക്കുന്നതു് ഞാനിതുവരെ കണ്ടിട്ടില്ല. ഞാനെന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷാഭീകരമായ, ശൂന്യമായ മണൽപ്പരപ്പിൽ നട്ടുവളർത്തിയ ആ പ്രേമലതയിൽ വിടർന്ന അഴകൊഴുകുന്ന പൂക്കുലകൾ വാടിക്കരിഞ്ഞുപോയി; പിന്നെ അതു പൂവണിഞ്ഞിട്ടില്ല!

ചിലരവളെ ചിത്രത്തിലേക്കഭിനയിക്കാൻ വേണ്ടി ക്ഷണിക്കുകപോലും ചെയ്തു...'വെള്ളിത്തിര'യിലേക്കു്!

... ...

ഞാനവൾക്കൊരു പ്രേമലേഖനമയച്ചു. അതിൽ ഞാനെന്റെ ഹൃദയം തുറന്നുവെച്ചിരുന്നു. ഞാൻ പലതും പ്രതീക്ഷിച്ചു, അക്ഷമയോടെ. പക്ഷെ മറുപടി വന്നില്ല.

മാലതി ആ പ്രേമലേഖനം പലക്കും കാട്ടി. ഒരു നിഗൂഢമായ കൊട്ടുകാഴ്ച തന്നെ അവിടെയുണ്ടായി അതവിടെ അലയടിച്ചെത്തി പലതും വരുത്തിക്കൂട്ടി. ശിപായികളുടേയും കൈക്കൂലിയുടേയും ഫലങ്ങൾ എന്റെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു.

പ്രേമത്തിന്റെ വൃന്ദാവനത്തോപ്പിൽ വിടർന്ന പവിഴക്കിനാവുകളുടെ നറും പൂക്കൾ കരിഞ്ഞുണങ്ങി കൊഴിഞ്ഞു വീണു!...

...എന്നെ കലാലയത്തിൽ നിന്നും പുറത്താക്കിയ സങ്കടവിവരമാണു് ഒരു ദിവസം പുലച്ചെ ഞാനറിഞ്ഞതു്. ഞാൻ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുപോയി. എന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി. എന്റെ പ്രതീക്ഷകൾ തകർന്നു തരിപ്പണമായി. എന്റെ തപ്തഹൃദയം തകർന്നു പൊട്ടി!

ഒരു ധൂമകേതുവാണവൾ!!.....

അന്നു രാത്രി ഞാനാ നഗരം വിട്ടു...

മൂന്നു്. 4519

കുറെ കൊല്ലങ്ങൾ.....

... ...

എന്തോ ഒരു വിഷാദമൂകമായ നിരാശ എന്റെ വദനത്തിൽ കരിനിഴലുകൾ പാകി. എനിക്കെന്റെ മാലതിയെ മറക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. എങ്ങനെ മറക്കാനാണു്? ഒരു പേക്കിനാവാണവൾ! കാലം കഴിയും തോറും അവളെക്കുറിച്ചുള്ള ശോകമധുരമായ ചിന്ത എന്റെ മനസ്സിൽ വളർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അവളിന്നൊരു മാതാവായിരിക്കുമോ? അയ്യോ! ആക്കറിയാം?... എന്റെ ഹൃദയത്തിലെ കോരിത്തരിപ്പിക്കുന്ന സ്മരണയുടെ നേർത്തു നേരിയ അരിയ തങ്കയവനികയ്ക്കു പിന്നിൽ നിന്നു കൊണ്ടു് ആ മോഹനരൂപം എന്നെന്നും കുണുങ്ങിക്കുലുങ്ങി നൃത്തമാടും. ആ പൊൻതരിവളകൾ കിലുങ്ങിക്കിലുങ്ങുന്ന മണിനാദം എന്റെ കാതുകളിൽ അമൃതം പൊഴിക്കും; എന്നെ പൊട്ടിത്തരിപ്പിക്കും. എന്നോടു് എന്നെന്നേക്കുമായി യാത്ര പറഞ്ഞുപിരിഞ്ഞ മരിച്ച ശോകാത്മകമായ ആ മധുരസ്മരണയുടെ ഉൽക്കടമായ ഉന്മാദങ്ങളിലേറ്റു് ഞാൻ ആനന്ദത്തിലാഴും...ഞാൻ ഞാനറിയാതെത്തന്നെ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുപോകാറുണ്ടു്.

ഞാനിന്നും അവിവാഹിതനാണു്.

ഞാൻ പല ജോലിയും അന്വേഷിച്ചു പല യിടത്തും തെണ്ടിത്തിരിഞ്ഞു. പക്ഷെ പഠിച്ച സംഗതിക്കുണ്ടോ, അവൻ മുതലാളിയല്ലെങ്കിൽ, വല്ല ജോലിയും കിട്ടുന്നു!...

ഞാനന്നു് ഒരു ഗ്രാമീണപാഠശാലയിലെ അദ്ധ്യാപകനായിരുന്നു. പട്ടിണിപോലും വിശപ്പു കൊണ്ടു കരയുന്നതു കേട്ടു പൊട്ടിക്കരഞ്ഞിരുന്ന ഒരു സാധു അദ്ധ്യാപകനായിരുന്നു ഞാൻ! പണിയെടുത്തിന്നു്, ജീവിക്കാൻവേണ്ടശമ്പളം കിട്ടാഞ്ഞതിനാൽ, അദ്ധ്യാപകന്മാർ നാല്പത്തിരണ്ടു ദിവസങ്ങളോളം വീറോടെ പണിമുടക്കം നടത്തി!

ഇടിവണ്ടി വന്നു. അവശരായ അദ്ധ്യാപക സഹോദരരുടെ സ്തുത്യർഹമായ സമാധാനാ മൃതനത്തിന്റെ അസഹനീയമായ ചൂടേറ്റ് ജീവിക്കുവാൻ കഴിയാതെ, ചോരപൂണ്ട തോക്കും അരിവാളും പടവാളുമേന്തി മുരടിച്ചു ഉച്ചനീചത്വങ്ങളെ തകർക്കുവാനുള്ള വിപ്ലവത്തിന്റെ പടക്കളത്തിലേക്ക്—ചോരച്ചാലിലേക്ക്— ആവേശപൂർവ്വം കുതിച്ചു ചാടി! അവിടത്തെ പച്ചപിടിച്ച നെൽവയലുകളിൽക്കൂടി മനുഷ്യന്റെ ചോരയൊഴുകി!...തുരുതുരെ ചീറ്റിയിരമ്പിപ്പാഞ്ഞുവരുന്ന വെടിയുണ്ടകൾക്കു് അവർ സധൈര്യം, ഉഷാറോടെ, നിർദ്വേഷത്തോടെ, അവരുടെ നിരി മാർകൾ കാട്ടി!!...മൂഗീയത്വത്തിന്റെ ക്രൂരൻ വെടിയുണ്ടകൾ ആ സാധുക്കളുടെ ഹൃദയങ്ങളെ മുറിച്ചുകൊണ്ടു് അകലേക്കു് ചീറിപ്പാഞ്ഞു!.....

ചില അദ്ധ്യാപകർ വേദനയോടെ നിലത്തു വീണു പിടഞ്ഞുരുണ്ടു് മരിച്ചു!!

ദോ!...ദോ!!...ദോ!!...ദോ!!!...!

തോക്കുകൾ ചീറ്റി. ബയണറ്റുകൾ മനുഷ്യരക്തം കുടിച്ചു പൂച്ചു മദിച്ചു. മനുഷ്യരക്തത്തിൽ മനുഷ്യർ മുങ്ങിക്കുളിച്ചു. ആ വെളുത്ത ഖദർ വസ്ത്രങ്ങൾ ചോരത്തുള്ളികളുകന്നു. അവിടെയാകെ ഒരു ചോരക്കളമായി മാറി! ഒരു ബലിക്കളം പോലെ!!

പൈശാചികമായ രംഗം!...

വിപ്ലവത്തിന്റെ അഗ്നിപർവ്വതം പൊട്ടിത്തെറിച്ചു! ഒരന്യായമായ നരവേട്ട തന്നെ അവിടെ നടന്നു. സംസ്കാരത്തെകത്തിച്ചാമ്പലാക്കിയ ഒരു നരനായാട്ടു്! അദ്ധ്യാപകസമൂഹം കുറെയൊക്കെ ചത്തൊടുങ്ങി. കുറെക്കുട്ടർ ചീഞ്ഞ വ്രണങ്ങളുമായി തിരിച്ചുപോന്നു. ആ പിടഞ്ഞ നാട്ടിൻ പുറമൊന്നു പകച്ചു ഞെട്ടി വിറച്ചു. അമ്പരന്ന ഗ്രാമീണർ പേടിച്ചരണ്ടു. അവശരായ കർഷകത്തൊഴിലാളികൾ കണ്ണീരൊഴുക്കി. അവരുടെ സിരകളിലൂടെ കുതിച്ചൊഴുകിയിരുന്ന വിപ്ലവനയോത്ഥാനാ കലർന്നു ചുടുചോര തിളച്ചു പതച്ചു് ഉയർന്നുപൊങ്ങി. എന്നിട്ടെന്തുഫലം?...തോക്കുകളുണ്ടു് അവരെ കൊന്നമർത്തുവാൻ! മനുഷ്യന്റെ സംസ്കാരത്തിൽ അന്തർല്ലീനമായിക്കിടക്കുന്ന മൂഗീയതത്വം, മുതലാളിത്തത്തിൽക്കൂടി കാട്ടിക്കൂട്ടിയ കണ്ണീരും ചോരയും പുരണ്ട പൈശാചികങ്ങളായ പേക്കൂത്തുകൾ!!

പലരും മനുഷ്യരക്തത്തിൽ കെട്ടിപ്പടുത്ത ജനകീയത്തിന്റെ അടിത്തൂണുകളായ തൂക്കുമരങ്ങളെ കണ്ണീരോടെ, സുസ്മേരവദനരായി, ആഞ്ഞു പുല്കി; തങ്ങളുടെ വധ്യത്തിന്നുവേണ്ടി!

ചോരപ്പുഴകൾ കുതിച്ചൊഴുകിയിരുന്ന ആ പടക്കളത്തിലെ, ചോരയുടെ നാറുന്ന ഗന്ധം അലിഞ്ഞു ചേർന്ന അന്തരീക്ഷത്തിൽ കൂളിർകാറ്റിൽ ആലോലം പാറിക്കളിച്ചിരുന്ന, ചുടുചോരയിൽ മുക്കിയെടുത്ത ചുകന്നകൊടികൾ മൂഗീയതത്വത്തിന്റെ ഈ നരനായാട്ടു് കണ്ടു് പുച്ഛപൂർവ്വം കോപത്തോടെ നെറ്റിചുളിച്ചു പല്ലിളിച്ചു: അട്ടഹസിക്കുന്നപോലെതോന്നി! തോറ്റെങ്കിലും കൂടി, അവരുടെ വിജയത്തിന്റെ മുന്നോടിയായിരുന്ന ആ രക്തസമരം?!...തലയുയർത്തിയിരുന്ന വരുന്ന 'ജനകീയ' തലമുറകൾ, ചുടുചോരയൊഴുകിയിരുന്ന ആ തകർന്ന കൊടുംക്രൂരൻ വിപ്ലവത്തെക്കുറിച്ചു്, ചോരയുടെ താളുകളിൽ മനുഷ്യരക്തം കൊണ്ടെഴുതും. ആ ധീരചരിതം മരണമില്ലാത്തതാണു്. ഭാവിതല

മുറ അതിന്റെ പ്രചോദനത്തിൽ കോരിത്തരിക്കുക തന്നെ ചെയ്യും!...

ആ സായുധപ്പട്ടാളം സാധുക്കളായ ആബാലവൃദ്ധം സ്ത്രീപുരുഷന്മാരെ അടിച്ചുതകർത്തു. നിരായുധകളായ സ്ത്രീകളുടെ അഭിമാനം ഭ്രഷ്ടപ്പെടുത്തുക തന്നെ ചെയ്തു! സ്ത്രീകളെ നഗ്നരാക്കിനിർത്തി, പട്ടാപ്പകൽ, അവരുടെ അടിയേറ്റു് ചാവാറായ അച്ഛനമ്മമാരുടേയും ആങ്ങളമാരുടേയും മുമ്പിൽവെച്ചു് ആ ഭോഗങ്ങൾ ചെയ്ത അക്രമങ്ങൾ...! മകനേയും അമ്മയേയും, മകളേയും അച്ഛനേയും നഗ്നരാക്കിനിർത്തിക്കൊണ്ടു് ആ ദുഷ്ടർ അന്യോന്യം ചെയ്യിച്ച കടുംകൈകൾ!... ഹാ! ബുദ്ധനേയും മഹാത്മജിയേയും പെറുവാൻ സൽഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ച സംസ്കാരത്തിന്റെ ഉറവിടമായ പുണ്യഭൂമിയായ ആഷ്ടഭാരതത്തിന്നു് ഈ ഭയങ്കരരംഗങ്ങൾ കാണേണ്ടി വന്നല്ലോ! ആ പുണ്യമാതാവിന്നു പൊട്ടിക്കരയുകയായിരിക്കാം.....!!! ചരിത്രത്തിൽ ഇങ്ങനെയൊരു ഭീകരസംഭവം ഇതുവരെയായി നടന്നിട്ടില്ല! അവർ ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിന്റെ കഴുത്തുപിടിച്ചു ഞെരുക്കി അതിനെ കൊന്നു കളഞ്ഞു!!!

കരിപുരണ്ട ക്രൂരൻ നിഴലുകൾ! ആ ഗ്രാമീണർ ആ സമത്വസുന്ദരമായ കളിരാന്ന 'നവോദയ'ത്തിന്റെ ചുകന്ന പൊൻപുലരിയേയും കാത്തു് അക്ഷമരായിരുന്നു...ഹൃദയ രക്തത്തിന്റേതായ ആ നദികൾ വരണ്ടുപോയി! ഒട്ടിയ വയറുകൾ വീണ്ടും ഒട്ടി!

സമരം വിജയിച്ചില്ല പണിമുടക്കം പൊളിഞ്ഞു. പ്രതീക്ഷകൾ തകർന്നു. ആ പടയാളികൾ നിരാശയിൽ മുഴുകി!

... ...

ശമ്പളം കൂട്ടിത്തരുന്നതിന്നുപകരം, ആ മേലുദ്യോഗസ്ഥർ എന്നേയും എന്റെ പാവപ്പെട്ട കൂട്ടുകാരേയും ജോലിയിൽ നിന്നും പിരിച്ചുവിട്ടു, എന്നെന്നേയ്ക്കുമായി. നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടുകൂടിയല്ലാതെ എനിക്കാ ഭീകരരംഗം സ്മരിക്കുവാൻ പോലും കഴിയുന്നില്ല.

വിചാരണകൂടാതെയുള്ള അന്യായമായ ഒരു കൊല്ലത്തെ കഠിനതടവുശിക്ഷ ഞാനനുഭവിച്ചു! ചീഞ്ഞളിഞ്ഞ മാംസത്തിന്റെ നാറ്റം കലർന്ന ആ കാരാഗൃഹത്തിന്റെ ഇരുണ്ട പരുത്ത കരിങ്കൽ ചുമരുകളെ ഞാൻ കോരിത്തരിപ്പോടെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു സാമോദം ആഞ്ഞു പുല്കിപ്പുണർന്നു! ഞാൻ അസമത്വങ്ങളുടെ മൂശീയനീതികളുടെ, കേളീരംഗമായ ആ കരിങ്കൽ തുറുങ്കിന്റെ മനുഷ്യരക്തം കട്ടപിടിച്ച ഇരുമ്പു ഭിത്തികളെ ആവേശപൂർവ്വം മുഷ്ടിചുരുട്ടി ഇടിച്ചു. എന്നിട്ടും എനിക്കു മതിയായില്ല.

കഠിനതടവു കഴിഞ്ഞു വീട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തിയ എന്റെ ആരോഗ്യം തകർന്നുപോയി...

അങ്ങനെ ഞാനൊരു മരണമില്ലാത്ത രക്തസാക്ഷിയായി. ഭാവി ചരിത്രം എന്റെ പേർ ചോരയിലും,തങ്കമഷിയിലും അടയാളപ്പെടുത്തും!

... ...

നേരിയ ക്ഷയരോഗം എന്നെ കാർന്നു തിന്നുവാൻ തുടങ്ങി.

...ഛെ...ഛെ...ഛെ...!

ഭയങ്കരമായ, അസഹനീയമായ വല്ലാത്ത ചുമ! ചുമച്ചു ചുമച്ചു കുടുകുടെ ഞാൻ രക്തംകൊട്ടകൊട്ടയായി ഛർദ്ദിച്ചു. ഞാൻ ചോരയുടെ കഥകൾകൊണ്ടു കോരിത്തുപ്പി. അന്നത്തെ നെഞ്ചുവേദന!...ഹാ! അതോർത്തുകൂടാ. ഭയങ്കരമായ ക്ഷയരോഗം!...ഒരു വിശ്വോത്തരൻ!!...

ഹാവൂ...! ട്ടും...ട്ടും...ട്ടും... ഛെ...ഛെ... ഛെ!!...

ഭയങ്കരമായ ചുമയുടെ വേദന സഹിക്കാൻ കഴിയാതെ, ആശ്വാസകേന്ദ്രമായ മരണത്തേയും കാത്തു ഞാൻ ഒരു കണക്കിൽ ജീവിച്ചു...

...സുഖക്കേടു ഭേദപ്പെട്ടു. ചികിത്സിതല്ലലാണു് എന്റെ അന്നത്തെ പണി. അതിൽനിന്നും കിട്ടുന്ന തുച്ഛമായ അഞ്ചാറണകൊണ്ടു് ഒരു പിശാചിനെപ്പോലെ ഞാൻ കാലം കഴിച്ചു. എനിക്കു തുണയായിട്ടു്, മരണത്തേയുംകാത്തു സന്തോഷപൂർവ്വം തേങ്ങിത്തേങ്ങിക്കരഞ്ഞിരുന്നഎന്റെ

പെറ്റ മാതാവു മാത്രമേയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അവരുണ്ടു മുക്കിച്ചൂളിഞ്ഞൊട്ടിച്ചുടച്ചു മുങ്ങിയ ഞാനും കിടക്കുന്ന ഉണക്കമുലകും ഞാൻ ഈമ്പിക്കുടിച്ചുയയാണു്! എനിക്കതോർത്തുകൂടാ..... കണ്ണീർ പൊടിയുന്നു..എന്റെ പൊന്നുമാതാവിന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകുന്നതു കാണുമ്പോൾ ഞാനറിയാതെത്തന്നെ ഞാൻ പൊട്ടിക്കരയാറുണ്ടു്.

എന്തു ചെയ്യാം! മുതലാളിയുടെ നീതികൾ—അവ തകർത്തേ കഴിയൂ—ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു! അതിന്നായി ഞാൻ അന്നു തന്നെ അണിഞ്ഞൊരുങ്ങിയതാണു്.

വരട്ടെ ജനകീയ സമരം!!!...അതിന്റെ വിജയപ്രഖ്യാപനമിതാ ഇരമ്പിക്കേൾക്കുന്നു! ആ ചോരയൊഴുകുന്ന സമരാങ്കണത്തിൽ, തീ ആളിക്കത്തുന്ന ആ പെരും കൂറ്റൻ മുടലക്കളത്തിൽ, ഈ ദുഷിച്ച നീതികൾ കത്തിച്ചാമ്പലാകും. അതിന്റെ പ്രേതങ്ങൾ വിങ്ങിക്കരയുമെന്നു്!

നാലു്.

സന്ധ്യ മയങ്ങിയിരുന്നു.

പ്രസന്നത നിറപറവെച്ചു തുളുമ്പി നിന്നിരുസമയം.

മകരക്കൊയ്ത്തു കാലമാണു്. പ്രകൃതിയുടെ യാനിടമലക്കാവിൽ വിടർന്ന മഴവില്ലിന്റെപല നിറങ്ങളിലുമുള്ള നിറപ്പകിട്ടറിയ ഓമൽപ്പൊൻപൂക്കൾ കരിഞ്ഞുണങ്ങി. നീലനീരദങ്ങൾ ചിന്നിച്ചിതറി. താരകകൾ പാളിനോക്കി. മങ്ങിവിളർത്തു്, ചോരത്തുടിപ്പുവററി ചടച്ചു, മോഹാലസ്യപ്പെട്ട മയങ്ങിയുറങ്ങിയ ചന്ദ്രക്കല അടിമുടി ഞെട്ടിയിറച്ചുകൊണ്ടു പുകച്ചുപല്ലിളിച്ചു, പ്രേതപ്പറമ്പിലെ ഒരു ചെകുത്താന്റെ വികാരതീക്ഷ്ണതയോടെ; ഇരുണ്ട ചോരപുരണ്ട കട്ടപിടിച്ചു തുരുമ്പുപിടിച്ച ഒരു കൂറ്റൻ അരിയാൾ പോലെ!!! പ്രകൃതിദേവിയുടെ പൊട്ടിച്ചിരി, ഒരു പൊട്ടിത്തരിപ്പോടെ ഉയർന്നുകേട്ടു, കൊച്ചു പുഴകൾ മുഖേന. ചെറ്റക്കുടിലുകളിൽ തീപ്പുക ഉയർന്നു. ചൊക്കിലിപ്പുട്ടികൾ ആഞ്ഞുകരച്ചു ഗ്രാമത്തിന്റെ പ്രശാന്തമായ പ്രസന്നഭാവത്തെ കനത്ത ഇടിവെട്ടുകൾ തകർത്തു. മിന്നൽപ്പിണരുകൾ ചാടിപ്പോയി...

തുരുമ്പു പിടിച്ച വളഞ്ഞ അരിവാളുകൾ മുട്ടിക്കൂട്ടുന്ന 'കിരികിര' ശബ്ദംമഞ്ഞണിഞ്ഞുയർന്ന മരതകക്കുന്നുകളെക്കുടിടിഞ്ഞെടുത്തിവിറപ്പിച്ചു! അതു കൊച്ചരിവാളുകളാണു് ഉയർന്നുനെൽക്കതിരുകളെ കൊയ്തു തള്ളുന്നതു്!!

ഞാൻ കയറുമായി പട്ടണത്തിലേക്കു പോകയായിരുന്നു. ഞാനാ ഇടവഴിയിലെത്തി. തെരുവുതെണ്ടികളുടെ വിശ്രമകേന്ദ്രമാണതു്. പട്ടണത്തിന്നടുത്തുതന്നെയുള്ള മുള്ളും കല്ലും നിറഞ്ഞ, വെറുപ്പും അറപ്പും കലർന്ന, ഒരു കുണ്ടനിടവഴി! അവിടെ മരവിച്ച ഒരു വൃത്തികെട്ട തെണ്ടിപ്പെണ്ണു് മലർന്നടിച്ചു കിടന്നു കരയുന്നുണ്ടായിരുന്നു, കിതച്ചു വിയർത്തൊലിച്ചു പിടഞ്ഞു കൊണ്ടു ഞെങ്ങിഞെരുങ്ങിയ ഒരു ഞെരക്കത്തോടെ. ആ പേക്കോലത്തിന്റെ പൊട്ടിയൊലിക്കുന്ന വ്രണങ്ങളും നിറഞ്ഞ, നാറിപ്പുഴുത്തു പുഴുവെച്ചു, ചാഞ്ഞടിഞ്ഞു വിങ്ങിവീർത്തു ചീഞ്ഞൊലിച്ചു, ഒരു മുലക്കണ്ണിൽ അമർത്തിക്കടിച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു ചോരക്കുഞ്ഞു് ചാഞ്ഞുറങ്ങിക്കിടന്നു പുഞ്ചിരി തൂവിയിരുന്നു!

അവളെന്നെക്കണ്ടു്. അവൾ വേച്ചു വേച്ചു നടന്നു.....

ആ അസ്ഥിമാടം കണ്ടു ഞാനമ്പരന്നു. എനിക്കു കണ്ണിർപൊടിഞ്ഞു.

മാ...ല...തീ!

... ...

പാവം! എന്റെ ഹൃദയം പഴയ മധുരസ്മരണകളെ യാരിയെടുത്തു തുരുതുരെ ഉമ്മവെച്ചു. ഓ, മാലതിയുടെ ഒരു മുഖഭാവമുണ്ടവൾക്കു്..... പക്ഷെ അവളീ വിധത്തിലായിരിക്കയില്ല, തീർച്ച—ഞാനുറച്ചു.

ശോകാത്മകതമൂറിത്തുളുമ്പിനിന്ന, പൊട്ടിത്തകർന്ന ഒരു പ്രേമഗാനം ഉരുവിട്ടു,

പൊട്ടിപ്പിരിഞ്ഞു പൊട്ടിത്തെറിച്ചു ആ കാട്ടുപുഴ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു!...പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു!!...

ഞാനലക്ഷ്യനായി മുന്നോട്ടു നടന്നു.

"ശ്ശൂ...? ഞാൻ തിരിഞ്ഞു നോക്കി. ഹാ! ആ അസ്ഥിമാടമെന്നെ മാടി വിളിക്കയാണു്. അഹോ, ഞാനമ്പരന്നു. ഇതെന്താണു്? ഹാ...വൂ!

"...ഹ!...ഹ!!...ഹ!!..." അയൽ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു; ഒരു ഭ്രാന്തിയെപ്പോലെ...പൈശാചികമായ പൊട്ടിച്ചിരി!

ഭ്രാന്തി!

"ഹാ...വൂ!"

ഞാൻ പകച്ചു നിന്നതേയുള്ളു.

"ങു്.. ഹാ!"

ണിം...ണിം...ണിം...

പള്ളിയിൽ ഏഴുമണിയുടെ മണിമുട്ടി. ഇരുൾ കട്ടപിടിച്ച വരികയാണു്. ഒരന്ത്യമായ മണിമുഴക്കമാണതു്!

"അപ്പോൾ, എന്തിനെന്നെ വിളിച്ചു...?" ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"ങു്ഹാ...ഞാ...ൻ...നി...ങ്ങ ളെ...ദ്രോ ഹി...ച്ചു...കു...ള്ളി...മാ...ല..." ഗദ്ഗദം നിറഞ്ഞ ആ ശബ്ദം പിന്നീടു് പുറത്തുവന്നില്ല. ഒരു പിശാചിനെപ്പോലെ ആ ഭ്രാന്തി പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു!

"ഹാ!...എന്റെ മാലതിയോ!"

"ഹം"

"ഹാ...എന്റെ ഓമനേ." എന്റെ കൈകൾ അവളെ പുല്കുവാൻവേണ്ടി മുന്നോട്ടു ചാഞ്ഞു. ആ ചീഞ്ഞളിഞ്ഞ വ്രണങ്ങളുടെ ആശ്ലേഷനത്തിൽനിന്നു് എന്നെ രക്ഷിക്കുവാനായി അപ്പോളേക്കുമവൾ അകലേക്കു് ഓടിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു...

ആ ചോരക്കുഞ്ഞു് കരഞ്ഞുകൊണ്ടു താഴെ വീണു. ഞാനന്ധാളിച്ചു. എന്റെ പകച്ച നയനങ്ങൾക്കുമുമ്പിൽ കനത്ത കൂരിരുട്ടു നിറഞ്ഞപോലെ തോന്നി.

"ഹാ...ഹാവൂ...മാ ..ല...തീ!"

"ഓ...ജ..."

"മാലതീ!"

അയൽ യായിട്ടുകരഞ്ഞു.

"ജ...മാ...ൽ!"

അയൽ വിക്കിപ്പറഞ്ഞു.

"മാലതീ!"

"ഓ ാ.. "

'ന്റെ മാലതീ...!"

"ജമാ...ന്റെ...ജ...മാ..."

"ജമാ...ജമാ...ജമാ..."

"മാലതീ!"

"ഓ...ഒരു മുക്കാൽ തായോ?"

ഞാനൊരു വെള്ളിത്തുട്ടെടുത്തു് അവളുടെ കൈയിലിട്ടുകൊടുത്തു. ആനന്ദംകൊണ്ടു മതിമറന്ന അയൽ, ആ തുട്ടിനെ ചീഞ്ഞളിഞ്ഞ വ്രണങ്ങളും നിറഞ്ഞു് കെട്ടനാറിയ മാറോടു് ചേർത്തു് ഹൃദയപൂർവം ചുംബിച്ചു...

"ഹം! എന്റെ മാലതീ, നീയെങ്ങനെ യന്നിവിടെ?..." നിറഞ്ഞ നയനങ്ങളോടെ, ഞാൻ അന്വേഷിച്ചു.

വിമ്മിവിമ്മിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ടു്, ചിന്നിച്ചിതറിയ വാക്കുകളോടെ, അവളേതാണ്ടിങ്ങനെയാണു് മന്ത്രിച്ചതു് "...അന്നു് ഞാൻ ഒരു പ്രസിദ്ധധനവതിയായ സചകായ്വേശ്യയുടെ ഓമനമകളായിരുന്നു. ഭർത്താവില്ലാതെ പ്രസവിച്ച വേശ്യപ്പെണ്ണിന്റെ ഓമനമകൾ! അന്നു് ആരും അയാഥാർത്ഥ്യം അറിഞ്ഞിരിക്കാൻ വഴിയില്ല, സമുദായത്തിലെ ചില പ്രമുഖാംഗങ്ങളായ മുതലാളികളെഴുകെ...അന്നു് ഞാൻ നിങ്ങളെ സ്നേഹിച്ചില്ല. അതെന്റെ കുറ്റമല്ല, അതെന്റെ സമുദായത്തിന്റെ കുറ്റമാണു്. സമുദായം എന്നെ പഠിപ്പിച്ചതു് വേറെ ചിലതിനു വേണ്ടിയാണു്. അന്നത്തെ ആ നൃത്തം കണ്ടതിനാൽ ചിലയലിയ പണക്കാരായ ആരാധകന്മാർ എന്റെ പിന്നാലെകൂടി. അവരേയും ഞാൻ സ്നേഹിച്ചില്ല. പക്ഷെ യാസ്ഥവത്തിൽ അവരെ ഞാൻ സ്നേ

ഹിച്ചു; വെറും നിസ്സാരമായ പണത്തിനുവേണ്ടി!...കാലം കഴിഞ്ഞു. ഞാൻ ബി. ഏ. തോറ്റു. അപ്പോളേക്കും ഞാൻ ചതച്ചു, പക്ഷെ എന്റെ വയറ്റിൽ യീശുവന്നുകൊണ്ടിരുന്നു... ഹാ! ഞാൻ ഗർഭിണിയായി. ഹൂ! സമുദായത്തിന്റെ കണ്ണിലെ പുഴുക്കുത്തായി ഞാൻ. എന്റെ മുത്തച്ഛൻ മരിച്ചു. അമ്മ വൃദ്ധയുമായി...” അവളുടെ കുഴിഞ്ഞമിഴികളിൽ ദ്വേഷ്യവും പ്രതികാരവാഞ്ഛയും തിങ്ങിത്തഴച്ചു നിഴലിച്ചുനിന്നു.

“ഞാനൊന്നു മുരുക്കിപ്പറയട്ടെ. ആ പണക്കാരായ കാമുകന്മാർ എന്നെ സ്വീകരിച്ചില്ല. എന്റെ മതിരാശിയിലായിരുന്ന സഹോദരൻ ഇതൊന്നും ആദ്യം അറിഞ്ഞില്ല. അതറിഞ്ഞപ്പോൾ ആ കൊച്ചുനുജൻ എന്നെ യീട്ടിൽനിന്നും കൂട്ടിപ്പുറത്താക്കി. എന്റെ മാതാവിനോടുപോലും, ഞാനും അവരും മരിക്കുന്നതിനുമുമ്പു തന്നെ ഭർത്താവില്ലാതെ ഗർഭിണിയായ ഞാൻ, എന്നെന്നേയ്ക്കുമായി യാത്രപറഞ്ഞു, ഒരു മാപ്പിരന്നുകൊണ്ടു്.”

...“ഞാനവിവാഹിതയാണു്. ഇപ്പോളെന്റെ അമ്മ മരിച്ചു. ഞാനിവിടെ വന്നതിനുശേഷം മൂന്നു പ്രസവിച്ചു. ഇതെല്ലാം നടന്നതു് യീശുപ്പടക്കാൻവേണ്ടിമാത്രമാണു്. എന്നിട്ടും ഈ ചെറിയ യജമാനന്റെ യീശുപ്പടങ്ങുന്നില്ല. പക്ഷെ രണ്ടു ചോരക്കുഞ്ഞുങ്ങളേയും ഞാൻ ഞെക്കിക്കൊന്നു. അതിന്റെ ഫലമായി, വിചാരണകൂടാതെ, ഒരു കൊല്ലത്തെ കഠിനമായ തടവുശിക്ഷയ്ക്കുശേഷം ഞാനിപ്പോൾ ജയിലിൽനിന്നും, മടങ്ങിയെത്തിയിരിക്കയാണു്. ഹാവൂ! പൊലീസ്സിന്റെ കരാളമായ മർദ്ദനമേറ്റിട്ടാണു് ഞാൻ രോഗബാധിതയായതു്. എന്റെ പുറം വേദനിക്കുന്നു,...അയ്യോ...അയ്യോ...എന്തൊരു വേദന! നിഷ്ഠുരരായ കാമകിങ്കരന്മാർ എന്റെ കൊഴുത്തുരുണ്ടിച്ച മാംസം മുഴുവൻ ആർത്തിയോടെ കടിച്ചുതിന്നു, നക്കിത്തിന്നു; ചെകുത്താന്മാരെപ്പോലെ. അതിന്റെ ഫലമായി ഞാൻ ചാവാറായി...” അവളുടെ കണ്ണുകൾ പൊട്ടിയൊഴുകി.

ഞാനിടയിൽക്കടന്നു വെടിവെച്ചു: “പിന്നെ, മേരി മാലതീ, നീയെന്തിനു് ആ പാവം ചോരക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ കുഴിച്ചു് ഞെരിച്ചു ഞെക്കിക്കൊന്നു..?”

സങ്കോചംകൂടാതെ അവൾ പറഞ്ഞു, “ഹൂ! അവരും ജീവിക്കയാണെങ്കിൽ അതെനിക്കൊരു ഭാരമാണു്. ഹാവൂ! താങ്ങാനാവാത്തഭാരം! ഒരാ അവരും തെരുവിന്റെ മക്കളാകും. ഹാ! എന്നെപ്പോലെ ചീഞ്ഞുനാറുന്ന വ്രണങ്ങളുള്ള വേശ്യകളാകും. ഇതെല്ലാം സമുദായത്തിന്റെ സൃഷ്ടിതന്നെയാണു്. നിഷ്ഠുരമായ യത്നം! നശിപ്പിക്കേണ്ട സമുദായം! മുതലാളിത്ത നീതികൾ!! മൃഗങ്ങളായ ആ കുഞ്ഞുങ്ങൾ പിടഞ്ഞു പിടഞ്ഞു് ചീഞ്ഞുമരിക്കും. ഹയ്യോ! അങ്ങനെ സംഭവിക്കാതിരിക്കുവാൻവേണ്ടി കുറെയൊക്കെ പഠിച്ചു. അതൊക്കെ സഹിച്ചു, ഞാൻ അവരെ കൊന്നുകളഞ്ഞു. ഞാൻ പേറുനോവും മറ്റും സഹിച്ചു! ഹാ...വൂ...ഭഗവാനേ...എന്തേ, ന്യായമല്ലേ, മിസ്റ്റർ, എന്റെ കൊലപാതകങ്ങൾ!... കുഴിമരത്തിൽ കയറുവാൻ പോകുന്ന കൊലപാതകിയായ ഒരപരാധിനിയെപ്പോലെ അവൾ തേങ്ങിക്കരഞ്ഞു, ഒരു പെറ്റമാതാവിന്റെ അടക്കാൻവയ്യാത്ത വ്യസനത്തോടെ!

“ഓ...ന്യായമാണയ്യോ” ഞാനും ശരിവെച്ചു,

“ഇപ്പോഴും ഞാൻ പ്രസവിച്ചിരിക്കയാണു്. മിനിഞ്ഞാന്നാണു് ഞാൻ പ്രസവിച്ചതു്. ഭയങ്കരമായ പേറുനോവനുഭവിച്ചു പൊട്ടിക്കരഞ്ഞതു ഞാനാണു്. ഞാൻ നാളെ ഈ കുഞ്ഞിനേയും കൊല്ലും...ഈ കുഞ്ഞിനും പിതാവില്ല. നഗരത്തിലൂടെ, സന്ധ്യാനേരത്തെ കാന്തിപ്രൊലിമയെ ചീന്തിക്കൊണ്ടു് മിന്നൽവേഗത്തിൽ പാഞ്ഞുപോകുന്ന ഷെവർലട്ടുകാറിൽ കമനീയമായി അണിഞ്ഞൊരുങ്ങി സഞ്ചരിക്കുന്ന സുഭഗനായ—അജ്ഞാതനായ—ഒരു എം. എ. ക്കാരൻ മുതലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ യുവാവാണു് ഈ ചോരക്കുഞ്ഞിനേയും ഉണ്ടാക്കിയതു്. തിരുണ്ണംമുഴുവനും വാരിയിട്ടില്ലാത്ത ഞാൻ ആ മാന്യനുമുന്നിൽ

ഇഷ്ടമില്ലാതെ നാലണയ്ക്കുവേണ്ടി അസഹനീയമായ കൊടും വേദനയോടെ ഒരു ഇരുണ്ട പാതിരാത്രിയിൽ മലർന്നുകിടന്നു് വേദന സഹിച്ചു... അതോടെ ആ ശേഷിച്ച താരുണ്യക്കൊഴപ്പും കത്തിച്ചാമ്പലായി. ആ കൊടും വേദനകളുടെ ക്രൂരൻ പരിണാമഫലമാണു് ഈ ചോരക്കട്ട. അതേ, കാമം ഉരുണ്ടുകൂടിത്തീർന്ന ഈ ദുഷിച്ച മാംസക്കട്ട. അയ്യോ! ഇന്നെനിക്കു അപ്പനിലെയുവാൻകൂടി വയ്യാതായിരിക്കുന്നു. ഇനി കൊഴപ്പുവരുവാനിയ എന്നെ ആക്കും ആവശ്യമില്ല. നിഷ്ഠുരസമുദായം! ഞാനെങ്ങനെയിനി ജീവിക്കുമാണു്? ഞാനിനി മരിക്കയാണു്! എനിക്കിനി വിശപ്പുമാറാൻ കാത്തുകിട്ടുകയില്ല. ഒരു ചുട്ട നീളമുള്ള ഈ വെറും ദുഷ്ടമായ വയറിന്റെ വിശപ്പു മാറുവാൻവേണ്ടി ഞാൻ മൂന്നു ചോരക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ വേദനയോടെ പ്രസവിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു! ഞാനിതാ മരിക്കയാണു്. ദുഷിച്ചുപയ്യൻ! നിങ്ങളോടു് ഞാൻ യാത്രപറയുന്നു, അത്യന്തമായും അവസാനമായും, എന്നെന്നേയ്ക്കുമായി. ഗ്രഡ് ബൈ മിസ്റ്റർ ജമാൽ!...” അവൾ മുറുകിയ കോപത്തോടെ പല്ലിറുക്കിക്കൊണ്ടു ഗർജ്ജിച്ചു.

പുത്രവത്സലയായ ആ പ്രിയമാതാവു് ഏതയ്ക്കേകമായ ആ ഭയങ്കരമാരകരംഗമോർത്തിട്ടായിരിക്കണം ഒരു ചുടുനീരത്തോടെ വിങ്ങിവിങ്ങിക്കരഞ്ഞതു് .....

‘ഹാ! ഹാ!’ ഞാനമ്പരന്നു.

“ഹൂ! മുതലാളിത്തലോകം നശിക്കട്ടെ” മാലതി ഉറക്കെ അലറി; അടക്കാൻവയ്യാത്ത ആവേശത്തോടേയും രോഷത്തോടേയും!

“ഉം, അയിക്കൊള്ളൂ, എനിക്കു തിരക്കുണ്ടു്. ഞാൻ പോകട്ടെ. വിന്നെക്കാണാം...”

‘ഹാവു...ഉം...അട്ടെ...രുത്തില്ലെങ്കിൽഇനി നമുക്കു് വല്ലപ്പോഴും കാണാം, പോരേ...”

ആ ഒട്ടിയ വദനത്തിലെ ശൂന്യനപുരുപ്പിൽ ഞെട്ടി ചോരകലർന്ന രണ്ടു നീർച്ചാലുകളൊഴുകി.

വഴിപോക്കർ ഞങ്ങളുടെ സംഭാഷണംകേട്ടു് എന്നെ കളിയാക്കി. തെണ്ടിപ്പിള്ളർ കൂക്കിവിളിച്ചു. പട്ടികൾ ഓളിയിട്ടു!

രാത്രി ഇരുളിന്റെ മൂടുപടമണിഞ്ഞു.

ഒരുമിക്കിടിലത്തോടെ ഞാൻ ഇരുളിലൂടെ നടന്നുപോയി...അപ്പോഴും ആ മരണനിലവിളിയൊച്ചയിനെ ഉയർന്നു കേൾക്കാമായിരുന്നു!

അഞ്ചു്

അടുത്ത പുലരി.

ഞാനാ ഇടവഴിയിലൂടെ നടന്നു, പട്ടണത്തിലേക്കു്. ഞാൻ പെരുതെയൊന്നു മേലോട്ടുനോക്കി. ആ ഭയങ്കര കാഴ്ചകണ്ടു്, ആ പഴയ കമനീമണിയുടെ ഈ പഴയ ആരാധകനൊരു ഞെട്ടലോടെ പേടിച്ചുവിറച്ചു!

...ആ വഴിവക്കിലെ ഉണങ്ങിയ വയസ്സൻ കരിശ്ശിന്റെ നഗ്നമായ കൊമ്പിന്മേൽ ഒരു കഷണം പഴന്തുണികൊണ്ടു് കെട്ടിത്തൂങ്ങിമരിച്ചിരിക്കുന്ന രണ്ടു ശവങ്ങൾ...കുഴഞ്ഞാടിച്ചു് ഞെക്കിക്കൊന്ന ചോരപുരണ്ട ഒരു കൊച്ചുചോരക്കുഞ്ഞിനെ—തന്റെ ഓമനമകളെ—, ചീഞ്ഞുനാറി പഴുത്തു് പൂഴുവെച്ചു് ചലമൊഴുകുന്ന, കെട്ടുനാറിയ വ്രണങ്ങൾ നിറഞ്ഞു് അറയ്ക്കുന്ന തുറന്ന മാറിടത്തിൽ, ഉടുത്തിരുന്ന കീറി ദുഷിച്ചു് പേറിച്ച പഴന്തുണിയുടെ ഒരു തുണ്ടംകൊണ്ടു് മുറുക്കിവരിഞ്ഞുകെട്ടിയ, ഉണ്ണാപ്പുണ്ണപിടിച്ചു ചീഞ്ഞളിഞ്ഞ വ്രണങ്ങൾകൊണ്ടു് നാറിയ ഒരു ക്ഷയരോഗിണിയുടെ, അതേ, വിങ്ങിവീർത്തു് ചടച്ചു വരണ്ടു് ഉടഞ്ഞു് വിളർത്തു് ഒട്ടിയ ത്തൊലിച്ച പൈശാചികമായ വൈരൂപ്യമുള്ള ജീർണ്ണിച്ച മുഖത്തോടുകൂടിയ ഒരു മുപ്പുകാരിപെണ്ണിന്റെ ചോരയിൽ മുങ്ങിക്കുളിച്ചു മരിച്ചുമരവിച്ചു മലച്ചുനഗ്നമായ അറയ്ക്കുന്ന ശവശരീരം അവിടെ മരക്കൊമ്പിൽ തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്നു!!... അ പെണ്ണിന്റെ മുണ്ടുകീറം ഇളിഞ്ഞുകൊണ്ടു കോടിയിരിക്കുന്നു. ആ തെണ്ടിപ്പെണ്ണിന്റെ ശവക്കുഴിയിൽ വീണ ആ നാശിച്ച കണ്ണുകീറംപൊട്ടി ചോരയൊഴുകിയിരുന്നു. ആ ചോരക്കുഞ്ഞിന്റെ

കണ്ണുകളിൽ പീള നിറഞ്ഞു് പുളിയുറുമ്പുകൾ കൂട്ടംകൂട്ടമായി കടിച്ചു നില്ക്കുന്നു. അറപ്പും വെറുപ്പുമുണ്ടാക്കുന്ന ഒരു ഭീകരരംഗം! എട്ടുണ്ണിയുടെ ഒരു വെള്ളീത്തുട്ടു് പൂഴിമണ്ണിൽ ചോരയിൽ മുങ്ങിക്കിടക്കുന്നു... ഇത്രമാത്രം...!

എന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞുതുളുമ്പി.

ആ ശവങ്ങളുടെ ചോരയിൽ മുങ്ങിയിരുന്നു. ചോരയിൽ കുതിർന്ന ആ രംഗം! അതെനിക്കോർത്തുകൂടാ. അതെന്നെ വിറപ്പിക്കുന്നു...!

ചുകന്ന ചോരപ്പൂക്കൾ നിറഞ്ഞ ആ യക്ഷിക്കാവിലെ ചോരപ്പൂക്കൾ ചിട്ടേറിയ കാട്ടുകൊങ്ങിണിപ്പൂക്കൾ കാറ്റിൽ ഉലഞ്ഞു, ആ പൈശാചികമായ മരണരംഗം കണ്ടിട്ടു്!

ഭൂതകാലത്തിലെ വേദനയോടൊട്ടിപ്പിടിച്ചു തേന്തുന്ന മധുരസ്മരണകൾ എന്റെ ഹൃദയതലത്തിലൂടെ കൊള്ളിമീൻകൾപോലെ കത്തിക്കളിച്ചുകൊണ്ടു് ഊക്കോടെ, ഉഷാറോടെ പറന്നുപോയി; ആത്മാവിനെ പുളകം പുതപ്പിച്ചുകൊണ്ടു്!...അവളുടെ ആ മധുരമായ കമനീയമായ യൌവനകാലം!...ലജ്ജാ വിവശിതയായ മദാലസയായ മാലതിയുടെ ചുകന്ന ചാരുവദനത്തിൽ യൌവ്വനകിട്ടേറിയ, അഴകുറ്റ. അരിയ ഓമൽത്തങ്കമഴവില്ലുകൾകണങ്ങികണങ്ങി നുത്തമാടിയ ജീവിതത്തിലെ മാടകമായ മധുമാസകാലം! അവളുടെ ഉയർന്നു, മുറിത്തുഴച്ചുരുണ്ടു തിങ്ങിയ വിരിമാറിടത്തിൽ പ്രേമം അതിന്റെ മഴവില്ലുകൾ പൂത്ത മയിൽപ്പീലികൾ വിടർത്തി, ചെന്താമരപ്പൂമൊട്ടുകൾ എടുത്തുകൊണ്ടു്, തുള്ളിച്ചാടിയ ആ മധുരമനോഹരമായ മധുപ്രതീക്ഷകൾ തളിർത്ത സുരഭിലമായ യൌവനകാലം! മലനാടിന്റെ മാടകമായ മനോഹാരിത മാലതിയുടെ മാറ്റേറിയ കണ്ണുകളിൽ നിഴലിച്ച മധുരമന്ദ്രമായ ആ മാധവമാസകാലം!....ആ വേദനിപ്പിക്കുന്ന ആനന്ദംകലർന്ന ഓർമ്മകൾ എന്നെ പുളകംചാർത്തി...അവയോർക്കുമ്പോൾ, എന്തായോ, എനിക്കൊരു വല്ലായ്മ!

മുതലാളിത്തത്തിന്റെ തിരുമുമ്പിലർപ്പിച്ച ആ കാഴ്ചക്കുല കണ്ടു് ഞാനയിടെ കുറച്ചുനേരം പകച്ചുനിന്നുപോയി!

ഒരാഴ്ചതന്നെ കഴിഞ്ഞു. മുനിസിപ്പാലിട്ടിക്കാർ ആ നാറിക്കെട്ട ശവം മറവുചെയ്തില്ല. അതവിടെക്കിടന്നു് ദഹിച്ചു് ചീഞ്ഞളിഞ്ഞു. ദുസ്സഹമായ ഒരു നാറ്റം ആ നഗരത്തെ ശല്യപ്പെടുത്തി. കുറുക്കനും, നായയും ആ ചീഞ്ഞ മനുഷ്യമാംസം തിന്നു് സന്തോഷാധിക്യത്താൽ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു കൂകുന്നു...

...ഒടുവു് ദഹിച്ചു് മണ്ണോടു് ചേർന്നു. ആ അസ്ഥികളും തലയോടുകളും ദഹിച്ചു് മണ്ണായിട്ടുണ്ടായിരിക്കാമിന്നു്. അയ്യോ! എന്നിട്ടും എനിക്കതു മറക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. ഞാനതു മറക്കുവാൻ കഴിയുന്നതും പണിപ്പെടുന്നു. എന്നിട്ടും സാധിക്കുന്നില്ല. കാലം ചെല്ലുന്തോറും ആ സ്മരണയെന്നിൽ മുറുകി മുറുകി വരികയാണു്.....വിട്ടുപിരിയാത്ത ഒരു സ്മരണ!...ഹാവു! അതെന്റെ ഹൃദയത്തെ അള്ളിപ്പിടിക്കുന്നു...

ആ മാരകസംഭവത്തിനും മൂഗീയരംഗത്തിനും സാക്ഷിനിന്നു്, ഒറവുനിന്നു്, അതൊക്കെ കണ്ണീരാടെകണ്ട ആ പഞ്ചാരപ്പൂഴി വെൺമണൽത്തരികൾപോലും ആ ഭയങ്കര രംഗമോർത്തു് ഇന്നും ഭയത്തോടെ ആ ഭീകരകഥകൾ മൌനമായിപാടി കരയുന്നുണ്ടു്!...കഴുത്തു് ഞെക്കിക്കൊന്ന ആ ചോരക്കുഞ്ഞിന്റെ മങ്ങിയചോരയുടെ നിറമുള്ള പൂനിലാവുകളും, കണ്ണുരുട്ടിന ധ്രുവനക്ഷത്രങ്ങളും, ചീറുന്ന കോടക്കാറുകളും, പൊട്ടിത്തെറിക്കുന്ന ഇടിമിന്നലുകളും, ആ നരച്ച വയസ്സൻ കരിശ്ശൂരവും, അവളുടെ ചോരപുരണ്ടു് ഉണങ്ങിയ ആ പുൽക്കൊടികൾപോലും ആ മരിച്ചരംഗമോർത്തു് ഇന്നും പൊട്ടിക്കരയുന്നുണ്ടു്. അവക്കു് ഈ വൈകീയമായ കഥ പറയുവാനുണ്ടു്!...പാടിപ്പാടി കോരിത്തരിക്കുന്ന ചോരയിലലിഞ്ഞ ആ പൂഴിമൺതരികൾ തകർന്തലമുറകളുടെ രക്തം കലർന്ന പല ഭയങ്കര കഥകളും വരുന്ന ചുകന്ന നയോത്ഥാനത്തിന്റെ തലമുറകളെ പറഞ്ഞു കേൾപ്പിക്കും!...

ആശ്രു.

ഒരു പഴകിയ പെറിയ തലയോട്ടും, വേച്ചു് ചിതൽപുറ്റിയ, നാറുന്ന ചോരയിൽ കുളിച്ചു് കട്ടയായ, ഒരസ്ഥിമാടവും കുറെ നാളുകൾക്കു് മുമ്പു് ആ വഴിയിൽ കിടക്കുന്നതായി ഞാൻ കണ്ടു. അവ കണ്ടപ്പോൾ, മലേതി തുടങ്ങിമരിച്ച ആ ഭയങ്കരരംഗവും, മനുഷ്യരക്തം കലന്ന ആ ഭീകര നഗ്നചിത്രങ്ങളും, മണ്ണടിഞ്ഞു ജീർണ്ണിച്ച മധുസ്മരണകളും തെരുതെരെ എന്റെ കരളിലൂടെ പാഞ്ഞുപോയി!

...വല്ല കാഴ്ചക്കൊലയും കാണുമ്പോൾ ഇന്നുമെന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു തുളുമ്പാറുണ്ടു്. ആ പഴയ കാഴ്ചക്കൊലയോർത്തു് ഞാൻ ഞാനറിയാതെതന്നെ ചിലപ്പോൾ വിങ്ങിപ്പൊട്ടിക്കരയും, ഒരുപേരുത്തിനെപ്പോലെ! എന്താവോ കാരണമതിനു്? ?.....

കിടുകിടെ വിറപ്പിക്കുന്ന മുരടിച്ച മുതലാളിത്തച്ചെകുത്താന്റെ തിരുമുമ്പിൽ മാലതിപ്പെണ്ണെ ഏടയേപൂവ്വം കാഴ്ചയായി സമർപ്പിച്ച, മനുഷ്യരുടെ ചുടുചോരയിൽമുങ്ങിയ, ഒരു കാഴ്ചക്കൊലയാണു് ഞാനന്നു് അവിടെക്കണ്ടതു്. അവർ തന്നെയാണു് ആ ചോരകലന്ന പഴത്ത കാഴ്ചക്കൊല. അതോർത്തുപോകുമ്പോൾ, ഇന്നുമെന്റെ സ്മരണാമണ്ഡലത്തിൽ ചോരപുരണ്ട ആ പഴയ കാഴ്ചക്കൊല തളിരിടുകയാണു്, ഏതോ കോരിത്തരിപ്പു കോരിത്തന്നു ഒരു സ്മരണക്കുവേണ്ടി... അതെന്നെ വല്ലിളിച്ചു കാട്ടുന്നു...!!

...കൊല്ലങ്ങൾ അനവധി കഴിഞ്ഞു...മലന്നടിച്ചു് മരിച്ചു മരവിച്ച ആ ഭയങ്കര രംഗമോർക്കുമ്പോൾ ഞാനിന്നും ഞാനറിയാതെതന്നെ ഞെട്ടിയിരിച്ചു് പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു് മോഹാലസ്യപ്പെടാറുണ്ടു്!...അതിനു് കാരണമോ?.....

(പകർപ്പവകാശം അയിനിക്കാട്ടിനു്)

ദൈവം.

തെക്കേക്കുന്നത്തു ഓമനകുമാരി.

അസുലഭതരനയസുഷമയാലും
ആ സുരകന്യമാർ കളിർകഴൽ
പരിചിനൊടണഞ്ഞു മൽപ്പരിമളങ്ങളും
പാരാകെ പീഡിപ്പാനാശയില്ലാ.
പ്രിയതമഗളതലസഞ്ചിമലം
പീവര കാന്തിയുംചേർന്നമിനും
നറുമലരണി ദിവ്യമലർമാലയായ്
നായികാകാംക്ഷണമാശയില്ലാ.
അഖിലഭുവനതലവിജയിയാകും
ആ സാമ്രാജ്യമജഡത്തിലുമേ
അഭിലിത ഛവി മമ വിതറിടുവാൻ
അഗ്രഹലേശമൊരല്പമില്ലാ.
തുരുതുരെ ജനതതിയൊഴുകിവരും
തുറയുംതോറും ദേവാലയത്തിൽ
കനകമണി ബിംബത്തിൻ നിറുകയിലും
കാണിനേരം കേറാനാശയില്ല.
ബഹുജന ബഹുവിധ ബഹുമതികം
ബാലയനിതാനമോദനങ്ങളും
മമ മനമിവയിങ്കലലിയുകില്ല
മാമകഭാഗ്യമിവയിലല്ല.
നിജജീവ ബന്ധുജനധനാദികളേ
നീളവേ മായുഭരക്ഷണാർത്ഥം
അനുദിനമതിമോദം ബലികഴിക്കും
ആ വീര ദേശഭക്തോത്തമന്മാർ.
അണിയണിയായ് നിരക്കും പെരുവഴി
അപ്പാദവിന്യാസമേ [യിൽ
പരമ മോഹന മോക്ഷ പദമണയാൻ
പാരമുഴറുന്ന മാനസം മേ.

കലയിലെ മാറ്റങ്ങൾ

പണ്ടത്തെ കഥകളിൽ ശൃംഗരിക്കുന്ന രാജാക്കന്മാരാണു് നായകന്മാർ; ഇന്നത്തെ കലയിലെ കഥകളിൽ അഭിനയിക്കുന്ന സാധാരണക്കാരൻ നായകസ്ഥാനത്തു്.

കിളിമാനൂർ, എൻ. വിശ്വംഭരൻ.

ഒരു സാധനത്തിന്റെ പ്രയോജനമായ ഉപയോഗം മനസ്സിലാക്കാതെ അതിനെ ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തുന്ന ചിലരുണ്ടു്. ചില കൊട്ടാരങ്ങളിലും നമ്പൂരിയില്ലങ്ങളിലും സംഗീതത്തിലും നൃത്തത്തിലും മറ്റു ലളിതകലകളിലും അനുഭൂതമായ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചവരുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷേ അവരെക്കൊണ്ടു ലോകത്തിനൊരു പ്രയോജനവുമില്ല. അങ്ങനെയുള്ളവർ ഇന്നുമുണ്ടു്. അവർക്കു് സാമാന്യജനങ്ങളുടെ വെട്ടത്തിറങ്ങി അവരുടെ കഴിവു് മറ്റുള്ളവർക്കുകൂടി പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതു് അവരുടെ അന്തസ്സിനു കുറവു്. അങ്ങനെ കലകളെ ഒരു സങ്കുചിതപരിധിക്കകത്തിട്ടു്—ഇരുട്ടറയിലിട്ടു് ശ്വാസംമുട്ടിച്ചു കൊന്നിട്ടുള്ളതുപോലെ സാഹിത്യകലയേയും ജന്മവാസനയും കഴിവുള്ള ചിലർ ഇതിന്റെ ഉപയോഗവും വിലയും ഉദ്ദേശവും മനസ്സിലാക്കാതെ പണ്ടുണ്ടു കാശിനു് ഒരു കാലത്തു വിറ്റുതിന്നിട്ടുണ്ടു്. ആ ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽനിന്നു ഇന്നത്തെ കാലം എങ്ങനെയെല്ലാം മാറിമാറി വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു ചിന്തിക്കുകയാണു് ഈ ചെറുലേഖകൻ ചെയ്യുന്നതു്.

ഏതൊരു രാഷ്ട്രത്തിലേയും സംസ്കാരത്തിനും അതിലെ കലയ്ക്കും സാമ്പത്തികജീവിതത്തിനും തമ്മിൽ ഒരു ത്രികോണബന്ധമായിരിക്കും ഉണ്ടാകുക. അതായതു് ഇതിൽ ഒന്നു മറ്റു രണ്ടുമായും ഒരു പോലെ ബന്ധപ്പെട്ടുകിടക്കുന്നു. അതെങ്ങിനേയോ പോകട്ടെ, ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു രാഷ്ട്രത്തിൽ ജനിച്ചു വളരുന്ന കവി തന്റെ കാലത്തിന്റേയും പരിതഃസ്ഥിതികളുടേയും സന്താനമാണെങ്കിൽ, രാജാക്കന്മാരിൽനിന്നു് ചോറുവാങ്ങിത്തിന്നും മുണ്ടുവാങ്ങിയുടുത്തും കോലകങ്ങളിലെ പുറത്തളങ്ങളിൽ തന്റെ ജീവിതം നയിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കവി രാജാവിന്റെ മീശയെക്കുറിച്ചും മാറിടത്തെക്കുറിച്ചും മാത്രം സ്തുതിഗീതം ചെലവാക്കിയതിൽ തെറ്റുപറയാനില്ല. കോലകങ്ങളിലും കോവിലകങ്ങളിലും ചമ്രംപടിഞ്ഞിരുന്ന രാജാവിന്റെ ഗുണങ്ങളേയും രാജ്ഞിയുടെ സൌന്ദര്യത്തേയും രാജകുമാരിമാരുടെ യൌവനത്തേയും സ്വയംവര മണ്ഡപങ്ങളേയുംമാത്രം പ്രകീർത്തിച്ചകാലം—ഒരു തോതിൽ ആദ്യകാലഘട്ടമായി സങ്കല്പിക്കാം. ഇവിടെ നിന്നുകൊണ്ടു തുടങ്ങാം. അന്നു് വെറും വിനോദവും വ്യവഹാരപ്പുറം

മാത്രമായിരുന്ന കലാകാരന്മാരുടെ ഉദ്ദേശം. വലിയൊരു തെറ്റാണു്. അഥവാ വലിയമ്മമാർ പറയുന്നപോലെ കുനത്തിടം താണ്ടുക— അതായിരുന്നു അന്നത്തെ കലാകാരന്മാരുടെ പ്രധാന ഉദ്ദേശം. "നമുക്കും കിട്ടണം പണം ഇതായിരുന്നു ജപം. ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ കലകളിലാണു് രാജാക്കന്മാർ നായകസ്ഥാനത്തു വന്നിട്ടുള്ളതു്. "ധീരോദാത്തനതിപ്രതാപവാൻ, വിഖ്യാതവംശൻ ധരാപാലൻ നായകൻ" എന്ന നാട്യകലയിൽ നായകനു ലക്ഷണവും കൊടുത്ത സംസ്കാരം അതാണു്. അങ്ങനെ അന്നത്തെ നായകൻ രാജാവു്. നായിക രാജ്ഞി. അവിടത്തെ സാധാരണക്കാരനെ കലാപാത്രമായിട്ടു കാണുന്നതു് ദാസവേലക്കാരന്റേയോ ദൂതന്റേയോ ഭാഗത്തെ കഥാപാത്രത്തിനേയായിരിക്കും. ഇതിവൃത്തത്തിലെ രസമോ "ശൃംഗാരമോ വീരമോ മുഖ്യം" രാജാവിന്റെ ശൃംഗാരമായിരിക്കണം കഥാവസ്തു. അല്ലെങ്കിൽ രാജാവിന്റെ വീര്യം. സാധാരണക്കാരനെപ്പറ്റി മിണ്ടിപ്പോകരുതു്. ചുണ്ടുവിരൽ ഉയർത്തിക്കൊണ്ടു് മുച്ചൂടുള്ള താക്കീതു കൊടുത്തിരിക്കുകയാണു്. ഇതുമാതിരിയുള്ള കഥ ഈ ശാസ്ത്രീയവേലിക്കെട്ടിനകത്തുനിന്നുകൊണ്ടു കലാശില്പങ്ങൾ തയാറാക്കിയാൽ കവിക്കു ചോറുണ്ടു്, വസ്ത്രമുണ്ടു്, വെറ്റിയും പാക്കുമുണ്ടു്, പെണ്ണുമുണ്ടു്. അങ്ങനെ ആ കാലഘട്ടത്തിലെ സാഹിത്യകാരന്മാരെല്ലാം ഈ ഒരു സംസ്കാരത്തിൽ ജനിച്ചു തിന്നു വളർന്നു് ജീവിച്ചു മരിച്ചു.

കാലം കുറെക്കൂടി പുരോഗമിച്ചുപോയപ്പോൾ പ്രഭുക്കന്മാർ പ്രധാനികളായി. അന്നത്തെ കലാകാരന്മാർ ഈ പ്രഭുക്കന്മാരുടെ അടിമകളായിവളർന്നു. അതുപ്രഭുക്കളെക്കുറിച്ചു കൂടി പുകഴ്ത്തിപ്പാടിയെങ്കിലേ കലാകാരന്മാരുടെ ജീവിതം സുരക്ഷിതമാകൂ. അങ്ങനെ അവർ വാഴ്ത്തിയ ഇതിവൃത്തങ്ങളിൽ ചില പ്രഭുക്കന്മാരും രാജാക്കന്മാരോടൊപ്പം നായകസ്ഥാനം പിടിച്ചു. പ്രഭുക്കന്മാരികെ നായികമാരുടെ സ്ഥാനങ്ങളിലും പ്രവേശിച്ചു തുടങ്ങി. എന്നാൽ ഇടക്കിടയ്ക്കു രാജാക്കന്മാർക്കും രാജാപ്പാർട്ടു്!! ഈ ഘട്ടം മുതലായിരിക്കണം നായകസ്ഥാനത്തെ "രാജാപ്പാർട്ടു്" എന്നു കൂടി വ്യവഹരിച്ചു തുടങ്ങിയതു്. ഈ ഫ്യൂസലിസ്റ്റുകളുടെ കാലത്തു് ഇത്തരം ഇതിവൃത്തങ്ങൾക്കു് പ്രചാരമോ ഭൂരിപക്ഷമോ ജീവനോ ലഭിച്ചു. അന്നും സാധാരണക്കാരൻ വെറും നിസ്സാരപ്പെട്ടഭാഗങ്ങളിൽ ക്ഷുകേഹപാത്രമായിട്ടോ, ദാസവൃത്തിക്കാരനായിട്ടോ, മാത്രം "അവജ്ഞാപാത്ര"മായിട്ടു് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ഈ രണ്ടാംപടിയിലെ സംസ്കാരകാലത്തും കലാകാരൻ അധികാരിവർഗ്ഗത്തിന്റെ അടിമയായിരുന്നു. അവൻ അവനു സുഖമായി ജീവിക്കാൻ വേണ്ടിമാത്രം അവന്റെ കലാവാസന ഉപയോഗിച്ചു. അങ്ങനെ അന്നത്തെ കലാകാരന്മാരും ചിന്തിച്ചു, എഴുതി, ആനന്ദിച്ചു, അന്തരിച്ചു. അന്നും കലാകാരനു് അവന്റെ കഴിവിനെപ്പറ്റിയും കലയുടെ മറ്റു പ്രയോജനങ്ങളെപ്പറ്റിയും ഒന്നും അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു.

ഈ കാലഘട്ടം കഴിഞ്ഞതോടെ കലാകാരന്മാർ അല്പം സ്വതന്ത്രരായിത്തുടങ്ങി. ചില നൂതന സംസ്കാരവിചികിത്സകൾ അവരുടെ ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തും തറഞ്ഞു കയറി. അവർ രചിച്ച കവനങ്ങളിൽ— ഇതിവൃത്തങ്ങളിൽ നാട്ടിനും നാട്ടുകാർക്കും, അഭിമാനത്തിനുംവേണ്ടി ജീവരക്തം ഉഴിഞ്ഞൊഴിച്ച വീരന്മാരെക്കുറിച്ചു വർണ്ണിച്ചെഴുതാൻ തുടങ്ങി. നമ്മുടെ മലയാളത്തിലെതന്നെ വടക്കൻ പാട്ടുകളും മറ്റും ഇത്തരം കലാശില്പങ്ങൾക്കുദാഹരണമാണു്. രാജാവു് ക്ഷണിക്കുന്നുവെന്നു് ഒരു സേവകൻ പറഞ്ഞിട്ടു് 'എനിക്കു് രാജാവൊന്നും തരാനുമില്ല; ഞാൻ രാജാവിനൊന്നും കൊടുക്കാനുമില്ല' എന്നും മറ്റും നിസ്സങ്കോചം പുല്ലുപോലെ "താറാറി"ക്കളഞ്ഞിട്ടുപോയ ജനകീയയുദ്ധവീരന്മാരെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ അതു ശരിയായി മനസ്സിലാകും. അന്നു കേരളത്തിൽ ശാന്തിയും സമാധാനവും സ്ഥാപിക്കാൻ കളരിയിൽ പയറ്റി ചുരികയു

മേന്തിനടന്നവർ രാജാവിന്റെയും പ്രഭുക്കളുടേയും പരമശത്രുക്കളായ ജനകീയന്മാരാക്കന്മാരായിരുന്നു. കവികൾ എങ്ങനെ കവിതയെഴുതിയാലും ശരി കലാകാരന്റെ വളച്ചുകെട്ടും സംസ്കാരത്തിന്റെ മാറാവ്യാധിയും കേരളത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു വിലമുറ്റിയകാലമാണെന്നു സമ്മതിച്ചേതീരൂ. ജനകീയമായ കലാസൃഷ്ടികൾക്കു ഉദാഹരണമായി എടുക്കാവുന്ന "നാടോടിപ്പാട്ടു"കളുടെ ഭണ്ഡാരങ്ങളെ ധൈര്യത്തോടെ അങ്ങേയറ്റം ഉപയോഗപ്പെടുത്തണമെന്നു് മാക്സിം ഗോർക്കി സോവിയറ്റു് കലാകാരന്മാരോടു് പറഞ്ഞതും ഇതിന്റെ ജനകീയമായ ലക്ഷ്യങ്ങളെ കരുതിയാണു്. ഈ കാലഘട്ടം "ബോധപൂർവമായ യോർപിരിയലിനെ"യാണു് വാസ്തവത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്. സംസ്കാരപരമായി ഈ കാലുവീശൽ കലയെ കായ്മായി ബാധിച്ചപ്പോൾ തനി ജനകീയ കലകൾ ഉണ്ടാവാൻ തുടങ്ങി. ജനകീയ കലയുടെ കാലത്തു് ഇതിവൃത്തങ്ങളിലെ നായകന്മാരുടെ സ്ഥാനം തൊഴിലാളികളും കർഷകരും കൈവശപ്പെടുത്തി. അതായതു് അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവൻ ഇതിവൃത്തങ്ങളിൽ കഥാനായകനായി. സംസ്കാരം അങ്ങനെ ആകമൊത്തം ഒന്നു തിരിഞ്ഞു. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ രാജസ്തുതിയും പ്രഭുവിന്റെ പ്രാഭവവും, രാജാവിന്റെ ശൃംഗാരവും മൂന്നു ചക്രമുള്ളോടെ വിഴുങ്ങിയകഥയും എഴുതി "പൊടിപ്പുംതൊങ്ങലും" വച്ചു പിടിപ്പിച്ചിട്ടു് സ്നൂയേരുടെ മുമ്പിൽവച്ചാൽ പറയും, 'എടാ, ഇതിൽ കലയില്ല കൊണ്ടുപോയി കഴിച്ചുമൂടൂ!' എന്നു: അതായതു് അദ്ധ്വാനത്തിന്റെ സ്ഥാനവും മഹിമയും എടുത്തുകാണിക്കാൻ കഴിവില്ലാത്ത അഥവാ തയ്യാറില്ലാത്ത ഇതിവൃത്തം അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവനു് വേണ്ടായെന്നതാണു്. ഇപ്പോഴാണു് കലാകാരൻ കലാകാരനായതു്. "കലയാകുന്ന ഉപാധിയിലൂടെ ജനങ്ങളുടെ ബോധത്തിന്മേൽ സജീവമായി പ്രവർത്തിക്കുക" എന്ന ഈ കായ്മും വച്ചുകൊണ്ടാണു് സഖാവു് സ്റ്റാലിൻ സാഹിത്യകാരന്മാരെ "മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ എഞ്ചിനീയർമാർ" എന്നു പേരിട്ടു വിളിച്ചതു്. മനുഷ്യാദ്ധ്വാനം കലാസൃഷ്ടികളുടെ നായകനായി തീർന്നിരിക്കുന്നുവെന്നതിന്റെ ശരിയായ ഉദാഹരണമാണിതു്. ആദ്യകാലത്തെ കലയിൽ ശൃംഗരിക്കുന്ന രാജാവാണു് കഥാനായകനെങ്കിൽ കഠിനാദ്ധ്വാനം ചെയ്തിട്ടു് അവകാശം സാധിച്ചു കിട്ടാൻ ധീരോദാത്തമായി സമരം ചെയ്യുന്ന സാധാരണക്കാരനാണു് കഥാനായകൻ. മനുഷ്യസംസ്കാരവും കലയും, വ്യവസ്ഥിതിയുമായി ഇന്നു് അധികമധികം ഇഴുകി ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്.

ഹിന്ദി ഡിക്ഷണറികൾ.

		രൂപാ.	അണാ.
ഭാർഗ്ഗവാ ആദർശഹിന്ദിശബ്ദകോഷ്	(ഹിന്ദി-ഹിന്ദി)	12	0
ഭാർഗ്ഗവാ സ്റ്റാൻഡേർഡ് ഡിക്ഷണറി	(ഹിന്ദി-ഇംഗ്ലീഷ്)	9	0
ഭാർഗ്ഗവാ സ്റ്റാൻഡേർഡ് ഡിക്ഷണറി	(ഇംഗ്ലീഷ്-ഹിന്ദി)	9	0
ഭാർഗ്ഗവാ കൺസൈസ് ഡിക്ഷണറി	(ഹിന്ദി-ഇംഗ്ലീഷ്)	4	0
ഭാർഗ്ഗവാ സംക്ഷിപ്ത ആദർശഹിന്ദിശബ്ദകോഷ്	(ഹിന്ദി-ഹിന്ദി)	6	0
പ്രാമാണിക് ഹിന്ദികോഷ്	(ഹിന്ദി ഹിന്ദി)	10	10
ഹിന്ദിശബ്ദാർത്ഥപാരിജാത്	(ഹിന്ദി-ഹിന്ദി)	6	0
ഹിന്ദി-മലയാളം കോഷ്		4	0

റെഡ്യാർ പ്രസ്സ്, തിരുവനന്തപുരം.

പൈതലോട്.

തകഴി പരമേശ്വരൻപിള്ള.

എങ്ങുപോകുന്നെന്നോമൽ പൈതലേ!
തിങ്ങും മോഹവിലോലനായ്
ഘോരകാനനദേശമല്ലേ നിൻ
നേരേ കാണുന്നു ദീർഘമായ്
മാമരങ്ങളും മുൾപ്പടർപ്പുകൾ
ഭീമസത്വസമൂഹവും
തിങ്ങിടുന്ന വൻ കാനനംതന്നി-
ലെങ്ങു സൌഖ്യമിയന്നിടും?
പിഞ്ചു കുഞ്ഞേ! നിന്നമ്മതൻ മുണ്ടിൽ
തഞ്ചും പുഞ്ചിരി വെണ്മയാൽ
തൂവൊളിച്ചായ തോന്നിടാം നിന-
ക്കാ വനാന്തരം പാർക്കവേ.
ഇന്നുകേൾക്കുന്ന നിദ്രാഗീതങ്ങ-
ളൊന്നും കേൾക്കില്ലാക്കാനനേ
വൻ ഗുഹാസ്ഥിതരാം മൃഗങ്ങൾ തൻ
തുംഗധ്വാനമേ കേൾപ്പു നീ
ഇങ്ങുകാണും സുവർണ്ണമാം മല-
രങ്ങു കാണുകില്ലൊന്നുമേ.
മുൾപ്പടർപ്പിന്ന പുഷ്പം മാത്രമാ-
ണപ്പരപ്പിൽ നീ കാണ്മതും.
വെണ്ണിലാവിൽക്കളിച്ചിടാമെന്ന-
മെണ്ണിടൊല്ലവിടെത്തിയാൽ.
അങ്ങുകാണില്ല താവകോത്സവ-
രംഗസംഗീതഘോഷവും
നിങ്കരംക്കിമ്പമേകിടുന്നതാം
പൈങ്കിളിപ്പാട്ടുമങ്ങില്ലാം.
അക്കൊടുംവനേ കേൾപ്പതോ ഘോര
ദുഃഖനിസ്വനമൊന്നതാൻ.
അപ്രദേശത്തുണ്ടാകയില്ലിടം
സുപ്രഭാതമൊരിക്കലും.
നല്പ്രഹർഷമിയറും പൂന്തെന്ന-
ലല്പവും തത്ര വീശിടാ.
അന്ധകാരത്തിൽനിന്നതിക്രൂര-
ഗന്ധമാണയിടേല്പതും.
ആയതിൽ പതിച്ചുണ്ടുപോകുകിൽ
മായും സർവ്വസുഖങ്ങളും.
താവകാശപോൽ സൌഖ്യമേകുവാ-
നാവനം യോഗ്യമല്ലതാൻ.
കാകം കൊടും പാതകാർത്തമാം
നാടകത്തിന്റെ രംഗമാം
സന്ധിക്കില്ല നിൻ സൌഖ്യമായതിൽ
ബന്ധിക്കിൽ നിന്റെ ജീവിതം.
ചിന്തിക്കൊല്ലേയബ്ഭവിലെത്തുവാൻ
പിന്തിരിഞ്ഞീടു പൈതലേ!

ചക്രധാരി

എം. ഹുസൈൻ.

ഏതെങ്കിലും വിഷിക്തമായ ഒരു വിഷയത്തെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുവാൻ സിനിമയ്ക്ക് ശക്തിയുള്ള ഒരു ശക്യതയുണ്ടെന്നു് സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവ്യാപകമായ ഏതെങ്കിലും സങ്കല്പത്തിന്റേയോ ചിന്തയുടേയോ വികാരത്തിന്റേയോ പ്രകാശനം വിവിധതരത്തിലുള്ള രൂപം കൊള്ളുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്. ഈ ഓരോ രൂപങ്ങളും കലയുടെ ഏതെങ്കിലും ഒരു വശത്തെ കൈക്കൊള്ളുന്നുണ്ടു്. ഒരു വശത്തുള്ള വാസ്തവികമായ ഉപാദാനവും മറുവശത്തുള്ള കലാകാരന്റെ രൂപവും സഹായവുമാണു് പ്രവൃത്തി സ്വീകരിക്കുന്ന രൂപത്തെ തീർച്ചയാക്കുന്നതു്. മനുഷ്യൻ കൂടുതൽ പരിഷ്കാരിയായിത്തീർന്നതോടെ കൂടുതൽ ഉപകരണങ്ങളും വിശിഷ്ടരൂപങ്ങളും അവന്റെ വിനിമയത്തിനു വിധേയമായി. ആദികാലങ്ങളിൽ മനുഷ്യനു് അവന്റെ ചിന്തകളേയും ആശയങ്ങളേയും ശമിപ്പിക്കുവാൻ സാധിച്ചിരുന്നതു് വെറും പ്രസംഗങ്ങൾ കൊണ്ടും, അംഗവിക്ഷേപങ്ങൾ കൊണ്ടും, മാത്രമായിരുന്നു. വ്യാപനത്തിനുള്ള ഈ രൂപത്തിനു നിരന്തരം വിഷമങ്ങളുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല സമയത്തിന്റേയും സ്ഥലത്തിന്റേയും സീമാനിരൂപണം അതിനെ സാരമായി ബാധിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

രചനാവിന്യാസം നടപ്പിൽ വന്നതോടെ സന്ദേശവിതരണത്തിനുപയുക്തമായ പോംവഴികൾ വലിയതോതിൽ വിപുലീകരിക്കപ്പെട്ടു. മുദ്രണശാലകളുടെ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടി വാർത്താവിതരണങ്ങളും മറ്റും കൂടുതൽ എളുപ്പമായിത്തീർന്നു. സംഖ്യയുടേയോ, സ്ഥലത്തിന്റേയോ, സമയത്തിന്റേയോ പരിച്ഛേദം അതിനു് ലവലേശം കോട്ടം വരുത്തിയില്ല. കമ്പിയില്ലാക്കമ്പിയുടേയും, റേഡിയോയുടേയും നിർമ്മാണത്തോടുകൂടി ഈ നടപടി കുറെക്കൂടി ഉയർന്ന നിലയിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. ഇന്നു് ഒരേ സമയത്തു് ഭൂഗോളത്തിന്റെ നാനാഭാഗത്തും വാർത്തകൾ എത്തിക്കുവാൻ നിഷ്പ്രയാസം സാധിക്കുന്നുണ്ടു്.

കലയുടെ ഓരോ രൂപത്തിനും അതിന്റെ സ്വന്തമായ പരിമിതതയും ന്യൂനതയുമുണ്ടെന്നു് സുവിദിതമാണല്ലോ. പ്രാസംഗികനും, ലേഖകനും, സംഗീതജ്ഞനും, നർത്തകനും, ചിത്രകാരനും, നടനും, അവന്റെ ആശയങ്ങളേയും, ചിന്തകളേയും വികാരങ്ങളേയും നിരൂപിക്കുകയും, നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു് ഓരോ പ്രത്യേക രൂപത്തിലാണു്. എന്നാൽ ഈ ഓരോ രൂപങ്ങളും സാമാന്യേന സുഗ്രാഹ്യങ്ങളായിരിക്കുകയില്ലെന്നു് പറഞ്ഞാൽ അതിൽ ഒട്ടുംതന്നെ അബദ്ധമില്ല. അതിനൊരു ചെറിയ ഉദാഹരണമെടുക്കാം. ഏതെങ്കിലും വിശിഷ്ടമായ ഒരാശയമോ അനുഭൂതിയോ എഴുത്തിലൂടെ നിവേദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ആ ഭാഷാ അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത ഒരു വ്യക്തിക്കു് അതു് വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കുവാനുള്ള കഴിവുണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. അതുപോലെ ഒരു നർത്തകൻ അവന്റെ വികാരങ്ങളെ പ്രത്യേക തരത്തിലുള്ള അംഗവിക്ഷേപങ്ങളും

കൊണ്ടായിരിക്കും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നത്. പക്ഷേ അ ചലനങ്ങളും വികേഷപങ്ങളും മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കാത്ത ഒരുവനും അതിൽ നിന്നും ഗ്രഹിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല.

ഇന്നു് ദൃശ്യമായ ഈ ലോകം മുഴുവൻ ഒരു ചിത്രനിർമ്മാതാവിന്റെ അജ്ഞതയിൻ കീഴിലാണെന്നു പറയാം. ഇതുപോലെയൊരു ഭ്രാന്താത്മകമായ സമ്പത്തു മറ്റു യാതൊരു കലാവിനിമയത്തിനും സംസിദ്ധമായിട്ടില്ലെന്നു് തെളിയുംപൂർവം പ്രസ്താവിക്കാം. മുദ്രണാലയവും, റേഡിയോയും ഇന്നും മാനസികനിവേദനത്തിൽ അജ്ഞയുള്ള പ്രമാണീകരണത്തേയും, പ്രയോജനത്തേയും, അന്യോന്യം കൂത്തകപിടിക്കുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്. ഒരു നിരക്ഷരകുക്ഷിക്ക മുദ്രണാലയം പ്രായോഗികമായ യാതൊരു ഗുണവും ചെയ്യുകയില്ല. റേഡിയോ ഇന്നും ചിലരുടെ സുഖസാധനമായിട്ടാണു് അവശേഷിച്ചിട്ടുള്ളതു്. തന്നിമിത്തം മനുഷ്യത്തിലുള്ള പാമരജനങ്ങളും ഇന്നും അജ്ഞതയുടെ അന്ധകാരത്തിൽ കിടന്നുഴലുകയാണു്. മുദ്രണാലയവും റേഡിയോയും കൊണ്ടു സംസിദ്ധമായ പുരോഗതിക്കു് അവരെ വിമലീകരിക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നതിനു പറയാം.

ഇന്ത്യയിൽ ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളും ദരിദ്രരും നിരക്ഷരകുക്ഷികളുമാണു്. എന്നതുകൊണ്ടു് അജ്ഞതയസ്സിനു മീതേയുള്ള ഏഴാളുകളെ എടുത്താൽ അതിൽ ആറു പേരും വിദ്യാവിഹീനരായിരിക്കും. ഈ പരിതഃസ്ഥിതികളിൽ സിനിമ ഒരു വലിയ രക്ഷയാണെന്നു് പറയാം.

മുദ്രണശാലയേക്കാളും റേഡിയോയേക്കാളും നിസ്തുലമായ ഒരു ഗുണം സിനിമയ്ക്കുണ്ടെന്നു പറയാം. "നാം വായിക്കുന്നതും, കേൾക്കുന്നതും കാണുന്നതും കാണുന്നതിനെക്കാൾ വേഗം മറന്നുപോകുവാൻ വഴിയുണ്ടു്. സ്വന്തമായ ധാരണാശക്തിയുള്ള വിവിധതരത്തിലുള്ള ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ മനുഷ്യർക്കുള്ളതാണു് അതിനു കാരണം. നാം കാണുന്നതു് ഹൃദയത്തിന്റെയും മനസ്സിന്റെയും അന്തർഭാഗത്തേയ്ക്കു് പോകുന്നുവെന്നാണു് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നതു്. ദിവ്യസേനയുള്ള സാമാന്യപരീക്ഷണങ്ങളും തന്നെ അതിനെ ദൃഢീകരിക്കുന്നുണ്ടു്. പട്ടിണികൊണ്ടു് ജനങ്ങളും മരിക്കുന്നതും, വെള്ളപ്പൊക്കംകൊണ്ടു് ഗ്രാമങ്ങളും നശിക്കുന്നതും മറ്റും നാം പത്രദ്വാരാ അറിയുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ അവയെല്ലാം നമ്മുടെ കണ്മുമ്പിൽ നാം കാണുമ്പോൾ എത്ര വലിയൊരു വ്യത്യാസമാണു് അതു സൃഷ്ടിക്കുന്നതു്! അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു് ഇന്നു് സിനിമ ലിംഗഭേദമെന്യേ എല്ലാവരേയും ആകർഷിക്കുന്നുണ്ടെന്നു് പറയുന്നതു്. സിനിമയെ കുഗ്രാമങ്ങളിലും വൻ നഗരങ്ങളിലും എല്ലാവരും സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ സാർവ്വലൗകികമായ ഒരു സ്വീകരണം ഇന്നു സിനിമാ സമ്പാദിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

നാടകത്തേക്കാൾ കൂടുതൽ കഴിവുകൾ സിനിമയ്ക്കുണ്ടെന്നു് സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ചുരുങ്ങിയ സമയത്തിനുള്ളിലും ചെയ്യുവാൻ കഴിയാത്ത പലതും കുറെക്കൂടി മംഗിയായ നിലയിൽ നിർവ്വഹിക്കുവാൻ സിനിമയുടെ തിരശ്ശീലയ്ക്കു കെല്പുണ്ടു്. തിരശ്ശീലയിൽ നാം കാണുന്നതൊന്നും സജീവങ്ങളല്ലെന്നും, അതുകൊണ്ടു് നാടകത്തിനു പ്രേക്ഷകരെ കൂടുതൽ ആകർഷിക്കുവാൻ കഴിവുണ്ടെന്നും ഈ സമയം ചിലർ വാദിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ തിരശ്ശീലയുടെ നടീനടന്മാർ കാണികൾക്കു ചിരപരിചിതരായിത്തീരുന്നതോടെ ആ വികാരം മന്ദീഭവിച്ചുപോകുമെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. സൈഗാൾ അഭിനയിച്ച ചലച്ചിത്രങ്ങളിലെ ഗാനങ്ങളും ഇന്നും നമ്മുടെ സ്മൃതിമണ്ഡലത്തിൽനിന്നും മാഞ്ഞുപോയിട്ടില്ല. "സിക്കന്ദറി"ലെ യുദ്ധരംഗങ്ങളും ഇന്നും നമ്മെ കോരിത്തരിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. പരേതനായ ചന്ദ്രമോഹന്റെ "ഷാഹിദി"ലെ അഭിനയം സിനിമാപ്രേമികൾ വേഗത്തിൽ വിസ്മരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അങ്ങിനെ നോക്കുമ്പോൾ കൂടുതൽ നിസ്തുലതമായ ഗുണങ്ങളും സിനി

മയുണ്ടെന്നു് നമുക്കു് മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കും.

നാടകങ്ങളും മുഖേന നിരക്ഷരരുക്ഷികളായ നമ്മുടെ ഗ്രാമീണർക്കു് പല സംഗതികളും മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിനേക്കാൾ കുറെക്കൂടി മെച്ചമായ രീതിയിൽ അവയെ എല്ലാം ധരിപ്പിക്കുവാൻ സിനിമയ്ക്കു് സാധിക്കുമെന്നുള്ളതു നിസ്തർക്കമാണു്. ഇതു കേവലം കാല്പനികമായ യുക്തിയോ ഒരു സ്വപ്നദർശിയുടെ സങ്കല്പമോ അല്ല. നേരേ മറിച്ചു്, നമ്മേക്കാൾ കൂടുതൽ പുരോഗമിച്ച ലോകത്തിലെ ഇതര രാഷ്ട്രങ്ങളിൽ പരിക്കുകയും പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു വാവും, യഥാർത്ഥമായ ഒരു പരീക്ഷണവുമാണു്. റഷ്യയുടെ ആധുനിക സിനിമാ വ്യവസായചരിത്രം ഈ വാസ്തവത്തെ ഭംഗിയായി ചിത്രീകരിക്കുന്നുണ്ടു്.

ഇത്രയും ഉപകാരപ്രദമായ സിനിമയോടു് നമ്മുടെ ഗവണ്മെണ്ടു് ഒരു തരം 'ചിറ്റമ്മനയ'മാണു് കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്നറിയുമ്പോൾ ആർക്കാണു് അത്ഭുതം തോന്നാത്തതു്? വ്യവസായ പ്രിയന്മാർ തങ്ങളുടെ പണസ്സഞ്ചികളെ വീർപ്പിക്കുവാൻ കലാസമ്പന്നത്തിന്റെ പേരിൽ സിനിമയെ വലിയതോതിൽ ചൂഷണം ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. തന്നിമിത്തം അവ 'സാംസ്കാരികമായി പുരോഗമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ അവസ്ഥ ഇനിയും തുടർന്നുപോയാൽ നാം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതു പോലെയുള്ള പുരോഗമനം ഇൻഡ്യൻ സിനിമാ വ്യവസായത്തിനുണ്ടാകയില്ല.

കാണികളെ രസിപ്പിക്കുവാനുള്ള ഒരുപകരണം മാത്രമായിട്ടാണു് ഇൻഡ്യയിലെ മിക്ക ചലച്ചിത്രനിർമ്മാതാക്കളും സിനിമയെ ഉപയോഗിക്കുന്നതു്. അതിനാൽ ജനതയെ സാംസ്കാരികമായും കലാപരമായും ഉയർത്തുവാനുള്ള അതിന്റെ കഴിവുകൾ അഗണ്യകോടിയിൽ തള്ളപ്പെടുന്നു. നമ്മുടെ നേതാക്കന്മാരും, രാഷ്ട്രീയസാമുദായിക സംശോധകന്മാരും ഈ വാസ്തവത്തെ മനസ്സിലാക്കി ജനതയുടെ സാംസ്കാരികമായ ഉയർച്ചയ്ക്കുപയുക്തമായ രീതിയിൽ സിനിമയെ ഉപയോഗിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഏക്കാലങ്ങളിലും —വിശേഷിച്ചും— ഇക്കാലത്തു്

സമാധാനവും സംതൃപ്തിയും ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ

ഗീതാസാരം (ഗദ്യം)

വാങ്ങി വായിക്കുവിൻ! മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ നിത്യപാരായണഗ്രന്ഥമായിരുന്ന

ശ്രീമദ് ഭഗവദ്ഗീതയുടെ സംഗ്രഹമാണിതു്.

ശ്രീമാൻ പയ്യമ്പള്ളി ഗോപാലപിള്ളയുടെ സരളലളിതമധുരമായ ഭാഷ. ആകർഷണീയമായ കെട്ടും മട്ടും. ഭഗവാൻ ശ്രീ ഗോപാലകൃഷ്ണന്റെ കമനീയ കള്ളർചിത്രം ഉള്ളിലും ഭഗവാൻ ശ്രീകൃഷ്ണൻ അർജ്ജുനനു് ഗീത ഉപദേശിക്കുന്ന കമനീയ മുഖചിത്രം പുറത്തും.

ആരേയും അത്യാനന്ദത്തിൽ ആറാടിക്കുന്ന ഈ മഹൽ ഗ്രന്ഥത്തിനു വില 6 അണ മാത്രം.

റെഡ്യാർ പ്രസ്സു്, തിരുവനന്തപുരം.

വേറൊരു കത്ത്.

വൈദ്യഭൂഷണം കെ. രാഘവൻ തിരുമുല്പാട്.

പ്രിയസ്നേഹിതാ,

താങ്കടെ സ്നേഹപൂർവ്വം അയച്ച വിവാഹലക്ഷണവും കൂടെ പ്രത്യേകമായി വെച്ചിരുന്ന എഴുത്തും കിട്ടി. താൽക്കാലികമായ അനാരോഗ്യം നിമിത്തം, എനിക്കു മുഹൂർത്തത്തിനു സന്നിഹിതനാകുവാൻ സാധിക്കാതെ വരുമെന്നതിൽ വളരെ കുണ്ഠിതമുണ്ട്. പക്ഷെ എന്റെ ആശംസയും ആശിസ്സും എല്ലായ്പ്പോഴും നിങ്ങളുടെ കൂടെയുണ്ടാവും.

താങ്കടെ ജീവിതത്തിൽ ഒരു പുതിയ അദ്ധ്യായമാണ് ആരംഭിക്കുവാൻ പോകുന്നതു്. പുറത്തു നില്ക്കുമ്പോൾ അകത്തു കടന്നു നോക്കുവാനുള്ള ആശയും, കടന്നാൽ പുറത്തേയ്ക്കു രക്ഷപ്പെടാനുള്ള അക്ഷമതയും ഉണ്ടാക്കുന്ന ഒരു കോട്ടയോടു വിവാഹത്തെ ഒരു ചിന്തകൻ രൂപണം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. തത്വമാലോചിച്ചാൽ വിവാഹം അത്രമൊരു വൈരാഗ്യത്തിനു കാരണമായ്വരണമെന്നു പ്രകൃതി കരുതിയിട്ടുണ്ടാവില്ല.

വിവാഹത്തിൽ സ്ത്രീയാണു സുഖഭംഗത്തിനു പ്രധാനകാരണമായിത്തീരുകയെന്നു മിക്കപുരുഷന്മാരും എങ്ങനെയോ ധരിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. നിഷ്പക്ഷമായാലോചിക്കുമ്പോൾ മറിച്ചല്ലയോ ആവുക എന്നു എനിക്കു പ്രബലമായ സംശയമുണ്ട്. ഒരാൾ ഇങ്ങോട്ടെങ്ങനെപെരുമാറണമെന്നു നാമാശിക്കുന്നുവോ അങ്ങനെതന്നെ അങ്ങോട്ടും പെരുമാറുകയാണു നാം വേണ്ടതു്. അന്യരെ അടുത്തും അറിഞ്ഞും പെരുമാറിയിട്ടില്ലാത്തവരെയെല്ലാം വിട്ടു കേവലം അപരിചിതമായ ഒരന്തരീക്ഷത്തിൽ വ്യത്യസ്തമായ ഒരു സാഹചര്യത്തിൽ ജീവിതം ആരംഭിച്ചു തുടങ്ങുന്ന ഒരു വനിത ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും അനുകമ്പയർഹിക്കുന്നു. അവർക്കു ഭർത്തൃഗൃഹത്തിൽ ഏകമായ അവലംബവും ആശ്രയും ഭർത്താവുമാത്രമാകുന്നു. മറ്റുള്ളവർക്കു തന്നോടുള്ള ബന്ധം ഭർത്താവുമൂലം മാത്രം ആണല്ലോ. അങ്ങനെയുള്ള പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ ഭർത്താവിനു ഭാര്യയോടാണു പ്രഥമകർത്തവ്യം (First duty) എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിൽ അതിശയോക്തിയുടെ ലേശം പോലുമില്ല. അനന്യഗതികത്വമാണല്ലോ വാത്സല്യത്തിനു പ്രത്യേകിച്ചും പാത്രത്വത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതു്. കടമയെന്നു പറയപ്പെട്ടുന്നോടത്തെല്ലാം ഗതിയറ്റവരായിരിക്കുവാൻ എന്ന നിഷ്കൃഷ്ടയാണ് അടിസ്ഥാനമായിക്കാണപ്പെടുന്നതെന്നു കരുതുന്നതിൽ തെറ്റുണ്ടാവുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

തന്നെപ്പോലെ തന്നെ ചില വിചാരങ്ങളും വികാരങ്ങളും മറ്റുമുള്ള ഒരു മനുഷ്യ സ്ത്രീതന്നെയാണു ഭാര്യയെന്നോർമ്മിച്ചു വിവേകത്തോടെ

അവളുടെ ആശയങ്ങളേയും അഭിലാഷങ്ങളേയും ആദരിക്കേണ്ടതു് ഒരു ഭർത്തായിന്റെ ചുമതലയാണു മാനസികമായും മറ്റും നാം അനുഭവിക്കുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യം മറ്റുള്ളവർക്കും അനുവദിക്കണം. സംശയാതീതമായി ജീവിക്കുന്ന ഒരുവനേ തന്റെ ഭാര്യയെ സംശയിക്കുവാൻ അധികാരമുള്ളൂ. അനുഭവത്തിൽ, സംശയങ്ങളധികവും അടിസ്ഥാനരഹിതങ്ങളായാണു കാണപ്പെടാറു്. സ്വാസ്ഥ്യത്തിൽ തന്നിലെ കാപട്യത്തെയാണു മറ്റുള്ളവരിൽ ആരോപിക്കുന്നതും കണ്ടുപിടിക്കുന്നതും. താൻ വഞ്ചിതനാകുമോൻ അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, തെറ്റിദ്ധാരണത്തിനു വഴങ്ങിക്കൊടുത്തുകൂടാതന്നെ. നിസ്സാരകാര്യങ്ങളിലാണു കുഴപ്പങ്ങൾ അധികവും കണ്ടുവരാറു്. ഒരുവന്റെ സ്വഭാവം നഗ്നമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു്, ആലോചിച്ചില്ലാതെ "കണ്ടമാനം" ചെയ്തു പോകുന്ന സാധാരണകൃത്യങ്ങളിലാണല്ലോ.

ഞാനിതുവരെ എഴുതിയതിൽ നിന്നും ദുശ്ശീലയായ ഒരു ഭാര്യയുടെ ചൊൽപ്പടിക്കു നിന്നു്, മാതാവു മുതലായവരെയകറ്റിയ്യാതെ, "അമ്മായിത്തൊട്ടിലായി" (Henpecked) കഴിഞ്ഞു കൂടുകയാണു മാന്യകുടുംബത്വമെന്ന മിഥ്യാബോധമുണ്ടാവരുതു്. സ്വാഭാവികമായി സുശീലയായ ഒരുവർക്കു് അവളുടെ സൌശീല്യം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനു്, വലിയ ത്യാഗങ്ങളും അനുഭവിക്കേണ്ടതായ ഒരു പരിതഃസ്ഥിതി ഉളവാകാതെ ശ്രദ്ധിക്കേണമെന്നും, സൌശീല്യപ്രകടനംസ്വാഭാവികമായുമുള്ള സാഹചര്യങ്ങളും സ്വന്തം പെരുമാറ്റംകൊണ്ടു സൃഷ്ടിക്കണമെന്നും മാത്രമേ താൽപര്യമുള്ളൂ. വിവാഹജീവിതത്തിൽ സാമത്തിനും ദാനത്തിനുമല്ലാതെ ഭേദത്തിനും ദണ്ഡത്തിനും സ്ഥാനമില്ല എന്നാൽ സാമവും ദാനവും കേവലം കാര്യസിദ്ധിക്കുള്ള ഉപായങ്ങളാണെന്ന വിചാരവും വിശ്വാസവും രണ്ടു ഭാഗത്തും ഉണ്ടാവാതിരിക്കുമാറുള്ള പ്രകടനങ്ങളാണു് വിജയപ്രദങ്ങളാകുന്നതു്.

വിവാഹബന്ധത്തെ ഒരിക്കലും അഴിയ്ക്കാൻ പറ്റാത്ത ഒരു കെട്ടായികണക്കാക്കി, എത്രമാത്രം അന്യായമായാലും പരസ്പരവിശ്വാസത്തെ വെടികയില്ലെന്ന ധീരവും ദൃഢവുമായ മനോഭാവത്തോടുകൂടി ആരംഭിയ്ക്കപ്പെടുന്ന ദാമ്പത്യം നിശ്ചയമായും പരാജയപ്പെടുകയില്ല. ഈ മനോഭാവം ഉത്തമാർദ്ധത്തിലും (Better-half) ഉണ്ടായാൽ കാര്യം സുഗമവും സുകരവുമായി. വിവാഹമോചനത്തിനുള്ള സൌകര്യം തന്നെയല്ലയോ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ വിവാഹശൈഥില്യത്തിനു പ്രധാന ഹേതുവായിപ്പരിണമിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു. ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത പരിതഃസ്ഥിതികളിൽ ഒട്ടിച്ചേർന്നു താദാത്മ്യം പ്രാപിക്കുക എന്നതു് ജീവികർക്കു നിലനില്പിനു അടിസ്ഥാനവും ആശ്രയവും ആയ ഒരു സ്വഭാവവിശേഷമാണല്ലോ.

വിട്ടുവീഴ്ചകളും ഒത്തുതീർപ്പുകളുമാണു്, മറക്കലും പൊറുക്കലുമാണു്, വിവാഹവിജയത്തിനുള്ള സോപാനം. സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രായോഗികരൂപമായ ത്യാഗത്തെ മുൻനിർത്തിയുള്ള പരസ്പരഹിതാനുവർത്തിത്വമാണു് അശ്ലഥബന്ധമായ ദാമ്പത്യത്തെ അനുഭവചരമാക്കുന്നതു്. കൂടെക്കഴിഞ്ഞു കൂടേണ്ട ആളുടെ വീക്ഷണകോടിയിൽ കൂടെക്കൂടി കാര്യങ്ങൾ കണ്ടറിയുവാനുള്ള തന്റേടവും അഭിപ്രായങ്ങളെ ആദരിക്കാനും അനുമോദിക്കാനുമുള്ള വകതിരിവും, പരസ്പരബന്ധത്തെസമഞ്ജസമാക്കും, ദോഷൈകദൃക്കായതെക്കാൾ ഗുണാനുമോദനമാണു തെറ്റു തിരുത്തുവാനുള്ള പറ്റിയ മാർഗ്ഗം. ഏതു ദോഷത്തെ പരിഹരിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്നുവോ അതിനു വിപരീതമായ ഗുണത്തെ അനുമോദിച്ചു അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുക എന്നതു തിരുത്തപ്പെടുകയാണു് എന്ന മനസ്സാപമുളവാക്കാതെ തന്നെ തിരുത്തുവാനുള്ള ഉപായമാണു്. അനുരഞ്ജനമാണു് അധികാരപ്രകടനത്തെക്കാൾ മറ്റുള്ളവരെ വിധേയരാക്കാനുള്ള സുഗമമാർഗ്ഗം. നയചതുരനായ ഒരു മാതൃകാനായകൻ അനായാസേന ദൃഷ്ടാന്തമായി

(ജി. സുകുമാരൻ.)

ചെറിയ വ്യത്യാസം.

രാമൻ—എന്റെ അച്ഛനും, നമ്മുടെക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുന്ന രവീന്ദ്രന്റെ അച്ഛനും ഒരേ ഉദ്യോഗമാണ്. അറിയാമോ?

ചാമൻ—(ചിരിച്ചുകൊണ്ട്) അതെങ്ങനെയാവും? തിട്ടി.

രാമൻ—അവന്റെ അച്ഛനും മൻസിഫ്, എന്റെ അച്ഛനും മൻസിഫ്. പക്ഷെ അയാൾ ഡിസ്ട്രിക്ട് മൻസിഫ്. എന്റെ അച്ഛൻ വില്ലേജ് മൻസിഫ്; അതെയുള്ളു വ്യത്യാസം.

* * *

ഇതെയും പോരെ?

കോൺഗ്രസ്സ് കക്ഷിയിലും മറ്റും അനേകം ഭിന്നിപ്പുകൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനെക്കണ്ട ഒരു മനുഷ്യൻ:—എത്ര കക്ഷികളാണ് നമുടെ നാട്ടിൽ! അധികം കക്ഷികൾ ഉണ്ടാകുന്നതുതന്നെ വലിയ തെറ്റാ.

രണ്ടാമത്തെ മനുഷ്യൻ—അതിനെന്താ വഴി താൻ പറയുന്നത്?

രുന്നാണ് അവരെ അനുസരണശീലമുള്ളവരാക്കുക. അനുകൂല്യം കൊണ്ടു അനുകൂല്യം നേടുക എന്ന സുഖസ്സമ്പാദ്യം ഉറപ്പിക്കുന്നതിൽ എത്രതന്നെ ആയത്നവും അധികവും പ്രസക്തമാവുന്നതല്ല.

ചുരുക്കത്തിൽ തങ്ങളുടെ ബന്ധം ശിഥിലമാകുവാൻ ഒരിക്കലും അനുവദിക്കുന്നതല്ലെന്നുള്ള ദൃഢപ്രതിജ്ഞയോടുകൂടി, സ്നേഹത്തിന്റെ മനഃശാസ്ത്രപരമായ പശ്ചാത്തലത്തെ അപഗ്രഥിച്ചു മനസ്സിലാക്കി ജീവിക്കുന്ന പക്ഷം സാമാന്യം ആരോഗ്യംകൂടെ ഉണ്ടെങ്കിൽവിവാഹംപരിപൂർണ്ണമായ വിജയമായി പരിണമിക്കാതിരിക്കയില്ലെന്നുറപ്പിക്കാം. അതിനനുഗുണമായ മനോഭാവം പരസ്പരം ഉണ്ടെങ്കിൽ, പരിതഃസ്ഥിതികളിൽ പറയത്തക്കപരിവർത്തനം വരുത്താതെ തന്നെ പ്രായോഗികമാക്കാവുന്നതാണീ തത്ത്വങ്ങളെല്ലാം. ഏതു ബന്ധവും അശിഥിലമാക്കുന്നതായാണിതെല്ലാം. ശൈഥില്യം ഒരിക്കലും ഒരു പ്രകാരത്തിലും വന്നു കൂടാത്ത ബന്ധങ്ങളിൽ പ്രാധാന്യമേറിയ ഒന്നാണല്ലോ ദാമ്പത്യം.

ഈ എഴുത്തു സാമാന്യം നീണ്ടുപോയി. പക്ഷെ താങ്കളുടെ എഴുത്തിൽ പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്ന സൌഹാർദ്ദമാണ നേരിട്ടു കണ്ടാൽ പറയുമായിരുന്ന ഇതെല്ലാം ഒരെഴുത്തിലാക്കി അയയ്ക്കുവാൻ എന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്.

ഇതൊന്നിച്ചയയ്ക്കുന്ന "മാതൃകാദാമ്പത്യം" എന്ന ഗ്രന്ഥം പാരിതോഷികമായി സ്വീകരിക്കുക.

എന്നു താങ്കളുടെ സ്നേഹത്തിനും ആദരത്തിനും പാത്രമായ സുഹൃത്തു്.

ഒന്നാമൻ—കക്ഷികൾ എല്ലാം ഒന്നിച്ചു ചേ ക്കണം എന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി ഒരു പുതി യ കക്ഷി രൂപീകരിക്കണം.

* * *

ശരിയായ അഭിപ്രായം.

പഠിച്ചറിവില്ലാത്ത ഒരു ഗ്രാമീണൻ—ഇ വക്കീലന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ സ്ഥാനാർത്ഥിക ളായി നിർത്താനേ പാടില്ല.

പഠിച്ചറിവുള്ള ആൾ—അതെന്തുകൊണ്ട്? അവർക്കല്ലേ നിയമങ്ങളും മറ്റും നല്ലപോലെ അറിയുക?

ഒന്നാമൻ—അതെ, അതുശരിതന്നെ. പക്ഷെ ഇവർ ഇന്നു പറയുന്ന അഭിപ്രായമല്ലല്ലൊ നാ ളെ പറയുക. അതാണല്ലോ ഈ വക്കീലന്മാർ മിക്കവരുടേയും ജോലി.

* * *

ഇതു തെറ്റാണോ?

മുത്തച്ഛൻ, ഏഴാംക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുന്നവനും കസ്തൂരിക്കാരനുമായ കൊച്ചുക്കുട്ടിക്കു മഹാഭാര തം കഥ മുഴുവനും പറഞ്ഞിച്ചുശേഷം അവനോടു ചോദിച്ചു:—കഥ മുഴുവനും മനസ്സിലാ യില്ലേ കൊച്ചുക്കുട്ടീ? ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ രൂപം എങ്ങനെയുള്ളതായിരുന്നുവെന്നു പറ.

കൊച്ചു—അദ്ദേഹം ഒരു മഹാ തടിയനായി രുന്നു, മുത്തച്ഛാ.

മുത്തച്ഛൻ—(ദേഷ്യംവന്നു) ഒരിക്കൽകൂടി പറ, മരക്കുതിരെ. എവിടെയാണു ഭഗവാൻ തടിയനാണെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു?

കൊച്ചു—സ്ത്രീപർവത്തിലോമറ്റോ ഗാന്ധാരി 'കൃഷ്ണനാം മാധവൻ തന്നോടു ചൊല്ലിനാൾ' എന്നുണ്ടല്ലൊ. കൃഷ്ണൻ എന്നുവെച്ചാൽ തടിയനെന്നല്ലേ അർത്ഥം.

* * *

അവന്റെ സൂത്രം.

ഒരു പിച്ചക്കാരൻ ഒരു വീട്ടിൽ ഭിക്ഷയ്ക്കായി കയറിച്ചെന്നു.

"ഇവിടെ ഒന്നുമില്ല, പൊയ്ക്കോ", എന്ന സ്വരങ്ങളും കേട്ടതിനാൽ അവൻ വീട്ടിൽനിന്നും ഇറങ്ങിപ്പോകുവാൻ ഭാവിച്ചു. പോകുന്നതിനിടയിൽ മുപ്പർ വീട്ടുകാർ കേൾക്കെ ഇങ്ങനെ പിറുപിറുത്തു പറഞ്ഞു:—അടുത്തമേതന്നെ അടുത്ത വീട്ടിലെ തള്ള എന്നോടു്, ഈ വീട്ടുകാർ മഹാ പിശുക്കന്മാരാണു്, പോയിട്ടു് ഒന്നും കിട്ടുകയില്ല എന്നു പറഞ്ഞു. ഇങ്ങോട്ടേയ്ക്കു വരേണ്ടിയിരുന്നില്ല.

ഇതുകേട്ട ഉടൻ വീട്ടുകാരി (ആ പിച്ചക്കാരനോടു്):—"ആ മന്ത്രിത്തള്ള മധുരമൊഴിയായിരിക്കും അങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുക, അല്ലേ? ഇങ്ങുവാ, ആയമ്മയുടെ യിക്കാരം" എന്നുപറഞ്ഞു് അകത്തേയ്ക്കു പോയി നാഴി അരികൊണ്ടുവന്നു പിച്ചക്കാരനു കൊടുത്തു. അവൻ ചിരിച്ചു്, പോയി.

* * *

ആലോചിച്ചിട്ടു കിട്ടുന്നില്ലല്ലോ.

ക്ലാസ്സിൽ മാസ്റ്റർ കുട്ടിയോടു് "കാലി" $\frac{1}{4}$ ന്റെ ഗുണകോഷ്ടം ചൊല്ലുവാൻ പറഞ്ഞു. കുട്ടി 'ഒമ്പീറ്റു കാലു് രണ്ടേകാലു്' എന്നുമുതലായതു നിർത്തിനിർത്തിപ്പറഞ്ഞു മിഴിച്ചു നില്പായി.

മാസ്റ്റർ—പയിറ്റുകാലു് എത്ര? രണ്ടേകാലിനോടു് എത്ര ചേർക്കണമെന്നു പറയൂ.

കുട്ടി—കാലു് ചേർക്കണം, സാർ.

മാസ്റ്റർ—അതായതു് എത്ര?

കുട്ടി—രണ്ടര, സാർ.

മാസ്റ്റർ—പിന്നെന്താണു നീ മിഴിച്ചുനിന്നതു്?

കുട്ടി—എന്റെ അമ്മായിഅമ്മ ഞങ്ങൾക്കു ഓരോരുത്തർക്കും ഒരു അപ്പത്തിന്റെ കാൽഭാഗം മാത്രമേ തരുള്ളൂ. പത്തപ്പം ഒണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യും. വീട്ടിൽ ഞങ്ങൾ പത്താളുകൾ മാത്രമേയുള്ളൂ. ബാക്കി ഏഴര അപ്പത്തെ അമ്മായിഅമ്മ എന്തുചെയ്യുന്നുവെന്നാലോചിച്ചു നിന്നു പോയതാണു സാർ.

To. നമ്പർ.

മാനേജർ, കലാനിധി,

റെഡ്യാർ പ്രസ്സ്, തിരുവനന്തപുരം.

മാന്യരെ,

കലാനിധി 4-ാം സുമം 11-ാം ദളത്തിൽ എനിക്ക് ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ട ലേഖനങ്ങളുടെ പേരുവിവരം മുറക്ക് ചുവടെ ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

ഗദ്യലേഖനത്തിന്റെ പേര്

പദ്യകൃതിയുടെ പേര്

പേരും മേൽവിലാസവും

തീയതി. ഒപ്പ്.

.....

നോട്ട്—ഈ ഫാറം വെട്ടം തിരുത്തും ഇല്ലാതെ കന്നി 15-ാംതീയതിക്കു മുമ്പ് ഇവിടെ കിട്ടത്തക്കവണ്ണം പൂരിപ്പിച്ചയയ്ക്കുക.

ഫാറങ്ങളുടെ നമ്പർ എഴുതി നറുക്കിട്ടെടുക്കുന്നതും അതിൽ ആദ്യം കിട്ടുന്ന നമ്പർകാരനു് ഒരു കൊല്ലത്തെ "കലാനിധി" മാസികയും, രണ്ടാമതു കിട്ടുന്ന നമ്പർകാരനു് ആറു മാസത്തെ കലാനിധി മാസികയും ഇനാമായി നല്കുന്നതാണു്.

N. B.—ഫാറം പൂരിപ്പിച്ചയയ്ക്കുമ്പോൾ കവറിന്റെ പുറത്തു് ഫാറത്തിന്റെ നമ്പർകൂടി കാണിച്ചിരിക്കണം.

13814

ജ്യോതിർദ്ദീപിക

1127-ലെ അഭിനവ പഞ്ചാംഗം.

റെഡ്യാർ പ്രസ്സ്, തിരുവനന്തപുരം.

വില 14 അണ.

പുതിയ ഗണിതനിർണ്ണയം അനുസരിച്ച് അതി സൂക്ഷ്മമായി ഗണിച്ചു രചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ പഞ്ചാംഗം കഴിഞ്ഞകൊല്ലത്തെ പഞ്ചാംഗത്തേക്കാൾ വെച്ചുമായിരിക്കുന്നു. ഒന്നാംഭാഗത്തിൽ സാധാരണ പഞ്ചാംഗങ്ങളിൽ കാണാറുള്ള വിഷയങ്ങൾക്കു പുറമേ, മാസംതോറും ഓരോ തീയതിക്കുമുള്ള യോഗ്യാദികലകൾ, ഓരോ ദിവസത്തേയും നിത്യസ്ഫുടങ്ങൾ, ഉദയാൽപരം, അസ്തമനാൽപരം, ഗ്രഹണികോദയം, ലഗ്നസ്ഫുടപ്പട്ടിക ഇവ ചേർത്തിരിക്കുന്നതു ജാതകനിർമ്മാണത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്നവർക്കു വളരെ ഉപയോഗപ്രദമായിരിക്കുന്നു. അതാതു മാസത്തിലുണ്ടാകുന്ന ഗ്രഹപ്പകർച്ചകൾ അവിടവിടെ ചേർത്തിട്ടുള്ളതിനു പുറമേ, ഓരോ ദിവസത്തേയും തിരുവനന്തപുരത്തെ ഉദയാസ്തമയമണി മിന്നിട്ടുകൾ I. S. T. അനുസരിച്ചു ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. രണ്ടാംഭാഗം ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രപരമാണ്. കർതൃദോഷങ്ങൾ, നിത്യദോഷങ്ങൾ, മുഹൂർത്തപ്രായശ്ചിത്തങ്ങൾ, തിരുവനന്തപുരത്തെ രാശിപ്രമാണങ്ങൾ, നക്ഷത്രപാദദോഷങ്ങൾ, പഞ്ചഭൂതോദയങ്ങൾ ഇത്യാദി വിവരങ്ങൾ കൂടാതെ, ജാതകരചനയ്ക്കായുള്ള ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രതത്ത്വങ്ങളും പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. തുച്ഛമായ വില.

* * *

മലയാള രാമചരിതം

വ്യാഖ്യാതാ,

മഹോപാധ്യായ എൻ. രാഘവൻനായർ,

പ്രസ് രാംസസ്, തിരുവനന്തപുരം.

രാമചരിതത്തിന്റെ 16 മുതൽ 25 വരെയുള്ള പടലങ്ങളും—വ്യാഖ്യാനവും ആണ് ഇതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. സാഹിത്യവിശാരദ പരീക്ഷയ്ക്കു പഠിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളെ ഉദ്ദേശിച്ചു് എഴുതിയിരിക്കുന്ന അവതാരികയും വ്യാഖ്യാനവും, ആ ഉദ്ദേശസിദ്ധിക്കനുരൂപമായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. അവതാരികയിൽ കവിയുടെ കാലം, പേരു്, ഭാഷാരീതി മുതലായവയെപ്പറ്റിയും കവിതയുടെ സാഹിത്യപരമായ ഗുണോൽക്കർഷത്തേയുംപറ്റി സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. വ്യാഖ്യാനവും പ്രായേണ അന്യൂനമായിട്ടാണു കാണപ്പെടുന്നതു്. അതായതു പാട്ടുകളുടെ അർത്ഥവ്യക്തിക്കുവേണ്ടി വാല്മീകിയുടെ മൂലപദ്യങ്ങളെ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളതു വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു വളരെ ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കുന്നു.

* * *

ജ്യോതിർഭൂഷണം

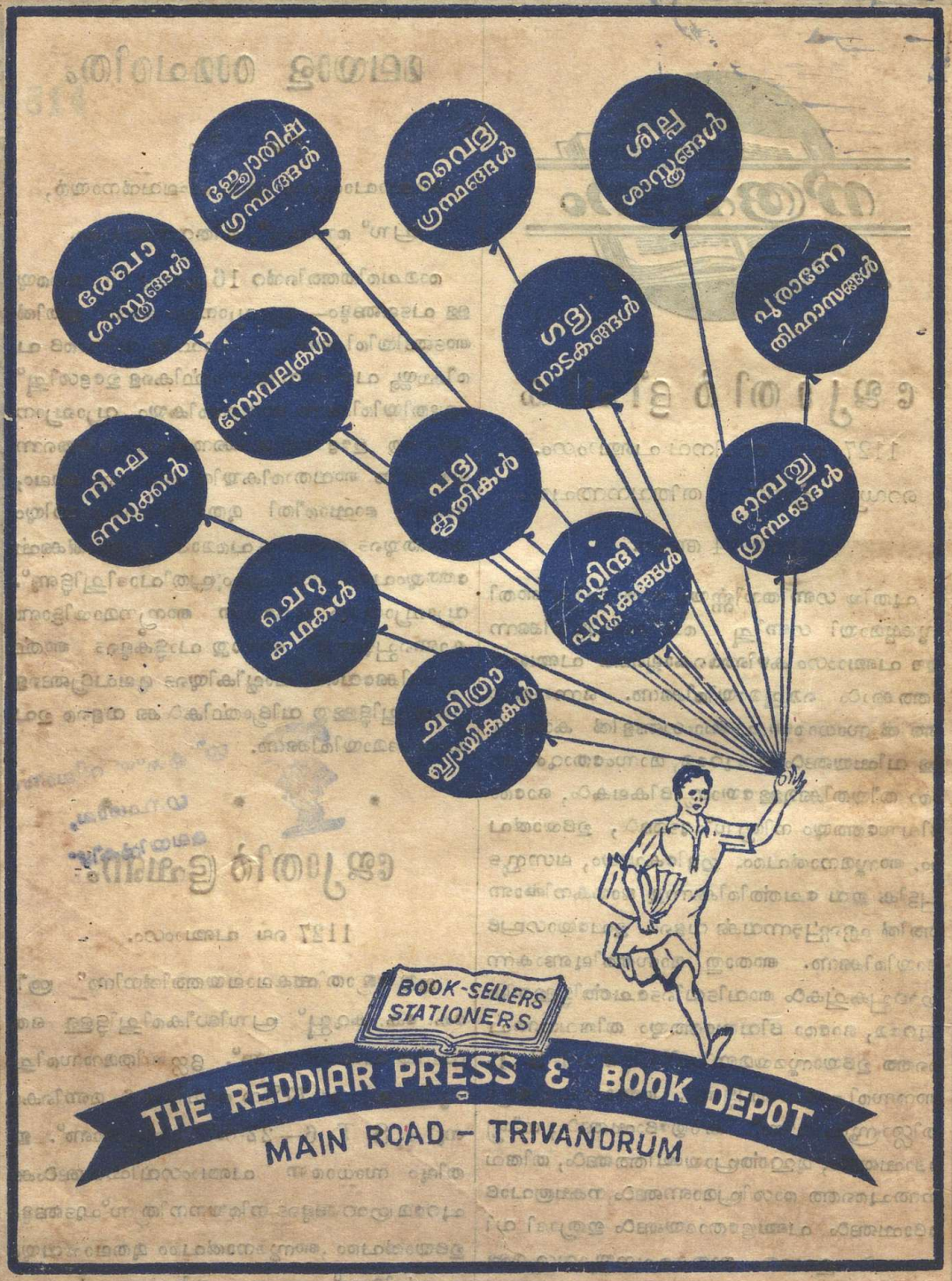
1127 ലെ പഞ്ചാംഗം.

ഇതു ജ്യോതിഷകലാലയത്തിൽനിന്നു് ശ്രീ. കെ. കെ. കുറുപ്പ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പുതിയ പഞ്ചാംഗമാണു്. ദൃഗ്ഗണിതമനുസരിച്ചു പൂർവ്വരേഖാംശം 77°-ൽ രാവിലെ 6 മണികൊണ്ടു് I. S. T. 6—22-നു് ഗണിച്ചതാണു്. ഇതിലും സാധാരണ പഞ്ചാംഗവിഷയങ്ങൾക്കു പുറമേ ഗ്രഹങ്ങളുടെ നിരയനനിത്യസ്ഫുടങ്ങളും ഉദയാൽപരം, അസ്തമനാൽപരം മുതലായവയും ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. വില രൂപാ 1.

ജ്യോതിഷകലാലയം—ചേപ്പ്.

ഇവിടെ അപേക്ഷിച്ചാൽ കിട്ടുന്നതാണു്.

Reg: No. T. 112. Reg: No M. 3197

Printed and Published by T. Subbiah Reddiar.
The Reddiar Press. Main Road, Trivandrum.